

B

LORDUL
CEL MITITEL

BIBLIOTECA
CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

In. 5753

In. 3306.

B

3306

LORDUL CEL MITITEL

DE

Fr. H. BURNETT

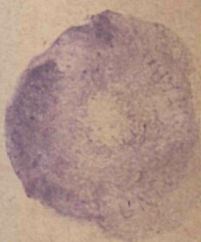
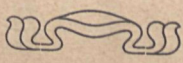
TRADUS DIN ENGLEZEȘTE

de

A.

5218

820-31 = 17

BUCUREȘTI

Editura Librăriei „H. STEINBERG”, Str. Gabroveni, 10.

1904.

1953
1961

L

CONTROL 1951

Biblioteca Centrală Universitară

București

Cota 3306

Inventar 5218

RC 17/04
B.C.U. Bucuresti

C5218

CAP. I

Veste neașteptată.

Cedric însuș nu știà nimic, nici vorbă măcar nu se făcuse dinaintea lui de așa ceva. Știà numai că tatăl său a fost englez, fiindcă i-o spusese mama; dar tata murise pe când erà el așa de mic încât nu-și prea aduceà aminte de dânsul; abia îi mai rămăseseră în gând ochii albaștrii, mustața mare și trupul foarte înalt al tatălui, și cum îl purtă pe umeri dând fuga cu el prin casă. Cedric înțelesese cu vremea, că erà mai bine să nu pomenească de tata dinaintea mamei.

Cât a fost tatăl bolnav, băiatul erà dus de acasă; iar când s'a întors, nu l-a mai găsit. Mama bolnavă și ea, abia se puteà așezà pe scaunul de lângă fereastră. Gal-

benă și slabă, îi periseră veselele gropițe din obraz, aveà ochii mari, triști și purtă haine negre.

„Dragă“, o strigă Cedric (așa îi zicea ei tata, și dela dânsul învățase copilul), „dragă, îi merge mai bine tati?“

Băiatul simți mâinile mamei tremurând, privi lung la ea, apoi îi veni și lui să plângă.

„Dragă“ întrebă încă odată, „îi merge mai bine?“

Dar inima lui de copil îi șopti că ar fi mai nimerit să-și arunce brațele în jurul gâtului ei, s'o sărute și să-și lipească obrazul de obrazul ei; iar dânsa își rezimă capul de umărul copilului și începù să plângă ținându-l strâns în brațe, par'că n'ar mai fi putut să se deslipească de el.

„Da, îi merge bine“, răspunse plângând, „lui îi merge bine de tot, dar noi — noi nu mai avem pe nimeni în lume, ne avem numai pe noi amândoi“.

Și așa mic cum erà, înțelesese că tatăl cel tânăr, nalt și frumos n'are să se mai întoarcă niciodată; că a murit, precum auzise și de alți oameni că muriseră, dar

tot nu putea deslega taina care aduce atata nefericire in lume. Si fiindca mama plangea decate ori vorbea el de tata, pricepuse ca ar fi mai bine sa nu vorbeasca de dansul; asemenea intelesese ca era mai bine sa n'o lase sa sada la gura sobei sau la fereastră nemișcată și cu privirea pierdută.

Cunoscuți nu aveau mulți, nici el nici mama; trăiau foarte retrași, dar Cedric nu-și dăduse seama de această singurătate până ce se făcu mai mare și află de ce nu venea nimeni la ei. Tot atunci află că mama lui fusese orfană și singură în lume, când o luase tata de nevastă. Era foarte frumoasă și trăise în casa unei femei bătrâne care nu se purta bine cu ea. Capitanul Cedric Errol, mergând într'o zi la acea bătrână, zări pe tânăra fată suind repede scara, cu ochii plini de lacrimi; era așa de tristă și de frumoasă, încât n'a mai uitat-o de atunci. După învingerea multor greutăți s'au cunoscut mai de aproape, s'au iubit și s'au căsătorit, cu toate că au nemulțumit rudele prin căsătoria lor. Cel mai su-

părat din toți erà tatăl căpitanului, om foarte bogat și cu poziție înaltă, dar violent și plin de ură în contra Americii și a Americanilor. Avea doi băeți mai mari decât căpitanul Cedric, și, după lege cel mai în vârstă din frați erà să moștenească titlul și averea familiei, avere foarte însemnată. Dacă mureà fiul cel mai mare, veneà al doilea la moștenire, și cu toate că se trăgeà dintr'un neam de frunte, erà puțină nădejde pentru cel mai tânăr să ajungă vreodată om cu stare.

Dar natura înzestrase tocmai pe cel mai mic dintre frați cu daruri, pe cari nu le răspândise asupra celorlalți doi mai în vârstă. Erà frumos la chip, nalt și mlădios la trup, voinic, mărinimos și cu inima blândă de femeie; și-l iubeà toată lumea. Cu frații săi nu stăteau lucrurile tot așa; nu erau nici frumoși, nici buni, nici deștepți. Ca studenți la Eton nu-i puteà suferi nimeni, nu învățaseră nimic, își pierduseră banii și vremea de giaba, și nu-și câștigaseră nici un singur prieten. Bătrânul Lord, tatăl lor, se simțea umilit văzând că moș-

tenitorul nu făcea cinste numelui pe care-l purta, și că avea să fie un egoist, risipitor, om fără însemnătate și cu nici o însușire generoasă. Bătrânului îi era nesuferit gândul că fiul cel de al treilea era om destoinic, voinic și înzestrat cu toate darurile; câte odată par'că-l ura, fiindcă îndrăsnise să-și însușească minunatele calități ce s'ar fi căzut să se împreuneze cu faimosul titlu și cu proprietățile cele întinse; cu toate acestea se simțea atras spre el. Intr'un moment de ciudă îl pornise în călătorie spre America, voia să piardă orice prilej de a-l compara cu frații săi, tocmai când aceștia îl necăjiau din cale afară prin purtarea lor.

Peste șase luni începuse să-i fie dor de băiat și-i scrisese să se întoarcă înapoi. Scrisoarea se încrucișă cu aceea a căpitanului, în care vorbea de dragostea lui pentru o tânără Americană foarte frumoasă, și de hotărârea de a o lua de nevastă. Bătrânul se înfurie la primirea scrisorii: violent era el din fire, dar nici odată furia lui nu fusese așa de grozavă; urla ca un tigrul, iar

peste un ceas se apucă să răspundă fiului său ; îi porunci să nu se mai arate prin apropierea casei părintești, nici scrisoare dela el să nu mai vie, și mai zise că poate trăi cum îi place și muri unde-i place, dar din neamul lui nu mai face parte, și nici un ajutor n'are să aștepte dela ai săi or-cât de mult ar trăi.

Pe căpitan îl întristă adânc scrisoarea tatălui, căci își iubea țara și casa în care se născuse ; și pe tatăl cel strașnic îl iubea și se simțea plin de compătimire pentru dânsul ; dar înțelesese că n'avea nimic de așteptat dela el pe viitor.

La început nu știa cum să-și agonisească viața ; nu fusese crescut ca omul ce avea să muncească și nici nu se pricepea la treburi, dăr era foarte îndemânatăc și hotărât. Iși dete demisia din armata engleză, și după multă trudă găsind o ocupațiune la New-York, se însură. Deosebirea dintre viața lui de acum și cea de mai nainte era foarte mare ; dar fiind tânăr și fericit în căsnicie, nădăjduia că munca îl va despă-gubi cu vremea de toate neajunsurile. In-

chiriase o casă mică, într'o uliță dosnică, unde se născu băețelul lui.

Duceau o viață retrasă, liniștită și așa de mulțumită, încât nu s'a căit nici odată că a luat de nevastă pe Americana cea frumoasă și săracă ; căci erà așa de încântătoare, îi erà așa de dragă, și îl iubea așa de mult !

Erà în adevăr o ființă deosebită, și băețelul le semănà la amândoi, și lui și ei. Deși se născuse într'o casă mică și dosnică, n'a fost pe lume copil mai vesel și mai fericit. Înainte de toate erà sănătos, aveà fire blajină și le erà drag tuturilor ; apoi erà frumos de-ți plăcea să te uiți la el ca la o cadră, și în loc să vie pe lume chel ca toți copiii, se născuse cu o pădure de păr blond și subțire ca mătasea, iar la șase luni îi erà capul încărcat de zulufi. Ochii îi aveà mari și negri, genele lungi și un obrăjel de mâncat ; la 9 luni începù să umble și se purtă așa de frumos pentru un copil, în cât ți-era mai mare drag să stai cu dânsul. Când îl plimbà pe uliță cu căruciorul, se uită serios la oamenii ce se opreau să-l mângâie

și apoi le surâdea. Nu era vecin — chiar băcanul din colț, deși trecea de ursuz, — care să nu fi fost încântat să privească la el și să-i vorbească. Cu cât creștea, se făcea mai frumos și mai drăgălaș.

Când ajunse destul de mare ca să iasă cu dădaca pe jos la plimbare, îmbrăcat în roche scurtă albă, cu pălăria albă pe zulufii aurii, era așa de frumos, cu obrazul ca un bujor, în cât atrăgea toate privirile; iar dădaca istorisea apoi acasă cum îi oprise cocoanele pe uliță ca să se uite la el, și cu ce plăcere ascultau la copilul care sta de vorbă cu ele, par'că le-ar fi cunoscut de mult. Era minunat felul lui de a se împrieteni fără sfială cu toată lumea. Poate că pornea din firea blajină ce o avea, din dorința să fie toți așa de mulțumiți ca el, și de aceea pricepea repede cum îi era la inimă fie-căruia. Poate că se desvoltase astfel fiindcă trăia mereu cu tatăl și cu mama sa, care erau blânzi și bine crescuți; nu auzise nici o vorbă aspră în casă, fusese totdeauna iubit și mângâiat, și astfel în

inima lui fragedă încolțise bunătatea și desvoltase căldura.

Pe mamă o desmierdă copilul cu nume pe care le întrebuițase și tatăl față de dânsa; văzuse pe tata cum îi purtă de grijă și învățase și el să îngrijească de ea.

Când pricepù, că tata nu se va mai întoarce nici odată și simți cât de nenorocită erà mama, i se furișă în inimă gândul că trebuià să facă tot ce puteà ca să fie mama lui iarăș fericită. Nu erà decât un băețel, dar gândul ăsta îl îndemnà, când se suià pe genuchii ei, să o sărute și-și lipèa capul buclat de gâtul ei, când se ghemuià binișor lângă dânsa pe canapea, aducându-i jucăriile și cartea de icoane ca să se uite la ele; așa mic cum erà, nu puteà să facă alt-ceva, făceà ce puteà, iar mângâierea pentru dânsa erà mai mare decât își închipuià copilul.

„O Mary“, zise ea într’o zicătre servitoarea cea bătrână, „sunt sigură că încearcă să mă ajute în felul lui, se uită la mine câte odată cu o privire așa de duioasă par’că ar aveà grijă de mine, și apoi vine și mă

„Agâe, sau îmi arată ceva. E așa de desoltat, mi se pare că pricepe tot“.

Când se făcù mai mare, aveà fel de fel de glume cu care petreceau, și știà așa de bine să ție de urât pe maică-sa încât nici nu aveà nevoie de o altă societate. Se plimbau împreună, se jucau și vorbeau amândoi. Invăță să citească de mic și apoi se așezà pe covorașul dinaintea sobei și citeà tare basme, câteodată chiar cărți groase din care citesc numai oamenii în vârstă, adesea și gazete; Mary auzeà de multe ori din bucătărie pe d-na Errol cum râdeà de glumele băiatului.

„Ce e drept, spuneà Mary băcanului, nu te poți ține de răs, așa e de hazliu. M'am pomenit cu el la mine în bucătărie în seara când s'a ales Prezidentul ăl nou, cu mânuțile în buzunarele hainei, s'a așezat dinaintea sobei cu o față serioasă ca un judecător, și a început să-mi zică : „Mary, grozav mă intresez de alegere, că eu sunt publican și „draga“ e publicană ; și tu ești publicană, nu-i așa Mary! — Imi pare rău, răspund eu, dar sunt cam de partidul ce-

lălalt. Să-l fi văzut cum s'a uitat la mine și mi-a zis : Mary, și mie-mi pare rău, că ceilalți duc țara la peire! Și n'a trecut zi dela Dumnezeu de atunci, în care să nu încercé să mă facă să trec la partidul republican“.

Mary erà încântată și mândră de băiat. Slujeà în casă de pe vremea când se născuse copilul, și după moartea căpitanului rămăsese bucătăreasă, dădacă și de toate. Erà mândră de trupul lui voinic și mlădios, de felul lui drăgălaș, dar mai alés de zulfii ca aurul cari atârnavă până peste umeri. Munceà mulțumită de dimineața până seara. Ajutà mamei la cusutul hăinușilor și să le ție curate.

„Risticocratic, nu-i așa? aveà ea obicei să zică. Aș vreà să-l văd pe băiatul din Fifth Avenue (1) care să aibă ochii lui și să-și miște piciorușele ca el! Toți se uită după dânsul când e îmbrăcat în hainele de catifea neagră, pe cari le-am făcut din rochea veche a cocoanei, dar când își ri-

(1) Strada bogăților din New-York.

dică în sus capul și-și scutură zulufii, par'că ar fi un lord mititel.“

Cedric nu știă că seamănă a lord, ba nici nu știă ce e un lord. Prietenul lui cel mai bun eră băcanul din colț — acela care trecea de ursuz, dar cu băiatul eră totdeauna mai vesel. Pe băcan îl chemă domnul Hobbs, și Cedric îi arată mare respect. Il credea om însemnat și foarte bogat, căci avea așa de multe lucruri în prăvălie — prune, smochine, portocale, pesmeți și mai avea și trăsură și cal. Cedric iubea pe lăptar, pe brutar, pe femeia cu mere, dar pe d. Hobbs îl iubea mai presus de toți, și eră așa de împrietenit cu dânsul, în cât mergea să-l vadă în toate zilele și ședeă ceasuri întregi cu el de vorbă.

E surprinzător câte aveau amândoi de istorisit — la 4 Iulie de pildă (1). Când începeau să vorbească de 4 Iulie, nu mai sfârșiau. D. Hobbs avea foarte rea părere de Englezi, și povestind despre Revoluție,

(1) Aniversarea zilei când Statele-Unite s'au declarat independente de Anglia.

spuneà lucruri straşnice de patriotismul şi vitejia eroilor americani şi de nemernicia vrăşmaşului ; ştià pe din afară o parte din proclamarea de Independenţă. Cedric erà aşa de aprins, încât îi scăpărau ochii, obrazul îi ardeà ca para focului, iar zulufii încurcaţi se făceau ghem ; întors acasă abia isprăveà de mâncare şi se apucà să istorisească mamei tot ce aflate ; încât nu mai încape îndoială că interesul pentru politică îl deşteptase în el d. Hobbs

D. Hobbs ceteà cu mare luare aminte gazetele, şi astfel aflà Cedric despre cele ce se petreceau la Washington ; şi tot d. Hobbs îi spuneà dacà prezidentul Statelor-Unite îşi face datoria sau ba. Iar la ultima alegere prezidenţială îşi eşiră amândoi din fire, şi de sigur că fără d. Hobbs şi fără Cedric s'ar fi prăpădit Republica ! Apoi d. Hobbs duse pe băiat la retragerea cu torţe, şi mulţi din cei cari purtau facelle, îşi aduceau aminte mai târziu de un bărbat scund şi gros, stând sub un felinar cu un băeţel frumos pe umeri şi care-şi aruncà şepcuţa în sus şi strigà „ura“ cât îl ţinea gura.

Nu mult după alegere, când erà cam de 8 ani, se întâmplă neașteptata schimbare în viața lui Cedric. Curios că tocmai în ziua aceea vorbise băiatul cu d. Hobbs despre Anglia și despre Regina, iar d. Hobbs se exprimà cu asprime în contra tuturor Lorzilor, dar erà mai ales neîmpăcat față de Conți și de Marchizi. Ziua fusese foarte caldă, și după ce se jucase Cedric de a soldații cu alți copii, intrase în prăvălie să se odihnească și-l găsisse pe d. Hobbs supărat, cu ochii ațintiți asupra unui număr din „Illustrated London News“, unde erà reprodușă o primire la Curte.

„Ha, așa merg lucrurile acum; dar are să li se înfunde într'o bună dimineață, când s'or sculă cei călcați în picioare și i-or avârli în aer pe toți — conți și marchizi, câți sunt! Are să vie și asta, s'o ții minte!“

Cedric se cocoșase ca de obicei pe scaunul cel înalt dela tejghea, își dase pălăria pe spate, își vârâse mânilor în buzunare și ascultă.

„Ai cunoscut mulți marchizi, domnule Hobbs?“ întrebă Cedric. „Dar Conți?“

„Nu,“ răspuse d-l Hobbs indignat; „aș vrea numai să văd unul aici la mine, ca să-i dau să înțeleagă că nu-mi trebuie mie hoți și tirani, cari să-mi șează pe lăzile cu pesmeți și să se învâртеască în prăvălia mea“.

Și era așa de mulțumit că-și vărsase focul încât își ștergea nădușeala de pe frunte privind cu mândrie la lăzile cu pesmeți.

„Poate că nici ei n'ar vrea să fie Conți, dacă ar putea fi ceva mai de seamă“, zise Cedric simțind oare-care compătimire pentru condiția de plâns a acestor nefericiți.

„N'ar vrea?“ răspuse d-l Hobbs. „Dar ei să și fălesc, bată-i să-i bată“.

Erau în focul vorbirii, când se ivi Mary; Cedric își închipui că a venit să cumpere zahăr; dar nu era asta: servitoarea, galbenă ca ceara, părea foarte turburată.

„Haide acasă, băețele, te chiamă mama“.

„Vrea să iasă la plimbare cu mine?“ întrebă Cedric.

„Bună ziua, domnule Hobbs, la revedere“.
Băiatul, uimit de felul neobicinuit al ser-

vitoarei, care clătina mereu din cap, o întrebă: „Ce-ai, Mary, te-a amețit căldura?”

„Nu, dar se petrec lucruri ciudate la noi“.

„Nu e bine „draga“, o doare capul de arșița soarelui?”

Dar nu erà nici asta. Când sosiră acasă, văzù o caretă dinaintea scării, iar în salonaș vorbeà cine-va cu mama. Mary îl sui repede la catul de sus, îl găti cu hainele cele mai frumoase de vară, — erau de flanelă albă cu o cingătoare roșie, — și-i periè zulufii.

„Un Lord! Așa i-a zis, Lord“, îngână ea. „Spune că sunt rudă. Lord și Conte, cu atât mai rău!“

Se întâmplase în adevăr un lucru ciudat, dar aveà să-i spue lui mama de unde veneà toată încurcătura, și pe Mary nici n'o mai întrebă nimic. După ce s'a îmbrăcat, s'a coborât pe scări și a intrat în salonaș.

Un domn bătrân, înnalt, slab și neplăcut, ședeà pe jeț. Lângă jeț, în picioare, stà mama, galbenă și cu ochii plini de lacrimi.

„O Cedric!“ strigă ea, și se repezi la bă-

ieșel, îl coprînse în brațe și-l sărută speriată, „o dragă Cedric!“

Domnul cel bătrân se sculă de pe jeț și privi țintă la copil, frecându-și bărbia cu mâna. Părea mulțumit de priveliște. „Și așa dar“, zise el respicat, „iată-l și pe Lord Fauntleroy“.

CAP. II

Prietenii lui Cedric

Pentru Cedric începù o săptămână din cele mai curioase, o săptămână ne mai pomenită. Dar și istoria pe care i-o povestise mama, erà din cale afară de ciudată! Abia după ce o auzi de două, trei ori, începù să o priceapă. Și apoi ce aveà să zică d-l Hobbs? căci erà vorba tot de conți! Tata mare erà conte, unchiul său cel mare, dacă n'ar fi murit căzând de pe cal, ar fi fost și el tot conte; iar după moartea acestuia ar fi fost conte unchiul cel de al doilea, dacă nu murèa de friguri la Roma. Și chiar tatăl lui Cedric, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost conte;

5218.

și acum că muriseră cu toții și nu mai rămăsesse decât el, Cedric, aveà să fie el însuș conte după moartea bunicului, iar în momentul de față devenise Lord Fauntleroy.

Când află pentru întâiaș dată de istoria asta, se făcù galben ca ceara.

„Ah! „Dragă“! Aș vreà grozav să nu fiu conte, nici unul din băeții câți îi cunosc nu e așa ceva; nu s'ar puteà să n' fiu nici eu?“

Dar se vede că nu se puteà. În seara aceea se așezară amândoi, mama și băețelul, lângă fereastra deschisă, priviră la u-lița sărăcăcioasă și vorbiră mult împreună. Cedric ședeà pe taburel, picior peste picior, cum îi plăceà lui să șază, erà roșu la față și neliniștit. Bunicul trimisese după el să vie în Anglia, și mama erà de părere că trebuia să se ducă.

„Fiindcă știu“, zise ea cu privirea pierdută, „că ar fi dorit-o tatăl tău, care își iubeà casa părintească, și apoi astea sunt lacrimi, pe care nu le poate pricepe un copil. Aș fi o mamă egoistă, dacă nu te-aș

trimite, și când te-i face mare, ai să înțelegi și tu pentru ce“.

Cedric clătină trist din cap. „Imi pare rău să mă despart de d-l Hobbs. Mi-e teamă că are să-i vie greu fără mine, și mie îmi va fi greu fără el ; o să-mi fie dor de toți“.

A doua zi, când veni d-l Havisham—advocatul Contelui Dorincourt, care fusese trimis să aducă pe Lordul Fauntleroy în Anglia, — Cedric mai află multe lucruri. Dar tot nu-l mângâia gândul că o să fie foarte bogat când s'o face mare, că o să aibă casteluri în toate părțile, parcuri mari, mine, câmpii întinse și slugi nenumărate. Era neliniștit în privința prietenului său d. Hobbs ; îndată după dejun porni foarte îngrijit la prăvălie.

El găsi cetind-și gazeta și se apropiè de dânsul cu mare sfială : căci simțea ce grozavă lovitură are să fie pentru d. Hobbs cele ce se întâmplaseră, și în tot drumul până la prăvălie nu se gândise decât cum să i spue vestea.

„Halo!“ strigă d. Hobbs, „bună dimineța!“

„Bună dimineța“, răspunse Cedric.

Nu se sui ca de obicei pe scăunelul cel înalt, ci se așeză pe o ladă de pesmeți, încruciașă picioarele și rămase așa tăcut până ce d. Hobbs ridică ochii depe gazetă.

„Halo!“ strigă încă odată.

Cedric își strânse gândurile și puterea.

„Ții minte, d-le Hobbs, ce vorbă? .. ut împreună eri dimineța?“

„Par'că vorbeam de Anglia?“

„Da, dar în minutul în care a venit Mary să mă ia?“

D. Hobbs se scărpină la ceafă.

„Vorbeam de Regina Victoria și de aristocrație“.

„Da“, zise Cedric cam sfios, „și — de — și de conți, nu mai ții minte?“

„Da, am spus ceva despre ei așa în treacăt“.

Cedric se roși până în creștet. Nu se aflase nici odată în așa încurcătură și simțea bine, că și pentru d. Hobbs va fi cam greu să o descurce.

„Spuneai că n'ai vrea să șează pe lăzile dumitale cu pesmeți“.

„Așa e, am zis-o!“ răspunse d. Hobbs cu mândrie. „Asta mi-a fost și gândul. Numai să încerce, și las' pe mine!“

„Domnule Hobbs, unu din ei șade acum pe lada asta“.

D. Hobbs sări depe scaun.

„Ce?“ strigă el.

„Dacă“, răspunse Cedric tot sfios. „Eu am să fiu în curând unul din ei. Nu te pot înșelă“.

D. Hobbs erà agitat. Se sculă repede în picioare și se duse să se uite la termometru.

„Ți s'a suit coloana de mercur la cap!“ zise el uitându-se plin de grijă la băiat. „Căldura e prea mare! Cum te simți? Te doare ceva? De când ai început să fii în starea asta?“

Își plimbă mâna lui cărnoasă prin părul băiatului.

Acum erà și mai greu de tâlmăcit decât ori când.

„Îți mulțumesc, mi-e bine“, zise Cedric.

„Asta n'are a face cu capul meu. Imi pare rău să-ți spun că e adevărat, d-le Hobbs. De aceea a venit Mary să mă ia acasă. D-l Havisham a spus-o mami, și el e avocat.“

D-l Hobbs căzù pe scaun și se șterse de nădușală cu batista !

„Unul din noi doi a fost atins de insolăție“, zise el.

„Nu,“ răspunse Cedric, „nici unul. Trebuie să vedem cum s'o scoatem mai bine la cale, d-le Hobbs. D-l Havisham a făcut drumul din Anglia până aici ca să ne-o spue, l-a trimis bunicul.“

D-l Hobbs priveà ca trăsniț la copilul cu fața serioasă și gingașă.

„Cine e bunicul?“ întrebă el.

Cedric vârâ mâna în buzunar și scoase o hârtiuță, pe care sta scris ceva de mâna lui.

„Mi-eră frică să nu uit și de aceea am însemnat pe hârtia asta.“ Apoi citi respicat: „John Arthur Molyneaux Errol, Conte Dorincourt. Așa îl chiamă și locuește într'un castel.... în două sau trei castele, mi se pare. Și papa al meu, care a murit, erà

fiul său cel mai tânăr, și eu n'aș fi fost lord sau conte, dacă nu murea papa; și nici papa n'ar fi fost conte, dacă n'ar fi murit cei doi frați ai săi înaintea lui. Dar au murit toți și n'a mai rămas nimeni—nici un băiat—și acum trebuie să fiu eu conte; și tata mare a trimis după mine să mă duc în Anglia.“

D-lui Hobbs i se suise sângele la cap, își ștergea fruntea și chelia și răsufla din greu; începuse să înțeleagă că se întâmplase ceva important, dar când privea la băiețelul de pe lada cu pesmeți și-i vedeă ochii sfioși de copil, înfățișarea lui simplă cu aceleași haine de catifea neagră și cu cingătoarea roșie ca de obicei istoria cu familia nobilă îl amețea și mai tare. Eră cu atât mai uimit, cu cât băiatul eră mai neschimbat, par'că nu-și dădea seamă de însemnătatea lucrului.

„Cu — cum ai spus că te cheamă?“ cercetă d-l Hobbs.

„Cedric Errol, Lord Fauntleroy,“ răspunse Cedric. „Așa zice d-l Havisham.

Când am intrat în odaie, a strigat: iată-l și pe Lord Fauntleroy !“

„Ei, lucru naibei!“ Asta erà vorba d-lui Hobbs, când se mirà de ceva sau când se necăjeà. Nu găsi nici acum alta de zis pentru așa ciudată întâmplare.

Lui Cedric îi părù exclamația foarte potrivită.

Dragostea și respectul lui pentru d-l Hobbs erau așa de mari, în cât toate câte le auzeà de la dânsul îi păreau minunate. El nu trăise în lume ca să simtă că d-l Hobbs nu erà totdeauna delicat în expresiile lui. Vedeà el bine deosebirea între mama și băcan; dar mama erà femeie, și el credea că femeile trebuie să se poarte altfel de cât bărbații.

„Anglia e grozav de departe, nu e așa?“

„E dincolo de oceanul atlantic,“ răspunse d-l Hobbs.

„Asta-i àl mai rău“, zise Cedric. „Poate n'am să te văd multă vreme. Mi-e greu când mă gândesc la despărțire, d-l Hobbs“.

„Cei mai buni prieteni sunt câte o dată siliți să se despartă“, zise d-l Hobbs.

„Da, nu e așa, suntem prieteni de mult?“

„De când te-ai născut“, răspunse d-l Hobbs, „erai abia de șase săptămâni când a început să te poarte cu căruciorul pe uliță“.

„Ah“, zise Cedric suspinând, „pe vremea aea nici nu mă gândeam că am să fiu conte vre-odată“.

„Crezi că nu e chip să scapi de pacoste-a asta“, întrebă d-l Hobbs.

„Mi-e teamă că nu, mama crede că ar fi fost și dorința lui papa. Dar dacă trebuie să fiu conte, un lucru pot face, să încerc să fiu un conte bun. N'am să fiu tiran. Și dacă s'ar mai naște un războiu cu America aș încercă să-l înăbușesc“.

Convorbirea lui cu d-l Hobbs fû lungă și serioasă. După ce trecuse peste prima spaimă, d-l Hobbs se arată mult mai împăciuitor decât s'ar fi putut așteptă dela dânsul, și înainte de a se despărți, făcû o mulțime de întrebări, iar Cedric, nefind în stare să răspundă la toate, d-l Hobbs—așa de cunoscător în privința conților, marchizilor și domeniilor acestora—răspundeă

tot el la întrebările puse de el însuș. Dacă l-ar fi auzit d-l Havisham, ar fi fost foarte mirat de născocirile lui ciudate.

D-l Havisham se și miră de multe; el își petrecuse viața în Anglia și nu era obișnuit cu oamenii și felul din America. Advocat de 40 de ani al contelui Dorincourt, cunoștea toate proprietățile, însemnătatea averei și importanța numelui acestuia; și ca om de afaceri avea interes să cunoască și pe viitorul conte Dorincourt, pe băețelul chemat să moștenească averea și numele. Știa câte neazuri avusese bătrânul conte cu băeții cei mari, cunoștea furia ce-l cuprinsese la căsătoria căpitanului în America și știa că uraște și acum pe frumoasa văduvă, și că nu vorbește decât cu despreț de dânsa, crezând că Americana nu era decât o femeie de rând, care prinsese în laț pe fiu-său fiind că eră băeatul unui conte. Chiar și bătrânul avocat eră convins de așa ceva. Văzuse în viața lui mulți oameni interesați, iar despre Americani nu avea părere bună. Când sosi în ulița strâmtă și se oprî cu trăsura dina-

intea casei celei sărăcăcioase, fu cuprins de mirare. E și lucru greu să-ți închipuești, că viitorul proprietar al Castelelor Dorincourt, Windham Towers și Charlworth s'a născut și a fost crescut într'o căscioară dintr'o uliță dosnică, având o băcănie la colț. Se întreba cum are să fie copilul și ce creștere va fi primit. Rămase înmărmurit când îi văzù pe amândoi. Aveà un fel de mândrie pentru familia, cu a cărei afaceri era însărcinat de atâta șir de ani, și i-ar fi fost greu să se poarte delicat cu o femeie de rând, hapsână de bani și fără respect pentru numele și patria bărbatului ei, nume vechiu și ilustru, la care se închinà chiar bătrânul avocat hârșit în afaceri.

Când intră în salonaș pe urma servitoarei, se uită de jur împrejur, și-i plăcură mobilele simple, cari făceau din odaie un fel de cuib cald fără împodobiri triviale sau cadre vulgare atârdate pe pereți; totul se prezintă discret; multe lucruri frumoșele de mână de femeie.

„Până aci nu e rău de loc, dar astea toate pot fi alese după gustul căpitanului.“

Când intră însă d-na Erroll în odaie, i se părù deodată, că a putut ea însăș să fi gătit casa cu atâta discreție. În rochia ei neagră, cu talia subțire de fată mare, cu chipul de copil nevinovat și frumos, cu ochii mari căprui și melancolici, câștigă toate inimile. Cedric era obicinuit cu privirea ei tristă, care-i pierea din vreme în vreme din ochi când se jucă el cu dânsa, or stă de vorbă, or îi povesteă ceva căraghios sau rosteă vreun cuvânt lung de un cot pe care-l prinsese de prin gazete or din convorbirile lui cu d-l Hobbs. Ii plăceau grozav cuvintele lungi și se bucură când făcea pe mama să râdă, cu toate că nu prea pricepeă ce era de răs, căci pentru el aceste cuvinte aveau înțelesuri foarte serioase.

Advocatul, cu experiența lui cea mare, se învățase să cetească omului firea din ochi și înțelese îndată ce văzù pe mama lui Cedric, că bătrânul conte se înșelase

crezând că e o femeie vulgară și interesată.

D-l Havisham nu erà însurat, nici nu fusese amoretat vreodată, dar ghicì numai decăt că tânăra femeie, cu glasul dulce și cu ochii triști, luase pe căpitan numai din dragoste de bărbat și nu se gândise să dobândească vreun folos dela vița cea nobilă. Simți că mama n'o să aducă multă supărare și că mititelul Lord Fauntleroy n'o să dea mult de lucru nobilei familii din care se trăgeà ! Căpitanul fusese om frumos, tânăra mamă era încântătoare, deci aveà cu cine semănà băiatul.

Când istorisì d-nei Errol pentru ce venise, ea se îngălbenì.

„Vreți să ne despărțiți, și noi ne iubim așa de mult! El e singura mea bucurie, e tot ce am... Cred că am fost mamă bună“. Glasul ei dulce tremură, iar ochii i se umplură de lacrimi. „Nu știți ce a fost copilul pentru mine“, mai adăugă ea.

Advocatul își dregeà glasul.

„Sunt silit să mărturisesc că bătrânul conte nu e tocmai — nu e bine dispus pen-

tru d-v. E om bătrân și prejudecățile lui sunt strașnice. A urât America și pe Americani, iar căsătoria fiului său l-a înfuriat. Imi pare rău că sunt însărcinat să vă aduc vești neplăcute, trebuie să vă spun că bătrânul e hotărât să nu vă vadă. Planul său e ca Lord Fauntleroy să fie crescut sub ochii lui, să locuiască la dânsul. Inima contelui e legată de Castelul Dorincourt și-și petrece mai toată viața acolo. Sufere de podagră, și cu Londra nu se împacă de loc. Prin urmare Lord Fauntleroy are să locuiască la Dorincourt. Contele vă pune la dispoziție Court-Lodge foarte plăcut situat și nu departe de castel, vă mai asigură și o rentă. Lord Fauntleroy va veni să vă vadă, dar d-v. nu vi se îngăduie să mergeți la castel, nici măcar să treceți dincolo de poarta grădinei. După cum vedeți, doamnă, nu veți fi despărțită de tot de băiat, și vă pot asigura că condițiunile puse nu sunt așa grele, fiind dată firea clientului meu. Avantagiile unei creșteri îngrijite vor fi foarte mari pentru viitorul

Lordului Fauntleroy, după cum singură veți înțelege“.

Erà cam plictisit avocatul; căci se aşteptà să o vadă isbucnind în lacrimi după obiceiul femeilor, și nimic nu-i erà mai neplăcut decât să vadă o femeie plângând.

Dar ea nu începù să plângă. Se îndreptă spre fereastră cu spatele întors la el, încercând să-și recâștige liniștea.

„Căpitanul Errol ținea foarte mult la Dorincourt,“ zise ea în sfârșit, „își iubea țara și tot ce-i venea din țară. Pentru el a fost o durere să trăiască departe de casa părintească. Era mândru de neamul și de numele lui. Ar fi dorit copilului să vadă toate locurile încântătoare din jurul vechiului Castel și să primească o creștere potrivită cu rangul său.“

Apoi se întoarse repede spre d-l Havisham și, stând în picioare, zise cu blândețe :

„Soțul meu ar fi dorit-o. Așa e și mai bine pentru copil. Și apoi sunt sigură că bunicul lui n'are să fie așa de crud, în cât să încerce să-l înstreineze de mine, și chiar de ar încercà așa ceva, băețelul meu sea-

mână prea mult cu tatăl său, ca să-l poată strică cine-va; are o inimă caldă și curată. M'ar iubi chiar de ar fi cu totul despărțit de mine; și câtă vreme ne putem vedea unul pe altul, n'am să fiu prea nenorocită.“

„Ce puțin se gândește la ea,“ își zise avocatul, „pentru dânsa nu cere nimic.“

„Doamnă,“ răspunse el, „știu să prețuesc jertfa ce o faceți pentru copilul d-voastră. Când va ajunge om matur, o să vă fie recunoscător. Vă pot asigura, că Lord Fauntleroy are să fie bine îngrijit și că va avea tot ce poate contribui să-l facă fericit. Conte Dorincourt va purta tot atâta grijă pentru mulțumirea și sănătatea lui ca și dv.“

„Nădăjduesc,“ adaugă ea cu glasul stins „că bunicul va iubi pe Cedric. Băețelul e foarte iubitor din fire, și a fost totdeauna drag tuturor.“

D-l Havisham nu-și putea închipui pe bătrânul conte, cu podagra și cu firea lui iute, iubind prea mult pe cineva; totuș era în interesul bunicului să fie bun cu micul său moștenitor. Știa că, dacă Cedric

se va arătà demn de numele său, bătrânul va fi mândru de dânsul.

„Lord Fauntleroy are să fie mulțumit, bunicul s'a gândit numai la fericirea băiatului, hotărând să locuiți aproape de dânsul spre a-l putea vedea des.“

Advocatul nu găsi de cuviință să reproducă exact cuvintele Contelui, care nu fuseseră binevoitoare, nici politicoase măcar. D-l Havisham crezù mai nemerit să prezente propunerea nobilului său client sub o formă mai blândă, mai curtenească. Dar rămase încremenit când auzi pe d-na Errol trimițând după băiat și pe Mary răspunzând că știe unde să-l găsească.

„Șeade ca de obicei la d-l Hobbs pe scaunul cel nalt dela teșghea și face politică, sau privește la fundurile de lumânări, la calupurile de săpun și la alte de astea și se bucură de ele. D-l Hobbs îl cunoaște de când s'a născut“, zise d-na Errol privind spre avocat. „E foarte bun cu Cedric, și e mare prieteșug între dânsii.“

Amintindu-și prăvălia, dinaintea căreia trecuse, revăzù sacii cu cartofi, cu mere

și alte merinde și îl apucă iar grija, căci în Anglia băeții de neam nu sunt prieteni cu băcanii, și lucru i se părù din cale afară hazliu. De ! cam greu, dacă băiatul ar fi bătăran și ar aveà aplecare spre oameni de rând ! Mult îi amărâse viața bătrânului conte faptul că celor doi fii mai mari ai săi le plăcuse să trăiască cu oamenii de rând. Se poate ca acel copil să fi moștenit asemenea obiceiuri rele dela unchiu în loc de însușirile cele bune ale tatălui său.

Iși frământă gândul în felul acesta până să sosească băiatul, și când se deschise ușa, nu-i veneà să se uite la copil. Le-ar fi părut curios celor ce-l cunoșteau pe avocat, dacă ar fi ghicit ce se petreceà în sufletul d-lui Havisham privind la Cedric, care se asvârlise în brațele mamei sale ; el însuș erà uimit de schimbarea ce se întâmplase în firea sa.

Dinaintea lui sta copilul cel mai frumos și mai delicat pe care-l văzuse vreodată. Frumusețea băiatului erà cu totul neobișnuită ; trupul înalt, subțire și mlădios, chi-

pul mic și plin de viață, iar mișcările lui din cele mai grațioase, o asemănare de ne-crezut cu tatăl său ; aveà părul blond al tatălui și ochii căprui ai mamei, din care lipseau însă timiditatea și tristețea. Erau ochi nevinovați și fără sfială, ochi cari nici nu se îndoiau nici nu se temeau de nimic pe lume.

„E copilul cel mai bine crescut și cel mai frumos pe care l-am văzut“, își zise d-l Havisham. Tare spuse numai: „Va să zică acesta e Lordul Fauntleroy“.

Și cu cât îl vedeà mai mult pe lordul cel mititel, cu atât descopereà lucruri neașteptate. Despre copii nu știà multe, cu toate că văzuse destui în Anglia — fetițe și băeți rumeni și frumoși, de care îngrijeau dădacele, unii din ei cam sălbateci, alții gălăgioși, dar el, avocatul bătrân și înțepenit, nu-i privise nici odată cu simpatie. Poate că interesul deosebit pentru lordul cel mititel îl făcea să se uite mai cu luare aminte la copilul acesta decât la alții; or cum ar fi, avocatul își dete seama că priveà la băețel cu un fel de dragoste.

Cedric, neștiind că se uită cineva cu tot dinadinsul la el, se purtă ca de obicei. Strânse de mână pe d. Havisham și răspunse la toate întrebările cu mare simplitate, cum răspunde d-lui Hobbs. Nu eră nici timid, nici obraznic, și avocatul băgă de seamă că, pe când vorbea el cu mama, copilul ascultă cu viu interes ca un om mare.

„Pare foarte serios“, zise d. Havisham către d-na Errol.

„Da“, răspunse ea. „Învață ușor și a trăit mereu cu oameni maturi. Are un fel hazliu de a întrebuița cuvinte lungi și expresii citite prin cărți sau auzite de pe la alții, dar îi place și să se joace ca copii. Îl cred inteligent, adese ori e foarte copilăros“.

Când îl văzù d. Havisham data viitoare, se adevèri această părere. Ajungând cu trăsura la colțul stradei, zări o ceată de băeți foarte înfierbântați; doi din ei se întreceau la alergat, unul era lordul cel mititel, care strigă și făcè mai mare gălă-

gie decât toți. Sta alături de alt băiat, cu un picior înainte, gata să pornească.

„Una — fiți gata!“ comandă starterul; „două — la rând! Trei — porniți!“

D. Havisham se pomeni cu capul la fereastra trăsorei privind cu cel mai viu interes. Nu-și aducea aminte să fi văzut vreodată ceva care să se asemene cu felul cum se repeziseră piciorușele roșii ale lordului celui mititel în urma semnalului, cu mâinile lipite de trup și capul plecat la pământ, iar coama aurie fâlfâind în vânt.

„Ura, Ced Errol!“ strigau băeții bătând din palme.

„Ura Billy Williams! Ura Cedric! Ura Bill! Ura—ra—ra!“

„Zău că o să câștige“, își zise d. Havisham, care urmărea mișcat piciorușele roșii însoțite la distanță îngrijitoare de cele cafenii ale lui Billy, „zău că aș dori să câștige“, adăogă avocatul.

În acel moment se ridică un strigăt asurzitor; viitorul Conte Dorincourt se asvârli cu o săritură uriașă asupra stâlpului

de felinar și-l apucă în brațe, înainte de a fi ajuns Billy Williams care suflă ca niște foi.

„Trăiască Ceddie Errol!“ strigară băeții.
„Ura Ceddie Errol!“

D. Havisham își vârî capul în trăsură și se rezemă în fund surâzând.

„Bravo Lord Fauntleroy!“ zise el.

Când se opri trăsura la poarta d-nei Errol, învingătorul și învinsul se apropiau de casă, însoțiți de strigătele copiilor. Ceddie umblă alături de Billy Williams și-i vorbea mereu. Obrăjorii îi erau foarte aprinși, părul îi atârna pe fruntea nădușită, iar mâinile le ținea în buzunar.

„Vezi“, zicea el, vroind să ușureze rivalului neizbânda. „Eu cred că am câștigat fiindcă am picioare ceva mai lungi de cât tine, sigur că-i asta. Și apoi sunt cu trei zile mai mare, și asta face mult. Sunt cu trei zile mai mare“.

Billy Williams se înveseli iar, și începù să suradă la lume, par'că nu pierduse, ci câștigase el prinsoarea. Cedric Errol avea un fel al lui de a se purtă cu oamenii. Chiar în prima înfierbințeală a isbândeii, își a-

duceà aminte de cel învins, care nu puteà fi mulțumit ca dânsul, închipuindu-și de sigur că ar fi putut fi învingător în loc de învins, în împrejurări schimbate.

În ziua aceea d. Havisham avù o lungă convorbire cu câștigătorul alergării — o convorbire, care-l făcù să surâdă și să-și frece bărbia cu mâinile lui osoase în mai multe rânduri.

D-na Errol lipsind din odae, avocatul rămăsese singur cu Cedric. La început se cam întrebà d. Havisham ce ar puteà să-i spuie mititelului. Își închipuià, că ar fi bine să-l pregătească puțin pentru întâlnirea cu bunicul și pentru schimbarea cea mare, care era să se întâmple în viața copilului. El își dede îndată seama, că lui Cedric nici nu-i treceà prin minte de ce anume lucruri va da sosind în Anglia, nici în ce fel de casă și de familie va trăi acolo. Nici nu știà că maică-sa nu va locui în aceiaș casă cu dânsul. Crezuseră de cuviință să-i ascundă deocamdată această dureroasă încercare.

D. Havisham ședeà pe jeț lângă ferea-

stra deschisă, iar la celălalt capăt al ferestrii şedeà Cedric tot pe un jeţ mare şi priveà la d. Havisham. Copilul erà cu capul rezemat în fundul jeţului, cu picioarele încrucişate, iar mânilor vârâte în buzunar, ca la d. Hobbs. Se uitase cu atenţie la d-l Havisham, câtă vreme fusese maică-sa în odae, şi după ce plecase ea, tot se uità gânditor şi plin de respect la avocat. O mică tăcere; Cedric părea că studiază figura avocatului, iar acesta de sigur că o studià pe a copilului. Nici nu-i da în gând ce ar puteà vorbi un om în vârstă cu un băeţel, care câştigà prinsori la alergat, purtà pantaloni scurţi şi ciorapi roşii, pe nişte picioruşe, cari nu erau destul de lungi pentru a ajunge până la pământ când şedeà în fundul unui jeţ mare.

Dar Cedric îi veni în ajutor, începând el conversaţia.

„Dumneata ştii,“ întreabă el, „ce e un conte? căci eu habar n'am.“

„Nu ştii?“ zise d. Havisham.

„Nu. Şi cred că un băiat ce are să devie conte, ar trebui să ştie, nu e așa?“

„Așa e,” răspunse d. Havisham.

„Ți-ar fi greu“ zise Cedric plin de respect, „Ți-ar fi greu să mă deslușești? Cum ajunge cine-va conte?“

„In primul rând Regele sau Regina numește pe cine-va conte. Aceasta se întâmplă oamenilor, cari au adus servicii Soveranului sau au săvârșit vre-o faptă mare.“

„Ah!“ strigă Cedric, „tocmai ca Prezi-
dentul.“

„Ce?“ întrebă d. Havisham. „Ast-fel se alege Prezi-
dentul?“

„Da,” răspunse Cedric vesel. „Dacă un om e foarte bun și știe o grămadă de lucruri, se alege Prezi-
dent. Atunci se fac manifestații cu facke și muzică, și toți țin discursuri. M'am gândit eu de multe ori, că aș putea ajunge Prezi-
dent, dar nici odată nu mi-a trecut prin cap să fiu conte. Nu știam nimic despre conți,“ adaogă el repede, de teamă să nu găsească d. Havis-
ham nepoliticos că nu a dorit așa ceva. „Dacă știam, de sigur că aș fi dorit să fiu.“

„E cu totul alt-ceva ca prezi-
dent,“ zise d. Havisham.

„Da? nu sunt manifestații cu torțe?“
D. Havisham își încrucișă picioarele și-și lipi vârfurile degetelor unele de altele. Poate venise vremea să-i deslușească lucrurile mai cu deamănuntul.

„Un conte e — e o persoană foarte însemnată“, începù el.

„Tocmai ca prezidentul“, întrerupse Cedric. „Manifestația cu torțe e lungă de o jumătate de poște, se trag focuri de artificii, cântă muzica. D. Hobbs m'a luat cu el ca să văd și eu“.

„Un conte“, urmă d. Havisham, simțindu-se pe un teren nesigur, „e de obicei de viță veche“.

„Ce-i asta viță?“ întrebă Cedric.

„De neam vechiu, foarte vechiu“.

„Ah!“ zise Cedric, vârându-și iar mâinile în buzunar, „cam așa trebuie să fie femeea care vinde mere la grădina publică; e de neam vechiu. E așa de bătrână, în câte prinde mirarea cum de se ține pe picioare. Trebuie să fie de o sută de ani, și tot stă afară chiar pe ploaie. Mi-e milă de ea, și celorlalți băeți le este milă. Billy

Williams a avut aproape un dollar, și i-am spus să cumpere pe fiecare zi câteva mere până și-o cheltuî toate paralele. I-ar fi ajuns pe vre-o 20 de zile, dar peste o săptămână i se acrise de mere. Noroc că mi-a dăruit mie un domn 50 de centime și apoi am cumpărat eu mere în locul lui. Ți-e milă de omul sărac și de neam așa de vechiu. Ea zice că i s'a coborât vița în picioare și că pe vreme de ploaie o chinuește mai rău.“

D-l Havisham nu știà ce să zică, privind la chipul nevinovat și serios al copilului.

„Mi-e teamă că nu m'ai înțeles bine“, încercă el să explice. „Când am vorbit de viță veche, n'am înțeles „vârsta înaintată“; am vrut să zic că numele unui asemenea neam e cunoscut de mult, poate sunt sute de ani de când există persoane purtând un asemenea nume și de care e vorba în Istoria țării.“

„Ca George Washington“, zise Ceddie.
„Am auzit vorbindu-se de el de când m'am născut, și el erà cunoscut cu mult mai nainte, D-l Hobbs zice că n'are să se uite

nici odată. Asta-i din pricina declarării Independenței,— știi, la 4 Iulie. Vezi, el a fost un viteaz!“

„Cel dintâiu conte Dorincourt“, zise d-l Havisham cu solemnitate, „a fost ridicat la rangul de conte acum patru sute de ani“.

„Da, da!“ zise Cedric. „Asta e foarte mult! I-ai spus „dragei“ istoria asta? Are s'o „întrezeze“ grozav. Să i-o spunem când o veni. Ii place să audă lucruri ciudate. Și ce mai face un conte alta, decât să primească titlul?“

„Mulți din ei au fost miniștri în Anglia, alții au fost viteji și s'au luptat în războaiele din vechime.“

„Mi-ar plăcea și mie să mă lupt. Tata a fost soldat foarte viteaz, ca George Washington de viteaz. Poate fiind-că ar fi fost conte, dacă nu murea. Ce bine îmi pare că sunt oameni viteji toți conții! E mare lucru să fii viteaz. Înainte mi-era cam frică — știi în întuneric, dar gândindu-mă mereu la soldații din vremea Revoluției și la George Washington, m'am lecuit.“

„Mai e și alt folos câteodată să fii conte“, zise d-l Havisham respicat și-și îndreptă ochii cu luare aminte asupra băețelului. „Sunt conți cari au foarte mulți bani.“

Se uită la copil voind să afle, dacă micul său prieten știă ce putere are banul.

„Asta-i lucru bun“, zise Cedric. „Aș vrea să am bani mulți.“

„Da?“ întrebă d-l Havisham, „ce ai face cu ei?“

„Apoi sunt așa de multe lucruri de făcut cu banii. Vezi, e femeia cu mere. Dacă aș fi bogat, i-aș cumpără un cort, în care să-și așeze marfa, și o sobă; i-aș mai da un dolar în zilele de ploaie ca să poată sta acasă. Ah! i-aș da și o broboadă și n'ar mai durea-o oasele. Oasele ei nu sunt ca ale noastre, o dor toate când se mișcă. E foarte greu când te dor oasele. Dacă aș fi destul de bogat ca să-i dau atâtea lucruri, sunt sigur că n'ar mai durea-o nimic.“

„Ei, și ce ai mai face dacă ai fi bogat?“

„Firește că aș cumpără pentru „draga“

tot felul de cutii cu ace, apărători, degetare, inele de aur, un dicționar și o trăsură ca să nu aibă nevoie să aștepte tramvaiul. Dacă i-ar plăcea rochiile de mătase roșie, i-aș lua una, dar ei îi plac numai ale negre; m'aș duce cu ea la prăvăliile cele mari și aș pune-o să-și aleagă tot ce vrea. Și apoi e și Dick“.

„Cine e Dick?“

„Dick văcsuește cismele, e cel mai minunat curățitor de încălțăminte. Stă la colțul stradei în partea de jos a orașului. Il cunosc de mult. Odată, pe când eram încă mic, m'am dus să mă plimb cu „draga“ și mi-a cumpărat o minge, care sărea așa de sus, în cât a sărit de odată prin mijlocul stradei pe unde erau caii și trăsurile, eu am început să plâng — eram foarte mic, purtam rochiță ca fetele —, Dick curăță cismele unui domn, dar le scăpă din mână și se repezi printre cai și trăsuri, ridică mingea de pe jos, o șterse de noroiu pe haine și mi-o dete zicând: „nu mai plânge, că e bine, băețele“. Draga și cu mine am fost încântați de el. Și de atunci,

de câte ori ne scoborâm în oraș, vorbim cu dânsul. El strigă hallo! eu îi răspund hallo! și apoi ne punem pe vorbă; îmi povestește cum îi merge meșteșugul. Nu i-a prea mers în vremea din urmă“.

„Și ce ai vrea să faci pentru dânsul?“
întrebă avocatul frecându-și bărbia și surâzând.

„Știu eu ce-aș face; aș cumpără partea lui Jack“.

„Dar cine-i Jack?“

„E tovarășul lui Dick, cel mai rău tovarăș ce și-l poate închipui cine va. Nu face onoare firmei, înșală și-l înebunește pe bietul Dick. De sigur că te-ar înebuni și pe d-ta, dacă ai curățî cisme toată ziua și ai fi om de treabă, iar tovarășul d-tale ar fi necinstit. Pe Dick îl iubesc toți, dar pe Jack nu-l poate suferi nimeni, și de aceea clienții nu se mai întorc a doua oară la el. De aia, dacă aș fi bogat, aș plăti lui Jack partea lui și aș cumpără un scaunel de văcsuit pentru Dick; el zice că un scaunel ține multă vreme; i-aș mai cumpără haine și perii noi, și i-aș da astfel

mână de ajutor. El zice că nu are nevoie decât de o mână de ajutor și apoi lucrurile merg par'că ar fi unse.“

Mititelul povesteà cu foc peripețiile văc-suitorului de cisme și amestecà în vorbirea lui cu cea mai naivă bună credință expresiile ciudate ale lui Dick. I se pareà că bătrânul care-l ascultà, trebuià să aibă acelaș interes pentru prietenul lui ca el însuș. Și în adevăr d-l Havisham începù să asculte cu luare aminte, poate nu tocmai istoria lui Dick și a femeii cu mere, cât felul de povestire al acestui băețel cu părul buclat așa plin de planuri frumoase pentru prietenii lui, și care pareà a se fi uitat de tot pe sine.

„Dar pentru d-ta ce-ai cumpără, dacă ai fi bogat?“

„O, ce n'aș cumpără? dar mai întâiu i-aș da bani lui Mary pentru Bridget—sora ei; are doi-spre-zece copii și un bărbat care nu poate să lucreze. Vine pe la noi și plânge, și „draga“ îi pune o grămadă de lucruri în coș, ea începe iar să plângă și zice: „să-ți deà D-zeu bine.“ Cred că d-l Hobbs ar dori

grozav să aibă un ciasornic cu lanț de aur ca să-și aducă aminte de mine, și o pipă de spumă de mare. Și apoi mi-ar plăcea să am o companie.“

„O companie!“ exclamă d-l Havisham.

„Da, o companie în toată regula. Să am torțe, uniforme și tot ce ne trebuie pentru cei lalți băeți și pentru mine. Am face marșuri și muștră. Asta mi-ar plăcea dac'ași fi bogat: să am o companie pe seama mea.“

Se deschise ușa și intră d-na Errol.

„Imi pare rău că v'am lăsat așa de mult singur cu băiatul meu; dar a venit o femeie sărmană, care e foarte nenorocită.“

„Băețelul mi-a povestit despre prietenii lui, și ce ar face cu banii, dacă ar fi bogat.“

„Bridget e una din prietenele lui,“ zise d-nă Errol, „cu ea am vorbit în bucătărie. E foarte supărată acum, bărbatul ei are reumatism articular.“

Cedric alunecă jos de pe jețul cel mare.

„Mă duc s'o văd și s'o întreb cum îi merge. E om bun, când e sănătos. Ii sunt recunoscător, fiindcă mi-a făcut odată o sabie de lemn. E om foarte îndemânat.“

Eși fuga din odaie, iar d-l Havisham se sculă de pe scaun. Se vedeà că vrea să spue ceva anume, dar că nu prea știà cum. In sfârșit se hotărî :

„Inainte de a părăsi Castelul Dorincourt, am avut o convorbire cu Contele, care mi-a dat câteva instrucțiuni. Ar dori ca în sufletul copilului să se nască oarecare nerăbdare pentru momentul de a ajunge în Anglia și de a se întâlni cu bunicul său. Spuneà că trebuie să-i dau a înțelege băiatului că va aveà bani mulți și toate plăcerile de cari se bucură copii ; să-i împlinesc orice dorință și să-i spun că tata mare e gata să-i deà tot ce va cere. Cred că bătrânul conte nu se așteptà la ceea ce am găsit aici ; dar dacà i-ar face plăcere Lordului Fauntleroy să vie în ajutorul acestei femei, știu că bunicul său ar fi supărat că nu-i împlinim dorința.“

Pentru a doua oară nu reprodușese exact cuvintele Contelui. Acesta-i spusese :

„Fă pe băiat să priceapă că-i pot da tot ce dorește. Fă-l să înțeleagă ce va să zică

să fii nepotul Contelui Dorincourt. Cumpără-i tot ce-i place; umple-i buzunarii cu bani, și spune-i că vin dela mine.“

Mobilul acestei mărinimii nu erà tocmai curat, și dacà n'ar fi avut a face cu un copil așa nevinovat și cu o inimă plăpândă, i-ar fi putut face mult rău.

Nici mama lui Cedric nu prevedeà vre-o primejdie, ea credeà că bătrânul care trăise ca un pusnic dela moartea copiilor săi, căutà să câștige dragostea și încrederea băețelului prin tot felul de mijloace. Și-i păreà bine, că Cedric va fi în stare să-i vie lui Bridget în ajutor. Erà mulțumită văzând că primul rezultat al neașteptatei schimbări în viața copilului va fi puțința lui de a veni în ajutorul celor nevoiași.

„Ce bun e Contele și ce fericit are să fie Cedric! A ținut totdeauna la Bridget și la Mihai, și în adevăr că sunt vrednici de milă! Mihai e lucrător bun când e sănătos, dar a fost bolnav multă vreme, și acum are nevoie de doctorii, de haine calde și de hrană mai bună. Nici el nici Bridget n'au să cheltuiască fără socoteală banii ce-i capătă.“

D-l Havisham își vârâ mâna în buzunarul dela piept și scoase un portofoliu îndesat. Avea o expresie stranie, se gândea la ce va zice Contele, când va afla care fusese cea dintâi dorință împlinită a nepotului său. Se întrebă ce gânduri vor trece prin mintea bătrânului egoist și ursuz.

„Nu știi, dacă vă dați seama de bogăția contelui Dorincourt ; el poate să cheltuiască cât vrea, și cred că-i va face plăcere că Lordul Fauntleroy a exprimat o dorință, care i s'a împlinit îndată. Te rog chiamă pe copil, și dă-mi voe să-i înmânez o mică sumă de bani pentru oamenii aceia.“

„Două-zeci și cinci de dolari!“ strigă d-na Errol ; „are să li se pară o avere. Nici nu-mi vine să cred că e adevărat.“

„E foarte adevărat“, zise d-l Havisham cu surâsul său obișnuit, „s'a întâmplat o mare schimbare în viața fiului d-tale ; multă putere îi va da bogăția!“

„Și el e așa de mic, așa de mic ! De l-aș putea învăța să oîntrebuințeze bine ! Par'că mi-e frică ! Mititelul Ceddie al meu !“

Advocatul își dresese glasul. I se muiă inima cea rece și bătrână privind la ochii ei blânzi și speriați.

„Cred, Doamnă, dacă pot judecă după cele ce am aflat azi dimineață din convorbirea mea cu Lordul Fauntleroy, că viitorul Conte Dorincourt se va gândi la alții ca și la el. Acum e copil, dar ne putem încrede în el.“

Mama se duse apoi să aducă pe Cedric în salonaș. D. Havisham îl auzi zicând înaintea de a intra în odaie:

„Are un reumatism „infamator“, e reumatism foarte rău. Și apoi se gândește la chiria neplătită, și Bridget zice că asta-i face infamația și mai grea. Și Pat ar putea să intre la vre-o prăvălie, dacă ar avea haine.“

Băiatul avea aerul îngrijat când intra în odaie. Ii părea grozav de rău de Bridget.

„Draga“ spune că ai dorit să viu“, zise el d-lui Havisham. „Am stat de vorbă cu Bridget.“

D. Havisham se uită câteva momente

mirat la copil aducându-și aminte că mama lui spusese, că e un băiețel foarte mic.

„Contele Dorincourt“ — începù el, uitându-se spre d-na Errol.

Mama Lordului mititel îngenunchiă lângă el și-l cuprinse în brațe:

„Cedric“, zise ea, „Contele e bunicul tău, tata lui papa al tău. E foarte, foarte bun, te iubește și ar dori să-l iubești și tu pe el, fiindcă băieții lui au murit toți. Dorește să fii fericit și să faci și pe alții fericiți. E foarte bogat și vrea să-ți dea tot ce dorești. I-a spus-o d-lui Havisham și i-a încredințat o mulțime de bani pentru tine. Acum poți să-i dai ceva lui Bridget; poți să-i dai destul ca să-și plătească chiria și să-i cumpere lui Mihai tot ce-i trebuie. Nu e frumos, Cedric? Și nu așa, că e foarte bun?“ Și sărută obrazul copilului, care se înroșise de bucurie și de excitare.

Cedric se uită când la mama, când la d-l Havisham.

„Pot să am banii acum? Și-i pot da îndata? Vroiă tocmai să plece.“

D-l Havisham îi dete banii.

Ceddie eși fuga din odae.

Il auziră strigând „Bridget!“ și repezindu-se în bucătărie. „Bridget, așteaptă un minut! Iți aduc parale. Sunt pentru d-ta îți poți plăti chiria. Mi i-a dat tata mare. Sunt pentru d-ta și pentru Mihai!“

„Oh! domnule Ceddie“, strigă Bridget cu glasul înecat în lacrimi. „Aici sunt 25 de dolari. Unde e cuconița?“

„Cred că trebuie să mă duc să vorbesc eu cu ea“, zise d-na Errol.

Eși și dânsa din odae și d-l Havisham rămase singur. Se apropiè de fereastră și priveà, dus pe gânduri, la stradă. Se gândea la bătrânul Conte Dorincourt, care ședea în marea, bogata, dar trista bibliotecă a Castelului, bolnav și singur, înconjurat de mărire și de bogăție, dar în realitate neiubit de nimeni, fiind că nici el nu iubise pe nimeni cu adevărat, se iubise numai pe sine; fusese egoist și violent; se gândise așa de mult la plăcerile și dorințele Contelui Dorincourt în cât nu-i rămăsese vreme să se gândească la alții; averea și puterea, numele și rangul i se pă-

reau lucruri de întrebuițat numai pentru plăcerile și petrecerile Contelui Dorincourt; și acum că îmbătrânise, din toate plăcerile trecute îi rămăsese boala și scârba de lume, căreia nici el nu-i mai plăcea. Cu toată splendoarea lui, era cel mai impopular bătrân din noblețe și rar s'ar fi găsit unul mai oropsit.

Și-ar fi putut umplea castelul cu musafiri, ar fi putut da mese și vânători; dar știă bine că oamenii poftiți de el s'ar fi speriat de fața lui gârbovită și de vorbele lui răutăcioase. Avea o limbă strașnică și o fire ciudată, îi plăcea să necăjească oamenii, să le facă viața nesuferită când putea, mai ales celor susceptibili, mândri sau sfioși.

D-l Havisham îi cunoștea toate cusurile și se gândea la ele, privind pe fereastră la ulița strâmtă și liniștită. Și în mintea lui se înfățișă apoi copilul nevinovat și vesel; ce contrast! Bătețul sezând pe jețul cel mare și istorisind despre prietenii Dick și femeea cu mere, în felul lui drăgălaș. Apoi se gândi la venitul cel mare,

la moșiile întinse, la averea și la puterea de a face binele sau răul, avere ce mai curând sau mai târziu va trece în mâinile cele mici, pe care Lord Fauntleroy le vâără în fundul buzunarului.

„Are să fie deosebire mare, deosebire mare!“

Cedric veni înapoi d'împreună cu mama lui ; eră foarte excitat. Se așeză pe un scaun între d-na Errol și avocat în atitudinea lui de predilecție, cuprinzându-și genunchii cu brațele :

„Plângea!“ zise el. „A spus că plânge de bucurie. Ce om bun trebuie să fie tata mare! n'am știut că e om așa bun. E mult mai plăcut să fii conte decât aș fi crezut. Ce bine-mi pare, grozav de bine-mi pare că am să fiu conte!“

CAP. III.

Plecarea de acasă.

Părerea cea bună ce o căpătase Cedric despre conți se întări tot mai mult în săptămâna următoare. Nici nu-și mai închi-

puiă că ar putea dori ceva pe lume ce nu i s'ar fi împlinit îndată; dar de priceput cum se petreceau lucrurile acestea, n'a prea priceput el. După multă vorbă cu d-l Havisham, a înțeles că poate cere tot ce vrea și de aceea a și început să-și arate dorințele cu o plăcere și o simplitate, care încântau pe d-l Havisham.

Înainte de a porni cu vaporul spre Anglia, copilul făcù o sumă de lucruri ciudate, de care-și aduse aminte multă vreme avocatul. Așa, de pildă, vizita pe care o făcuseră lui Dick împreună; apoi mirarea femeii cu mere, văzându-i că se opresc amândoi dinaintea tarabei și-i spun, că are să capete un cort, o sobă, o broboadă și bani, lucruri ce i se părură bătrânei cu totul extraordinare.

„Am să plec în Anglia și să fiu Lord“, explică Cedric cu blândețe, „și n'aș vrea să mă gândesc cu jale la oasele d-tale de câte ori plouă. Pe mine nu mă dor oasele nici odată, de aceea nu-mi închipuesc ce durere se ascunde în oasele altora; dar

mi-e foarte milă de d-ta, și aș dori să-ți meargă mai bine.“

„E foarte bună femeea cu mere“, zise el d-lui Havisham, când se depărtară de bătrâna, care nu-și putea veni în fire de norocul ce deduse peste ea. „Intr'o zi am căzut și mi-am jupuit genunchiul“, povestî Cedric avocatului, „iar ea mi-a dăruit un măr. N'am mai uitat-o de atunci. Trebuie să te gândești totdeauna la oamenii, care îți fac bine.“

Nici nu-i intră în mintea lui cinstită de copil, că ar putea să uite cineva vreodată binele ce i s'a făcut.

Intâlnirea cu Dick fusese și mai interesantă. Il găsiră foarte necăjit de neajunsurile ce i le făcuse Jack. Aflând că Cedric vroia să pue capăt necazurilor sale și să-l lase singur stăpân pe firmă, rămase încremenit. Felul Lordului Fauntleroy de a tălmăci obiectul vizitei sale era așa de simplu și fără înconjur, în cât d-l Havisham se minună de preciziunea explicărilor sale. Faptul că prietenul său era Lord și în pericol de a ajunge Conte, făcu pe Dick

să caște ochii și gura, și-i mai căzù și pălăria din cap; după ce și-o ridică de jos, strigă:

„Ce-mi dai ca să te cred?“ Lordul cel mititel, cam jenat, răspunse totuș fără sfială:

„La început nu vrea nimeni să creadă; d-l Hobbs și-a închipuit că mă lovisse insolatia. Nici eu n'aș fi crezut că o să-mi pară bine, dar acum m'am obișnuit cu gândul ăsta și mă și bucur. Conte de acum e bunicul meu, și vrea să facă tot ce-mi place. E foarte bun cu toate că e Conte, mi-a trimes o sumă de bani prin d-l Havisham, și-am adus și d-tale ceva ca să te scapi de Jack“.

Sfirșitul istoriei a fost că Dick a scăpat de Jack și a rămas singur stăpân pe firmă și a mai cumpărat perii noi, un scăunel minunat și toate uneltele trebuincioase. Nu-i venea să creadă ochilor, precum i se întâmplase și femeiei cu mere, se uită nedomirit la binefăcătorul său și parcă-i eră frică să nu se deștepte din vis. Până ce-l apucă Cedric de mână ca să-și ia rămas bun, i se tot păruse că e pe altă lume.

„Adio“, zise copilul; și cu toate că cercă să se stăpânească, îi tremură glasul și i se împăenjeniră ochii.

„Nădăjduesc că are să-ți meargă bine cu meșteșugul. Imi pare rău că plec și te părăsesc, dar poate mă mai întorc când oi fi Conte. Aș dori să-mi scrii, fiindcă am fost totdeauna prieteni buni. Dacă îmi scrii, iată unde să-mi adresezi scrisoarea.“ Ii dete o fițuică de hârtie. „Nu mă mai chiamă Cedric Errol; acum mă chiamă Lord Fauntleroy. — Adio, Dick“.

Dick ridică ochii spre el, genele-i erau umede. Nu erà un curățitor de cisme cu creștere, și i-ar fi fost greu să exprime ce simțeà, chiar de ar fi încercat; poate de aceea nici n'a încercat și clipeà numai din ochi și înghițeà din greu.

„Aș vrea să nu pleci“, zise cu glas răgușit. Apoi iar clipì din ochi. După aceea se uită la d-l Havisham și puse mâna la șapcă: „Mulțumim, domnule, că ai venit cu el și pentru ce mi-ai adus, și pentru tot ce ai făcut. E minunaț băiat. Am ținut

totdeauna la dânsul. E așa de curios, așa de curios !“

Când îl văzù că pleacă, se uită după dânsii, pe ochi i se așezase ca o ceață și simțea un nod în gât privind la băețel, care umblă sprinten alături de tovarășul său nalt la trup și cu chipul serios.

Până în ziua plecării Lordul cel mititel petrecù în prăvălia d-lui Hobbs toată vremea pe care erà stăpân. Ochii d-lui Hobbs se întunecaseră, iar mintea îi erà frământată. Când îi aduse micul prieten ca dar de plecare un ceasornic de aur cu lanț, nici nu mai erà în stare să se bucure de el. Așeză cutia pe genunchi și începù să-și sufle nasul cu zgomot.

„E ceva scris înăuntru, pe capac“, zise Cedric. Eu am spus ceasornicarului ce să pue acolo : *Pentru d-l Hobbs, dela cel mai bun prieten Lordul Fauntleroy. Aste rânduri când citești, la mine să te gândești. Nu vreau să mă uiți.*“

D-l Hobbs își suflă iar nasul cu sgomot. „Nu te voi uită“, zise el cu glasul năbușit ca și Dick; „dar nici d-ta să nu mă uiți pe

mine, când vei fi în mijlocul aristocrației engleze.“

„N'am să te uit or unde aș fi. Mi-am petrecut ceasurile cele mai fericite cu d-ta, cel puțin multe din ceasurile cele mai fericite. Nădăjduesc, că ai să vii să mă vezi. Sunt sigur, că bunicului o să-i facă mare plăcere. Poate să-ți scrie și să te poftească, dacă-i vorbesc de d-ta. N'are să te supere că e conte, nu e așa? N'ai să-i refuzi invitația fiind-că e Conte?”

„Am să viu să te văd“, răspunse d. Hobbs. Și astfel hotărârea, că dacă o primi o invitație din partea Contelui să petreacă vre-o câte va luni la castelul Dorincourt, va căuta să-și uite prejudecățile republicane și-și va găti imediat geamantanul.

În sfârșit toate pregătirile erau făcute; sosit și ziua, în care lăzile fură duse pe vapor, și bătut ceasul, în care trăsura așteptă la poartă. Copilul fu cuprins de un simțimânt de singurătate. Mama lui se închisese pe câte-va ceasuri în odaie, și când se coborî mai târziu pe scări, era cu ochii plânși, iar buzele-i tremurau. Cedric se re-

pezi la dânsa, ea se aplecă spre băiat, îl cuprinse în brațe și se sărutară lung. Simțeau că erau triști amândoi, dar nu-și dădeau seama, pentru ce?

Apoi zise: „Ce mult am iubit noi casa asta, nu e așa? să ne gândim totdeauna cu plăcere la dânsa, nu e așa?”

„Da Ceddie“, răspunse mama, cu glasul stins.

Se urcară în trăsură, Cedric lipit de maică-sa, și când își scoase ea capul pe fereastră spre a se uita înapoi, el privi la dânsa, o apucă de mână și o strânse cu putere.

Apoi se suiră pe vapor în mijlocul sgomotului și mulțimei; veneau trăsură care aduceau pasageri; călătorii își căutau bagajele și le era teamă să nu vie prea târziu; lazi mari erau trântite jos, altele așezate la locul lor; marinarii desfășurau frânghiile și alergau de ici colo; ofițerii dedeau ordine; doamne, domni, copii și doici soseau mereu pe vapor—unii păreau veseli și râdeau, alții erau tăcuți și triști, din vreme în vreme plângea câte cine-va

cu batista la ochi. Cedric găsi o mulțime de lucruri care-l interesară, se uită la rotogoalele de frânghii, la pânze, la catargul cel nalt care părea că se atinge de cerul albastru; începù să plănuească cum să stea de vorbă cu marinarii și să afle ceva de la ei despre pirați.

Erà tocmai spre plecare, sta rezemat pe pod și privea la ultimile pregătiri bucurându-se de strigătele marinarilor și ale hamalilor din port, când îi fu atrasă atenția de un sgomot în apropiere. Cineva se îmbulzea printre mulțime și se repezi spre dânsul. Era un băiat cu ceva roșu în mână, era Dick! Sosi gâfâind lângă Cedric.

„Am alergat tot drumul,“ zise el. „Am venit să te văd plecând. Negoțul merge prima! Am cumpărat asta pentru d-ta cu câștigul de eri. O poți întrebuiță, când vei fi printre oameni mai de seamă. Am pierdut hârtia în care era înfășurată, mi-a căzut pe scară în îmbulzeală. Nu vroiau să mă lase să mă sui. E o basma.“

Le spuse toate într'un suflet par'că era

o singură frază. Sunase clopotul înainte de a fi putut zice Cedric un cuvânt.

„Adio, pune-o când vei fi printre oameni mai de seamă!“ și dispărû.

Peste câteva clipe îl văzură cum își făcea drum prin mulțime și sări pe mal tocmai când se ridică punțița dela vapor. Rămăsese pe cheu și făcea semne cu șapca.

Cedric fâlfâia cu batista adusă de Dick; era de mătase roșie cu potcoave și capete de cai.

Mare gălăgie și învălmășeală! Cei de pe cheu începură să strige pe prietenii de pe vapor, iar aceștia le răspundeau.

Adio! Adio! Adio! Nu ne uitați, scrieți dela Liverpool. Adio! Adio!

Lordul Fauntleroy se rezimă de parmaclâcul podului și fâlfâia cu batista roșie. „Adio, Dick, îți mulțumesc! Adio!“

Și vaporul cel mareț se puse în mișcare, lumea tot strigă. Mama lui Cedric își lăsă vâlul pe obraz, iar pe cheu învălmășeala creștea tot mai mult; dar Dick nu vede decât figura senină și părul cel minunat ce fâlfâia în vânt și 'n care se oglindeau

razele soarelui, n'auzeà alta decât glasul încântător care strigà „Adio, Dick!“, pe când Lordul cel mititel se depàrtà încet din locul nașterii spre țara necunoscută a strămoșilor săi.

CAP. IV.

In Anglia.

Pe drum îi istorisii lui Cedric mama sa, că nu aveau să șadă împreună; când înțelese de ce erà vorba, copilul fu cuprins de întristare, și d-l Havisham constată că bătrânul Conte fusese foarte cuminte, luând hotărârea ca d-na Errol să locuiască în apropierea băiatului și să-l vadă des; căci erà sigur că n'ar fi putut să trăiască despărțiți. Dar mama se pricepù să ia pe băiețel cu blândețe, îl desluși că vor ședeà așa de aproape unul de altul, în cât se liniști și-i perii frica de a fi despărțit de ea.

„Casa mea nu e departe de Castel, Cedric“, ziceà ea decâte ori aduceà el vorba despre asta, „e foarte aproape și poți să dai o fugă decâte ori vrei să vii să mă

vezi, o să ai atâtea lucruri de istorisit !
Și o să fim așa de fericiți amândoi ! E un lucru foarte frumos. Papa mi-a vorbit de atâtea ori despre Castel, îi plăcea așa de mult ! Să vezi că și ție o să-ți placă.“

„Mi-ar plăcea mai bine dacă ai trăi cu mine în el“, răspunse mititelul suspinând.

I se părea așa de ciudat ca mama să locuiască într'o casă și el într'alta.

D-na Errol crezù de cuviință să nu i spue adevăratul motiv pentru care se întocmiseră lucrurile așa

„E mai bine să nu știe“, zise ea d-lui Havisham, „n'ar înțelege, i-ar pricinui durere de geaba, și cred că se va obișnui și va iubi mult mai mult pe bunicul său, dacă nu va ști că mă uraște așa de amarnic. El nu cunoaște ură și asprime, și i-ar fi grozav să afle, că mă uraște cineva pe mine. E așa de iubitor și-i sunt așa de dragă ! Mai bine să nu știe până s'o face mai mare, și apoi e mai bine și pentru Conte; ar fi o înstreinare între ei, cu toate că Cedric e așa copil“.

Cedric află deci, că erau împrejurări mis-

terioase, care au pricinuit această întocmire, împrejurări, pe care nu le putea pricepe fiind prea mic, dar care i se vor tălmăci când se va face mai mare. Erà mirat, dar la urma urmei nu-i ardeà lui de împrejurările acelea; și după multă vorbă cu mama sa, care scoteà la iveală numai părțile plăcute, cele neplăcute începură dela sine să rămâe în umbră; d-l Havisham îl vedeà din vreme în vreme șezând cu felul lui nostim de bătrân și privind la mare cu figura serioasă, și adese ori auzeà câte un suspin, care nu erà de copil.

„Nu-mi place“, zise el odată vorbind serios cu avocatul, „nu-mi place: dar sunt multe lucruri grele în viața asta, și trebuie să avem răbdare. Așa ziceà Mary, și l-am auzit pe d-l Hobbs spuind tot astfel. Și „draga“ vrea să-mi placă să trăesc cu tata-mare, fiindcă, vezi, i-au murit toți copiii lui, și asta e lucru foarte trist. E foarte greu să te gândești, că i-au murit cuiva toți copiii; unul din ei a murit chiar făr de veste.“

Ceeace încântà pe oameni, când făceau

cunoștința Lordului celui mititel, erà aerul serios, cu care sta de vorbă; observațiile lui bătrânești împreunate cu fața lui de copil nevinovat îi dădeau un farmec deosebit. Erà așa frumos cu obrazul rumen și zulufii aurii! și când ședeà cu genunchii cuprinși în mâini și vorbeà cu mare seriozitate, erà un izvor de petrecere pentru cei ce-l înconjurau. D-l Havisham începù încetul cu încetul să prindă dragoste de el și să-i placă să stea împreună cu dânsul.

„Ai să încerci să iubești pe Conte?“ îl întrebă avocatul.

„Da, răspunse copilul. „Mi-e rudă, și trebuie să-ți iubești rudele; și afară de asta a fost foarte bun pentru mine. Când face cineva atâta pentru tine și vrea să ți se împlinească toate dorințele, l-ai iubi și dacă nu ți-ar fi rudă; dar dacă ți-e rudă și face toate astea, apoi trebuie să-l iubești foarte mult, nu-i așa?“

„Crezi că el are să te iubească pe d-ta!“

„Firește, fiindcă, vezi, mi-e rudă, și afară de asta sunt băiețelul băiatului lui—și apoi nu vezi, că trebuie să mă iubească,

altfel n'ar fi trimis după mine și n'ar fi voit să am tot ce doresc.“

„Ai dreptate, așa e“, răspunse avocatul.

„Firește că e așa, nu crezi și d-ta că e așa?“ zise Cedric. „Neapărat că un bunic trebuie să-și iubească nepotul.“

Cei ce fuseseră bolnavi pe mare, îndată ce se așezară pe jețurile de pe podul vaporului, aflară istoria ciudată a Lordului Fauntleroy, și fie-care se interesă de băiețel care alergă pe vapor, or se plimbă liniștit alături de maică-sa sau de bătrânul avocat, or vorbeă cu marinarii. Il iubeau toți; el își câștigă prieteni pretutindeni fiindcă eră totdeauna gata să se împrietească cu oamenii.

Când se plimbau domnii pe pod și-l cheamau să se plimbe cu ei, umblă cu pas măsurat și hotărât, răspundeă vesel la glumele lor; când vorbeă cu damele, se auzeau totdeauna râsete din cercul, în mijlocul căruia se află; când se jucă, eră mare petrecere printre copii. Dar cei mai buni prieteni îi erau marinarii; ascultă la istorii minunate

despre pirați, corăbii înecate și insule deșerte; învăță întrebuițarea frângbiilor și dobândeă cunoștințe însemnate cu privire la catargul cel mic și cel mare. Conversația lui se împestriță cu expresii maritime, și odată isbucniră în hohot de răs damele și domnii, când îl auziră zicând: „dar frig mai e azi, par'că stă să crape catargul.“

Rămase uimit, când văzù pe toți că râd; exclamația aceea o auzise de la un marinar bătrân, Jerry, care-i povesteă istorii multe și vorbeă adesea de catarg.

Dacă te-ai încrede în povestirile lui Jerry, ar fi făcut vre-o trei mii de călătorii pe mare, și de fie-care dată ar fi fost asvârlit de furtună cu corabia pe o insulă plină de canibali setoși de sânge. Tot după aceste povestiri părți din trupul său au fost fripte și mâncate, după ce-l scalpaseră de vre-o douăzeci de ori!

„De aceea e așa chel,“ explică Lordul Fauntleroy mamei sale. „Dacă ai fost scalpat de mai multe ori, nu-ți mai crește părul la loc. Lui Jerry nu i-a mai crescut de la data din urmă, când l-a scalpat regele

Parrromachaweekinilor cu un cuțit făcut din osul capului șefului Wopsemumkilor. El zice că a fost una din vremurile cele mai grele, prin care a trecut. Erà așa de înspăimântat când a văzut pe rege cu cuțitul de-asupra capului, în cât i s'a sbârlit părul ca o perie, și de atunci nu s'a mai așezat la loc; și de aceea seamănă și acum a perie. Nici n'am mai auzit așa lucruri ca cele pățite de Jerry. Mi-ar plăcea grozav să povestesc d-lui Hobbs despre el!"

Când erà vremea prea urâtă și lumea rămâneà jos în salon, prietenii lui în vârstă îi cereau să istorisească despre „speriențele“ lui Jerry; el se așezà și începeà povestirea cu vădită bucurie, așa că se poate zice, că n'a fost călător mai popular pe vre-o corabie, care să treacă peste oceanul Atlantic, ca mititelul Lord Fauntleroy. Totdeauna gata să contribue la petrecerea celorlalți, erà încântător cu felul lui inconștient de a deveni persoana principală într'o adunare.

Câte odată spuneà mamei sale : „istoriile lui Jerry teresează așa de mult pe

toată lumea. Știi, dragă, eu le găsesc așa „straordinare“ în cât, dacă nu i s'ar fi întâmplat chiar lui Jerry, par'că nu mi-ar veni să le cred ; dar i s'au întâmplat chiar lui... și apoi știi, e lucru ciudat, câte odată poți să greșești dacă ai fost scalpat așa des, te poți ușor înșelă, poți să ajungi uituc“.

Trecuseră zece zile de când își luase rămas bun de la Dick până ajunse la Liverpool; în noaptea zilei a unsprezecea se opri trăsura, care-l adusese cu mama sa și cu d-l Havisham de la gară, la Court-Lodge. În întunec nu putură deosebii casa bine. Cedric zări numai că trăsura trece sub niște copaci înalți, iar peste puțin văzù o ușă deschisă și o lumină mare.

Venise și Mary din America; ea era să rămână în serviciul stăpânei sale, dar ajunsese acasă înaintea lor. Când sări Cedric din trăsură, văzù vre-o doi servitori în antreul mare și frumos luminat, iar pe Mary stând în dreptul ușei.

Lordul Fauntleroy se repezi la ea cu un țipăt de bucurie.

„Ai și sosit, Mary? Mary e aici, dragă“, și începù să sărute pe slujnică pe obrazii ei roșii.

„Imi pare bine că te gădesc aici, Mary“, zise d-na Errol cu blândețe. „E o mare ușurare să te am cu mine, nu mi se pare locul așa de străin“. Și întinse mâna, pe care i-o strânse Mary, par'că ar fi voit s'o îmbărbăteze. Înțelegea ea ce străină are să se simtă această mamă, care-ș părăsise țara și acum avea să se despartă și de copilul ei.

Servitorii englezi se uitau curioși la mamă și la băiat. Auziseră tot felul de svonuri despre amândoi; știau ce supărat fusese Contele și de ce trebuia să șadă mama singură la Court-Lodge, iar copilul la Castel; știau câtă avere era să moștenească băiatul, ce om sălbatec era bunicul cupodagra și ce fire rea avea.

N'o să aibă traiu plăcut bietul băețel“, șopteau ei între ei. Dar ce fel de Lord era mititelul, care sosise în mijlocul lor, nu știau; nu cunoșteau firea viitorului Conte Dorincourt.

El îș scoase paltonul, obișnuit să vadă singur de dânsul, și începù să privească în jurul său. Se uită la sala cea mare, la coarnele de cerb, la cadrele atârinate pe pereți; îi păreau ciudate, fiind-că nu văzuse nici odată lucruri de soiul acesta într'o locuință particulară.

„Ce casă frumoasă, dragă, nu e așa ? Imi pare bine că ai să șezi aici. Casa e foarte, foarte mare“.

Și în adevăr că era foarte mare în comparare cu cea dela New-York, era frumoasă și veselă.

Mary le apucă înainte pe scară, ei se suiră după dânsa și intrară într'un iatac îmbrăcat în cit de culoare deschisă, focul pâlpâia în sobă, iar o pisică albă mare, angora, dormea întinsă pe covor. „Econoama dela Castel a trimis pisica pentru d-v.“, zise Mary. „E o femeie foarte cum se cade, și a făcut tot ce a putut ca să vă pregătească o primire bună. Am văzut-o, iubea foarte mult pe căpitan, și a zis că, dacă vedeți pisica asta dormind pe covor, n'o să vi se pară casa pustie. A cunoscut pe

răposatul căpitan Errol când erà copil, zice că erà frumos și că aveà totdeauna o vorbă bună pentru orcine, fie și mai de rând. Atunci i-am spus, că a lăsat un băiat care seamănă cu dânsul, și că n'a fost băiețel mai minunat, care să fi rupt pantofi pe lumea asta.“

După ce-ș schimbară hainele de drum, se coborâră iar pe scări și intrară într'o odaie spațioasă și veselă; tavanul erà cam jos, mobilele grele frumos cioplite, scaunele cu spate înalt dintr'o singură bucată, de-alungul pereților, îmbrăcați în lemn, se înșirau dulapuri cu sertare bogat împodobite. Dinaintea focului erà o piele de tigru, în dreapta și în stânga sobei două jețuri mari. Pisica, pe care o mângâiase Lordul Fauntleroy, se luase după dânsul pe scări, și când se întinse el pe pielea de tigru, ea se încovrigă la spatele lui, par'că ar fi vroit să se împrietenească cu dânsul. Cedric erà încântat, își vârî capul în blana pisicei și nici nu auzeà ce spuneau mama și d-l Havisham.

Aceștia vorbeau foarte încet; d-na Er-

rol eră palidă și turburată. „N'are să plece astă seară? Poate rămăneă cu mine la noapte?”

„Da“, răspunse d-l Havisham. „Nu e nevoie să se ducă de astă seară; am să trec eu pe la Castel, îndată ce vom ~~la~~ mânca, și să vestesc pe Conte despre sosirea noastră“.

D-na Errol își aruncă ochii spre Cedric. Eră culcat pe pielea de tigru, flacăra focului îi lumină obrazul cel frumos și părul buclat, pisica torceă fericită, îi plăceă mângăierea mânei celei mici în blana ei.

D-na Errol zâmbeă, de și tristă. „Contele nici nu știe ce-mi ia. Vrei să-i spui, te rog, că aș dori să nu-mi deă bani?“

„Bani?“ strigă avocatul. „Vrei să vorbești de venitul, pe care dorește să ți-l asigure?“

„Da“, răspunse ea cu simplitate. „Aș vrea mai bine să nu mi-i dea. Trebuie să primesc locuința și să fiu recunoscătoare, fiindcă pot ședeă aproape de copilul meu; am ceva bani ai mei, destul pentru a trăi modest, și aș vrea mai bine să nu primesc

alții. Fiindcă-i sunt așa de antipatică ... s'ar părea că-i vând pe Cedric, dacă aș primi bani. Mă despart de el numai, fiindcă-l iubesc destul de mult ca să mă uit pe mine pentru binele lui, și fiindcă știu că și tatăl său ar fi dorit-o.“

D-l Havisham își frecă bărbia.

„Curios; are să se necăjească, fiindcă n'o să priceapă!“

„Cred că are să priceapă după oare care reflecție. N'am nevoie de bani, și cum să primesc luxul dela un om, care mă urăște așa de tare, încât îmi ia copilul, copilul fiului său?“

D-l Havisham sta pe gânduri.

„Voiu încercă să-l fac să priceapă.“

Apoi li se aduse de mâncare, și se așezară cu toții la masă, pisica se cocoță pe un scaun alături de Cedric și-ș urmă miorlăitul mulțumită, toată vremea.

După masă se duse d-l Havisham la Castel și fu îndată primit de Conte.

Acesta eră așezat pe jêț la gura sobei cu piciorul bolnav rezemat pe un scăunel. Se uită la d-l Havisham, care observă că,

cu toate silințele ce și le dedea Conte să pară indiferent, era nervos și neliniștit.

„Ei, Havisham, te-ai întors? Ce veste?”

„Lordul Fauntleroy și maică-sa sunt la Court-Lodge”, răspunse d-l Havisham. „Au făcut călătoria cu bine și sunt sănătoși.”

Contele își mișcă mâna cu nerăbdare.

„Imi pare bine, până aci toate bune. Ia-ți un scaun și să-ți aducă un pahar de vin.—Alta?”

„Lordul rămâne cu maică-sa peste noaptea. Mâine îl aduc la castel.”

Contele își rezemase cotul pe brațul jefului, ridică mâna în sus și-și umbri ochii.

„Bine, urmează. Știi că ți-am spus să nu-mi scrii, și de aceea nu știu nimic. Ce fel de băiat e? De mamă nu-mi bat capul; ce fel de băiat e el?”

D-l Havisham înghiți din paharul de vin, pe care și-l umpluse, și rămase cu el în mână.

„E greu de judecat firea unui copil de 7 ani”, răspunse avocatul chibzuit.

Prejudecățile Contelui erau foarte înrădăcinate. Ridică ochii și strigă:

„Un smintit, or un prost? Se simte sângele american?”

„Nu cred să-i fi stricat sângele american,” răspunse omul de legi cu răceală.

„Nu mă pricep la copii, dar mie mi s'a părut mai curând un băiat deștept.”

Felul său de a vorbi era totdeauna rece și cumpătat, dar de data asta era și mai rece ca de obicei. I se părea că e mai bine să judece Contele singur și să fie cu totul nepregătit pentru impresia ce va primi după întâlnirea cu nepotul său.

„Sănătos și bine făcut?”

„Pare sănătos și e răsărit la trup.”

„Cu picioarele drepte și plăcut la vedere?” mai întrebă Contele.

Un surâs apărură pe buzele d-lui Havis-ham. Iși aduse aminte tabloul dela Court-Lodge—trupul frumos și grațios al băiatului întins pe pielea de tigru, părul blond și buclat răspândit înaintea focului, obrajii lui trandafirii.

„E mai curând frumos, așa cel puțin mi s'a părut mie, dar — precum am zis, — nu

sunt bun judecător ; cred însă, că o să-l găsiți mai altfel decât copiii englezi.“

„Despre asta nu mă'ndoiesc“, mormăi Contele, pe care-l apucase un acces de podagră. „Niște cerșetori obraznici, copii americani; asta am auzit-o destul de des.“

„Nu e vorba de obzăznicie aici. La drept vorbind nici nu prea pot descrie cum e. A trăit mai mult cu oameni în vârstă decât cu copii, și deosebirea consistă într'un amestec de maturitate și de copilărie.“

„Obrăznicie americană!“ răspunse Contele, „am mai auzit eu multe despre asta. Ei o numesc precocitate și libertate. Obiceiuri mojicești și obraznice; asta e!“

D-l Havisham mai înghiți din pahar. Nu-i plăcea să discute cu bătrânul, mai ales când îl știă apucat de podagră. La asemenea ocazii eră mai bine să-l lași în pace. Se făcù tăcere. Apoi începù d-l Havisham iar să vorbească.

„Sunt însărcinat să vă spun ceva din partea d-nei Errol.“

Contele se sburli.

„Ce e?“

„Zice că nu e nevoie, de vreme ce legăturile d-voastră nu sunt prietenești. . .“

„Nu sunt prietenești!“ strigă Contele, „cred și eu că nu sunt prietenești! Mi-e groază să mă gândesc la ea. O americană, care umblă după bani! Nu vreau s'o văd!“

„Nu puteți spune că umblă după bani; nu cere nimic și nici nu primește banii, pe cari voiți să-i dați.“

„Toate astea sunt mofturi, vrea să mă învârtească și să mă facă s'o primesc. Crede, că am să mă minunez de duhul dumneaei. N'am să mă minunez de nimic. Asta e neatârănarea americană! Nu vreau să trăiască la poarta parcului meu ca o cerșetoare. Dacă e mama băiatului, trebuie să-și ție rangul, și are să și-l ție. Banii o să-i primească de voe de nevoie.“

„N'are să-i cheltuiască“, zise d-l Havisham.

„Asta nu-i treaba mea, de-i cheltuește sau ba, are să-i primească; și n'o să poată istorisi lumii, că trăește ca o cerșetoare, fiindcă n'am voit să fac nimic pentru dînsa.“

Vrea să-l facă pe băiat să mă creadă rău. De sigur că l-a și otrăvit împotriva mea!“

„Ba nu; mai sunt însărcinat să vă spun încă ceva și veți vedeà că nu aveți dreptate.“

„Nu vreau să mai aud nimic!“ strigă Contele cu glasul năbușit de necaz și de podagră.

Dar d-l Havisham urmă :

„Se roagă să nu afle lordul Fauntleroy, că-l despărțiți de dânsa din pricina antipatiei D-voastră împotriva ei ; crede că, dacă ar ști aceasta copilul, s'ar pune ca un fel de piedică între D-voastră și el. Zice, că băiatul n'ar pricepe, poate i-ar fi frică de D-v. și n'ar mai puteà să vă iubească. Lui i-a spus, că e prea tânăr ca să înțeleagă, dar că are să afle tot, când va fi mai mare. Ea dorește să nu fie nici o umbră între Dv. și el, când vă veți vedeà pentru întâia oară.“

Contele se rezimă de fundul jețului. Ochii străluceau sub sprâncenele stufoase.

„Ia ascultă, ce-ți închipuești ? că mama nu i-a spus ?“

„Nici o vorbă“, răspunse avocatul cu răceală, „copilul vă crede cel mai bun și mai iubitor tată mare. N'a auzit un cuvânt, care să-l facă să se îndoiască de d-v. Și fiind-că v'am îndeplinit porunca în toate amănuntele la New-York, vă privește ca o minune de mărinimie!“

„Zău?“ întrebă Contele.

„Pe cinstea mea, și părerea ce o va căpăta despre d-voastră, atârnă cu totul de la d-voastră. Și dacă am voie să vă dau un sfat, cred că veți dobândi tot de la dânsul numai să nu vorbiți de rău pe maică-sa.“

„He, he, băiatul n'are de cât 7 ani.“

„A trăit acești 7 ani nedespărțit de dânsa și o iubește din toată inima.“

CAP. V

La Castel

Era târziu după amiaz, când se ivi în calea spre Castel trăsura, în care ședeau Lordul cel mititel și d-l Havisham. Contele poruncise să vie nepotul său spre vremea

mesei și, pentru motive de el cunoscute, spusese ca să nu fie întovărășit de nimeni, când va intra la dânsul în odaie.

Pe când trecea trăsura de-alungul aleei, Lordul Fauntleroy ședea rezemat pe pernele luxoase și se uita cu interes în jurul lui. Ii plăcuse trăsura, caii mari, hamurile strălucitoare, vizitiul și feciorul cu livrea bogată, dar mai presus de toate îl interesau armăriile de pe ușile trăsorei; făcuse cunoștință mai de aproape cu feciorul de pe capră pentru a-i putea cere deslușiri despre acele pajure.

Când ajunse trăsura la poarta parcului, copilul scosese capul pe fereastră spre a se uita mai bine la leii săpați în piatră, cari se aflau lângă intrare. Poarta fu deschisă de o femeie stacojie la față și cu privirea blajină, ea eșise dintr'o căsuță acoperită cu ederă. Doi copii cu ochii mari alergau să se uite la băiețelul din trăsură, care privi și el la dâșii. Mama lor surâse și se închină, copii se ploconiră și ei.

„Par'că mă cunoaște“, zise Lordul Faunt-

leroy scoțând beretul de catifea neagră de pe cap și surâzând.

„Ce mai faci?» întrebă el vesel. „Bună ziua“.

Femeea îi părea foarte mulțumită, fiindcă surâdea și-l privea cu ochi albaștri, blânzi.

„Dumnezeu să-ți dea sănătate“, răspunse femeea. „Să-ți dea noroc și fericire și să-ți fie frumusețea! Bine ai venit!“

Lordul Fauntleroy scoase iarăș beretul și-i dete din cap, trecând pe dinaintea ei.

„Femeea asta-mi place“, zise el, „Se vede că-i sunt dragi copiii. Aș vrea să viu să mă joc cu copiii ei. O fi având destui, ca să facem o companie întreagă?“

D-l Havisham nu-i spuse, că de sigur n'are să aibă voie să se joace cu copiii portăresei; avea băiatul destulă vreme să le afle astea toate.

Trăsura trecu printre copacii cei mari, care-ș încrucișau ramurile stufoase alcătuiind o boltă. Cedric nu văzuse nici odată copaci așa nalți și groși care-ș aplecau crăcile așa de jos. Nu știă încă pe atunci,

că Dorincourt erà unul din cele mai renumite castele din Anglia; că aveà parcul cel mai mare și cel mai frumos, și că a-
leea, prin care trecuse, erà fără pereche;
dar simțea frumusețea de pretutindenii. Ii
plăceau copacii nalți și groși, prin crăcile
cărora se jucau ultimele raze ale soarelui.
Ii plăcea tăcerea ce-l înconjură, livada
verde întinsă a parcului cu câte un copac
stufos presărat ici și colo, iar pe alocurea
alți copaci așezați lângă olaltă; ferigele
mari și campanulele vinete care-ș scutu-
rau clopoței în vânt.

Chiuiă de bucurie, când alergà în fuga
mare câte un epure de casă, a cărui co-
diță albă se mai zăreà din depărtare. Apoi
ridicându-se un stol de prepelițe, băiatul
începù să bată din palme de fericire.

„Ce loc frumos, nu e așa?“ zise d-lui
Havisham. „N'am mai văzut nici odată așa
ceva. E mai frumos chiar decât Parcul
Central.“

Erà cam mirat de lungimea drumului.

„Cât e de la poartă până la scară?“ în-
trebă el însfârșit.

„Intre 5 și 6 kilometri“, răspunse avocatul.

„Lung drum pentru un om ca să ajungă la ușa locuinței sale“, zise mititelul.

La fie-care pas vedeă ceva nou, de care se minună. Când zări căprioarele, unele culcate în iarbă, altele stând cu capetele întoarse spre trăsura, care le turbură liniștea prin sgomotul roatelor, nu-și mai stăpâni încântarea.

„A fost vre-un circ“, strigă el, „sau șed ele tot-deauna aici? ale cui sunt?“

„Șed aici tot-deauna“, zise d-l Havisham „și sunt ale Contelui, bunicul dumitale.“

Curând după aceasta se văzù castelul cenușiu. Se înalță frumos și măreț, razele soarelui din spre apus se oglindeau pe nenumăratele lui ferestre. Zidurile cu turnuri erau acoperite cu ederă, iar înaintea scării se întindeau terasele de brazdă cu numeroase flori de toate fețele.

„E cel mai frumos loc, pe care l-am văzut vre-o dată“, zise Cedric cu obrajii aprinși. „Par'că e palatul unui rege. Am văzut o cadră așa, într'o carte de basme.“

Ușa de la scară se deschise și servitorii așezați pe amândouă părțile intrării se uitau la el. Copilul nu pricepea de ce steteau așa, el n'avea ochi de cât pentru frumusețea livrelor. Nu știa, că toți erau acolo pentru el, micul băiețel, care va fi într-o zi proprietarul atâtor frumuseți: castelul cel mare ca palatul din povești, parcul minunat, copacii seculari, livezile pline de campanule și de ferugi, unde se jucau iepurii, precum și căprioarele cu ochii sfoși culcate în iarbă înaltă. Abia trecuseră câteva săptămâni de când șezuse cu picioarele atârând pe scaunul dela teșgheaua d-lui Hobbs, având sacii de cartofi și de fructe în jurul lui; nu-i venea să creadă că poate avea el a face cu atâta măreție. — În capul servitorilor era o femeie mai bătrână, îmbrăcată în roche de mătase neagră; avea părul cărunț și purta bonet. Când intră băiatul pe ușă, ea era cea mai aproape de dânsul, și copilul înțelese din privirea femeii, că vroia să-i vorbească. D-l Havisham, care-l ținea pe băiat de mână, se opri un moment.

„Iată-l pe Lordul Fauntleroy, d-nă Mellon,” zise el, „Lord Fauntleroy, aceasta e d-na Mellon, econoama.”

Cedric îi întinse mâna, cu ochii plini de bucurie.

„Dumneata ne-ai trimis pisica? Îți mulțumesc foarte mult.”

Bătrâna pareă încântată, ca și femëea dela poarta parcului.

„L-aș fi recunoscut or unde l-aș fi văzut,” zise ea către d-l Havisham. „Seamănă căpitanului și la față și la port. Asta e zi mare!”

Cedric nu pricepea de ce să fie zi mare. Se uită cu curiozitate la d-na Mellon, i se pareă că are ochii plini de lacrimi și totuș nu eră nefericită, surâdeă privind la dânsul.

„Pisica are doi pisoi, am să-i trimit sus în odaea d-tale.”

D-l Havisham spuse bătrânei încet câteva cuvinte.

„In bibliotecă,” răspunse d-na Mellon. „Lordul Fauntleroy să intre singur.”

Peste câteva minute feciorul în livrea,

care însoțise pe Cedric până la bibliotecă, deschise ușa și anunță maiestos și cu glas tare: „Lordul Fauntleroy!“ Cu toate că erà numai fecior, dar simțea importanța momentului, în care moștenitorul soseà în țara și proprietatea sa și erà să se înfățișeze înaintea Contelui, al cărui titlu aveà să-l poarte.

Cedric trecu pragul și intră în odae. Erà o sală mare și frumoasă cu mobile de lemn cioplit și cu rafturi pline de cărți: mobilele erau așa de închise și perdelele așa de grele, ferestrele așa de înfundate în pereții groși și distanța între ele așa de mare, în cât acum că apusese soarele totul părea posomorât. Cedric crezù întâi că nu erà nimeni în odae, apoi văzù că înaintea căminului, în care ardea un foc bun, se află un jeț mare, iar pe jeț ședeà cineva, care nu întorceà capul spre a se uità la el.

Totuș atrăsese atenția cuiva. Pe jos, lângă jeț, erà culcat un câine lățos, cu trupul și picioarele ca ale unui leu, și ființa aceasta se sculă încet și maiestos.

Persoana de pe jeț strigă: „Aici, Dugal!“

Dar în sufletul băiețelului nu încăpea frică, precum nu încăpea nici răutate, toată viața lui fusese un mic viteaz. Apucă cu mâna sgară animalului și astfel porniră amândoi spre jeț în chipul cel mai firesc, Dugal suflând greu.

Acum abia ridică ochii Conte. Cedric văzù un bătrân cu părul cărunt și sprâncenele stufoase, cu un nas de vultur între doi ochi adânci și fioroși. Iar Conte privea la un copil grațios în haine de catifea neagră, cu guler de ~~horbotă~~ și cu părul auriu, care cădea în ^{dantela} zuluți pe fața lui rumenă și serioasă; ochii prietenoși ai băiețelului se întâlneau cu ai săi. Dacă era castelul desprins dintr'un basm, apoi și Lordul Fauntleroy era un Făt-Frumos mititel, lucru de care el însuș nu și dedea seama.

Un simțimânt de mândrie și de fericire mișcă sufletul bătrânului, când văzù ce băiat plin de sănătate și frumos era nepotul său, și cu ce nepăsare își ținea mâna pe gâtul câinelui celui mare. Ii plăcea bătrânului să vadă că băiatul nu se temeă nici de câine, nici de el.

Cedric se uită la el cum se uitase la portăreasa și la econoama, și se apropie de dânsul.

„Dumneata ești Contele ? Știi că eu sunt nepotul dumatăle, am venit cu d-l Havis-ham, eu sunt Lordul Fauntleroy.“

Intinse mâna, crezând că această poli-tețe se cuvenea și față de un conte. „Nă-dăjduesc că ești sănătos. Imi pare foarte bine să te văd.“

Contele-l strânse de mână, eră așa de cuprins de mirare în cât nu știă ce să răs-punză îndată. Se uită țintă la apariția ne-așteptată și parcă-l sorbea cu ochii.

„Îți pare bine să mă vezi?“

„Da,“ răspunse Lordul Fauntleroy, „foarte bine.“

Eră un scaun în apropiere și se așeză pe el; scaunul eră cu spatele foarte nalt, și după ce se așezase copilul, picioarele lui nicinu atingeau pământul, dar părea foarte la largul său și se uită cu luare aminte la augusta sa rudă.

„Mă'ntrebam cu cine ai să semeni. Când

eram pe vapor, mă tot gândeam că ai să semeni cu tata “

„Semăn cu el“ ? întreabă Conte.

„Știi, eram foarte mic când a murit, și poate nu-mi aduc bine aminte, dar nu cred să semeni cu el.“

„Ei, și acum îți pare rău, nu-i așa?“ întreabă bunicul.

„Ba nu“, zise Cedric politico. „Firește că ți-ar plăcea să semene cineva cu tatăl tău, dar firește că te bucuri de tata-mare și dacă nu seamănă cu tata. Dumneata știi, că omul își prețuește toate rudele.“

Contele se înfundă în jeț și sta pe gânduri. Nu se putea zice de dansul că-și prețuia toate rudele. Iși întrebuițase vremea mai mult în certuri cu dînsele, dându-le afară din casă și spuindu-le vorbe neplăcute, iar ele îl urau din suflet.

„Un băiat trebuie să-și iubească pe tata mare, mai ales dacă a fost așa de bun, cum ai fost d-ta cu mine.“

În ochii bătrânului se arată ca o rază de blândețe.

„Ah! am fost bun cu d-ta?“

„Da“, răspunse Lordul Fauntleroy vesel ; „îți sunt așa de recunoscător pentru Bridget, pentru femeea cu mere, pentru Dick!“

„Bridget! Dick, femeea cu mere?“ exclamă bătrânul.

„Da“, desluși Cedric, „cei pentru care mi-ai dat paralele; paralele pe care ai spus d-lui Havisham să mi le dea, dacă aş avea nevoie de ele.“

„A! acum înțeleg. Paralele ce erà să le cheltuești cum vroiai. Ce ți-ai cumpărat cu ele? Aș vrea să știu și eu ce ai făcut cu ele“.

Își ridică sprâncenele și se uită cu agerime la băiat. Erà curios să știe în ce fel își făcuse copilul pofta.

„Poate nu știi nimic despre Dick, femeea cu mere și Bridget“, răspunse Lordul Fauntleroy. „Uitasem că ai trăit așa departe de ei. Erau prieteni de-ai mei. Și apoi Mihai sufereà de friguri.“

„Cine e Mihai?“ întrebă Contele.

„Mihai e bărbatul lui Bridget, niște oameni foarte nenorociți. Când bărbatul e

bolnav și nu poate lucra și mai are și 12 copii, îți poți închipui ce greu e. Și apoi Mihai a fost totdeauna om cumpătat. Bridget venea la noi și plângea. „Iar în seara, când era d-l Havisham acolo, a venit iar să plângă în bucătărie, fiindcă n'avea ce mânca și nu-și putea plăti chiria; eu m'am dus să o văd, iar d-l Havisham a trimes să mă cheme și mi-a spus că i-ai dat parale pentru mine. Atunci am alergat în bucătărie și i-am dat banii lui Bridget, și așa s'au sfârșit toate cu bine; Bridget nu-și putea crede ochilor. De aceea îți sunt atât de recunoscător.“

„Aha“, zise Contele cu glasul său posomorât, „iată unul din lucrurile pe care le doreai? Dar celălalt?“

Dugal șezuse lângă scaunul cel mare; dulăul se așezase acolo când se urcase Cedric pe scaun. Din vreme în vreme se uita în sus spre băiat, par'că l-ar fi interesat vorba. Dugal era un dulău cu mult prea mare și prea serios spre a lua viața ușor. Bătrânul, care cunoștea pe câine așa de bine, îl observă cu mare luare aminte.

Dugal nu erà un dobitoc, care face repede cunoștință cu or-cine, și Contele se miră să-l vadă așa de liniștit și mulțumit, când îl mângâia mâna copilului. În acest moment câinele privea cu înțelegere la Lordul Fauntleroy și-și așeză capul de leu pe genunchii de catifea neagră ai băiatului.

Cedric urmă mai departe, mângâind mereu cu mâna pe noul său prieten :

„Apoi mai e Dick. Dick ți-ar plăcea ; e băiat așa de treabă.“

Bătrânul erà din ce în ce mai mirat.

„Da, da, Dick n'ar fi în stare să înșele pe nimeni, sau să trântescă un băiat mai slab de cât dânsul, și apoi lustruește cismele oamenilor cât poate. El e văcsuitor de cisme.“

„Și e una din cunoștințele dumitale?“ întrebă Contele.

„E un bun prieten al meu“, îi răspunse nepotul. „Nu așa de vechiu ca d-l Hobbs, dar totuș un vechiu prieten. Mi-a adus un dar tocmai când plecà vaporul.“

Iși vârî mâna în buzunar și scoase un obiect strâns frumos, la care privea cu

mândrie. Eră basmaua de mătase roșie cu capete și potcoave de cai pe ea.

„Iată ce mi-a dat. Am s'o păstrez toată viața. Poți să o porți în jurul gâtului sau în buzunar, cum vrei. A cumpărat-o din cei dintâi bani câștigați, după ce-l scăpasesm de Jack și-i dedusem periile cele nouă. E un suvenir. Pe ciasornicul d-lui Hobbs am scris o poezie :

„Aste rânduri când citești,
La mine să te gândești.

„Eu, când mă uit la basma, mă gândesc totdeauna la Dick.“

Impresiile primite de onorabilul Conte Dorincourt ar fi greu de descris. Nu eră un nobil ușor de amețit, fiind-că văzuse multe în lume; dar aici găsisese ceva nou de tot, nepriceput, care-i luă răsufierea, îi producea un fel de înduioșare. Nu-și bătuse nici odată capul cu copii, avusese atâta treabă cu plăcerile lui personale, în cât nu-i rămăsese vreme să se ocupe de copii. Băieții lui nu-l interesaseră când erau mici, își aducea aminte numai, că tatăl lui Cedric i se păruse un băiat frumușel și plin

de viață. Fusese așa de egoist, în cât nu cunoștea plăcerea de a descoperi lipsa de egoism la alții, și nu știa cât de dulce, de caldă și de sinceră poate fi o inimă de copil, și cât de simple și inconștiente porniri generoase se află într'însul. Un copil i se păruse totdeauna un fel de animal caprițios și egoist, dacă nu-l ții în frâu: cei doi fii mai mari ai lui supăraseră destul pe profesorii lor, iar de cel mai tânăr nu se plânseseră nimeni, negreșit fiind-că eră foarte neînsemnat. Nici nu i-ar fi trecut prin cap, că ar putea iubi pe nepotul său Cedric; trimesese să i-l aducă, fiind-că așa se cădea; dacă eră vorba să-i iea băiatul locul cu vremea, nu vroia să-și facă numele de râs. Eră încredințat că în America băiatul ar fi eșit un fel de caraghios. Nu avea nici o dragoste pentru copil; singura lui nădejde eră, că n'o să fie prea urât și că o să aibă o scântee de bun simț.

Avusese atâtea supărări cu cei doi fii mai mari, iar căsătoria căpitanului Errol în America îl înfuriase așa de tare, în cât nu se așteptă la nimic bun din acea căsă-

torie. Când feciorul anunțase pe lordul Fauntleroy, bătrânului nu-i venea să se uite la dânsul de frică să nu fie cum se temeă. De aceea spusese să lase pe copil să intre singur la el în odaie. În trufia sa nu vroia să aibă martori la desamăgirea lui, dacă eră să fie desamăgire. De aceea fusese încântat, când văzù pe băiețel cum înainte cu pas ușor și sigur cu mâna pe gâtul câinelui. Chiar în clipele de mare nădejde, nu se așteptase la ceva așa de minunat. I se părea prea frumos, ca să fie adevărat; să fie ăsta copilul pe care-i eră frică să-l întâlnească—copilul femeii, pe care o ura atât de grozav — băiețelul ăsta așa de grațios și așa de curajos ! Toată firea i se sdruncină la acest lucru neașteptat.

Și apoi începură vorba ; eră din ce în ce mai mirat și mai mișcat. Eră așa de obișnuit ca oamenilor să le fie frică de dânsul, în cât se așteptă să-și vadă nepotul speriat și buimăcit. Dar Cedric nu se speriasse de Conte, precum nu-i fusese frică de Dugal. N'avea de ce să se teamă ; el privea pe bătrân ca pe un prieten și se

purtă prietenește cu dânsul. Cum ședeà el în fundul scaunului și vorbeà cu bunicul, nici nu i-ar fi dat prin gând că bătrânul ar puteà să nu fie fericit să-l vadă. Și se vedeà că și dânsul, în felul lui copilăresc, doreà să placă bunicului. Bătrânul, cu toată asprimea și răceala lui, simți o bucurie necunoscută de a se aflà față în față cu o ființă, fie și numai un copil în haine de catifea neagră, care să se uite la el fără sfială cu ochii blânzi și plini de încredere.

Și astfel bătrânul își rezimă capul de spatele jețului ascultând la băiețel, care-i istoriseà mereu de-ale lui, și se uită curios la dânsul când vorbeà. Lordul Fauntleroy erà încântat să-i răspundă la toate întrebările, și-i tocă gura în felul său gingaș de-ți erà mai mare drag să-l ascuți. Li povesteà toate despre Dick și Jack, despre femeea cu mere și despre d-l Hobbs ; și-i descrise manifestarea republicană în urma alegerilor în toată splendoarea ei, cu steaguri, torțe și rachete. Astfel ajunse până la data de 4 Iulie și la Revoluție, și tocmai

când se aprinsese mai bine, își aduse aminte de ceva și se opri.

„Ce e, de ce te-ai oprit?“ îl întrebă bu-nicul.

Lordul Fauntleroy se cam suceă pe scaun, se vedeă că eră muncit de un gând ce-i năzărise.

„Mi-a trecut prin minte, că poate să-ți fie neplăcut“, răspunse el. „Poate s'o fi aflat pe acolo cineva la care ții. Uitasem, că ești englez.“

„Nu face nimic, poți urmă. N'a fost ni-meni dintre ai mei pe acolo. Dar ai uitat, că și d-ta ești englez.“

„Eu nu“, răspunse Cedric repede, „eu sunt american.“

„Ba ești englez“, zise Contele necăjit, „tata d-tale eră englez.“

Făceă haz să-l contrazică pe băiat, dar lui Cedric nu i se păreă lucru hazliu. Bă-iatului nici nu-i trecuse prin gând, că ar puteă ajunge lucrurile acolo. Simțeă că se roșise până în creștet.

— „Sunt născut în America, și când e cineva născut în America, e american.

Să mă ierți că te contrazic, dar d-l Hobbs spune că, dacă ar mai fi un războiu, eu aș trebui, știi, ași trebui... să rămân american.“

Contele scoase un hohot de răs — sună cam, răgușit, cam supărăcios, dar totuș eră hohot de răs.

— „Ai rămâneà American?“

El personal ură America și pe americani, dar petreceà văzând cu ce seriozitate și ce înfocat eră micul patriot. Iși zise, că un așa de înfocat american puteà deveni cu vreme un foarte bun englez.

Nu avură răgaz să intre în amănuntele Revoluției — și chiar Lordului mititel i se părù greu să revie la acest subiect, — căci fură chemați la masă.

Cedric se sculă de pe scaun și se apropiè de bunic. Se uită la piciorul cu podagra.

„Vrei să-ți ajut?“ întrebă el, „te poți rezimà pe mine. D-l Hobbs, care s'a lovit odată foarte tare la picior cu un sac de cartofi, luase obiceiul să se razime pe mine.“

Feciorul cel gros erà p'aci p'aci să-și peardă reputația și chiar situația, căci nu se putea ține de răs. Erà un fecior aristocratic, care-și petrecuse viața în familiile cele mai nobile, s'ar fi crezut vulgar și descalificat, dacă ar fi surâs vreodată. Dar acum își găsi scăparea într'o cadră groaznică, asupra căreia își aținti ochii.

Contele măsură pe băiețel din cap până în picioare.

„Crezi că poți să-mi ajuți?“ îl întrebă cam posomorât.

„Cred că da“, zise Cedric. „Sunt tare, știi că am șapte ani. Te-ai putea rezimă de o parte pe baston, iar de cealaltă pe mine. Dick zice, că am mușchi frumoși pentru un băiat de vârsta mea.“

Își strânse pumnul și întinse brațul ca să-i poată vedeà bunicul mușchii, pe care-i lăudase Dick; fața îi erà așa de serioasă și aerul așa de important, în cât feciorul priveà din ce în ce mai țintă la cadra atârnată în părete.

„Hai să încercăm“, răspuse Contele.

Cedric îi întinse bastonul și apoi începù

să-i ajute să se scoale. De obicei îi ajută feciorul, pe care-l bruftuiă dacă se întâmplă să-l chinuească podagra. Contele nu erà politicos de felul lui, și slugile dimprejurul său își înghițeau necazul, când îi cinstea cu câte o ocară.

Dar în seara aceea, cu toate că-l durea piciorul mai tare ca de obicei, erà mult mai blând. Se sculă încetișor și-și rezemă mâna pe umărul băiatului, care i se ofe-
rise cu atâta curaj. Lordul mititel făcea pași mărunți și se uită mereu la piciorul bolnav.

„Reazimă-te bine“, zise el încurajând pe bătrân. „Am să umblu foarte încet“.

Dacă i-ar fi ajutat feciorul, Contele s'ar fi rezemat mai puțin pe baston și mai mult pe brațul care-l sprijinea. Dar totuș doreă să simță nepoțelul, că sarcina nu e ușoară. După câți-va pași obrazii copilului se făcură stacojii, inima-i bătea cu putere, dar nu se lăsă; se gândea la Dick și la cele ce spusese de mușchii lui.

„Să nu-ți fie frică, reazimă-te pe mine,

merge bine, dacă nu e departe“, zise suflând greu.

Nu erà departe până în sufragerie, dar lui Cedric i se părù drumul lung, până ajunseră la jețul din capul mesei. Mâna de pe umărul lui se apăsà tot mai tare, obrazii îi erau din ce în ce mai roșii, răsuflarea mai grea, dar nici nu se gândea să scape de povară; își încheștà mușchii, ținea capul sus și încurajà pe Conte să înainteze încet.

„Te doare mai tare, când stai în picioare?“ îl întrebă el. „N'ai încercat o bae de apă caldă cu muștar? D-l Hobbs avea obiceiul apei calde. Am auzit, că și arnica e lucru bun.“

Dulăul umblà alături de ei, iar feciorul cel gros îl urmà; câte odată se uità mirat la băiețel, văzând cum se luptă din răspuțeri ca să poarte povara cea grea. Și Contele se uità chiorăș spre băiatul roșu ca un rac.

Când intrară în sufragerie, Cedric se miră de odaia mare și frumoasă; feciorul care sta la spatele jețului din capul mesei,

privea țintă la ei. Dar în sfârșit ajunseră și la jeț. Mâna se ridică de pe brațul copilului și Contele se așeză pe scaun.

Cedric scoase din buzunar basmaua ce i-o dăduse Dick, și-și șterse nădușala de pe frunte.

„Efoarte cald astă-seară, nu-i așa? Poate ai vrea nițel foc din pricina piciorului bolnav, dar mie mi se pare foarte cald.

„Ai avut de muncit,“ zise Contele.

„Ba nu, n'a fost prea greu, doară că m'am încălzit nițel. Vara se încălzește omul așa repede.“

Și-și frecă părul cu batista. Scaunul lui era de cealaltă parte a mesei, tocmai de-a curmezișul cu al bunicului. Era un scaun cu brațe, croit să șadă într'insul un trup mai spătos ca al băiețelului. Toate lucrurile care-l înconjurau: odăile cele spațioase cu tavanurile nalte, feciorul cel gros, câinele cel mare, Contele însuș, toate aveau proporții menite să-l facă să simtă, cât era el de mic. Dar aceasta nu-l nelinișteă; nu se crezuse nici odată mare sau însemnat

și erà dispus să se simtă bine chiar într'un mediu care-l apăsă.

Poate nu se simțise nici odată așa de mic ca acum, în scaunul cel mare la capătul mesei. Cu toată singurătatea lui Contele trăeà pe picior mare. Ii plăceà să mănânce cu solemnitate. Cedric priveà la dânsul printre argintăria și sticlăria, care-i luà ochii neobișnuiți cu atâta strălucire. Un străin, care s'ar fi uitat la dânsii, ar fi surâs la așa tablou—odaea spațioasă, feciorii groși în livrea, sticlăria și argintăria cari străluceau, figura strașnică a bătrânului în capul mesei, iar în față băiețelul cel mic. Mâncarea erà lucru foarte serios pentru Conte — dar și mai serios pentru bucătar, dacà nu-i plăceà stăpânului. Dar azi pofta de mâncare păreà mai bună ca de obicei, poate fiindcă-i erau gândurile ocupate cu altceva decât cu parfumul bucatelor sau cu tăria bulionului. Nepotul îl pusese pe gânduri. Se uità la dânsul peste masă. El nu vorbeà mult, dar dedeà mereu prilej de vorbă băiețelului. Nu i-ar fi trecut prin minte, că poate să petreacă auzind

pe un copil vorbind. Lordul Fauntleroy îl încremeneà și-l făcea să petreacă totdeodată; își aducea aminte cu plăcere, cum se apăsase pe umărul copilului ca să vadă câtă răbdare și curaj are, și-i părea bine că nepotelul nu se lăsase și că nici nu-i trecuse prin minte să părăsească încercarea.

„Nu porți totdeauna coroana pe cap?“
întrebă Lordul Fauntleroy cu ton respectuos.

„Nu“, răspunse Contele cu surâsul său sardonic; „nu-mi stă bine.“

„D-l Hobbs spuneà că o porți mereu, dar mai pe urmă, după ce s'a răsgândit, zicea că tot nu-i vine să creadă, fiindcă trebuie să o scoți, când vrei să pui pălăria.“

„Da“, răspunse Contele, „o scot câte odată.“

Unul din servitori întoarse capul spre ușă și tuși.

Cedric, după ce isprăvi de mâncare, se rezimă de spatele scaunului și se uită de jur împrejurul odăii.

„Trebuie să fii mândru de casa dumitale, e așa de frumoasă. N'am văzut nici odată

ceva așa frumos ; dar firește eu sunt numai de 7 ani, n'am văzut multe.“

„Și crezi că trebuie să fiu mândru de ea?“

„Cred că ori cine ar fi mândru. Eu aș fi mândru, când ar fi a mea. Toate sunt frumoase ; și parcul, și copacii, și freământul frunzelor.“

Apoi tăcu un moment și se uită pe deasupra mesei.

„E foarte mare numai pentru doi oameni !“

„E tocmai cât trebuie de mare pentru doi. O găsești prea mare ?“

Băiețelului nu-i prea venea să răspundă ; totuș după câteva momente adăogă : „mă gândeam așa, că dacă trăesc doi oameni într'ânsa, care nu se înțeleg tocmai bine, s'ar putea simți foarte părăsiți“.

„Crezi că am să mă înțeleg bine cu d-ta ?“ întrebă Conte.

„Da, așa cred“, răspunse Cedric. „Eram foarte bun prieten cu d-l Hobbs. Eră cel mai bun prieten pe care-l aveam, afară de „draga“.

Contele încreți din sprâncene : „Cine e „draga ?“ întrebă el .

„E mama mea“, răspunse Lord Faunteroy cu glasul stins.

Poate că erà cam obosit, fiindcă i se apropià ceasul de culcare, erà și firesc să fie obosit după excitarea celor din urmà zile; poate că oboseala îl făcea să se simtă părăsit, gândindu-se că noaptea aceea n'are să doarmă acasă, sub ochii „celui mai bun prieten“ al lui.

Fuseseră totdeauna „cei mai buni prieteni“, mama și băiețelul; copilul nu-și putea luà gândul de la ea, și cu cât se gândea mai mult, cu atât îi trecea pofta de vorbă, și când se isprăvi masa, Contele văzù ca o umbră pe fața copilului. Dar Cedric se stăpânea cu mare curaj, și când se întoarseră în bibliotecă, de și mergea feciorul alături de stăpânul său, brațul Contelui se rezimà de ceailaltă parte pe umărul nepotului, dar nu așa de greu ca înaintea mesei.

După ce eși servitorul din odae, Cedric se așeză pe jos dinaintea sobei alături de

Dugal. Trăgea pe câine de urechi și privea la foc.

Contele îl supraveghia. Ochii copilului erau gânditori și triști, iar din vreme în vreme scotea câte un suspin. Contele ședea nemișcat cu ochii pironiți la băiat.

„Fauntleroy, la ce te gândești?”

Fauntleroy ridică ochii și încercă să surâdă.

„Mă gândeam la „draga”; poate ar fi bine să mă scol și să mă plimb puțin prin odaie?”

Se sculă în sus, își vârî mâinile în buzunare și începuse să se plimbe prin odaie. Ochii îi străluciau și-și mușcă buzele, dar capul îl ținea drept și se plimbă cu pași hotărâți. Dugal se mișcă a lene, se uită la dînsul, apoi se sculă și el. Se apropiă de copil și începuse să umble alături de dînsul. Fauntleroy scoase o mână din buzunar și o așeză pe capul câinelui.

„Ce câine bun, el îmi e prieten, știe ce se petrece în mine.”

„Ce se petrece?” întrebă contele.

Il turburase să vadă cum se luptă bă-

iatul cu dorul, dar îi plăcea că suferă în tăcere și cu curaj. Ii era drag atâta tărie la un copil.

„Vino 'ncoace“, zise el.

Fauntleroy veni spre dânsul.

„Eu n'am lipsit nici odată de acasă“, zise băiatul cu ochii împăinjeniți, „și e greu pentru un om să petreacă toată noaptea într'un castel străin, pentru întâia dată. Dar „draga“ mi-a spus să-mi aduc aminte, că nu șade foarte departe de mine. Și apoi de sunt 7 ani — îi mai am și portretul, care mi l-a dat, pot să mă uit la el.“ Iși vârî mâna în buzunar și scoase o cutie de catifea liliachie.

„Iacă-l, n'ai decât să apeși pe arc și se deschide, și 'năuntru e ea!“

Se apropiè de scaunul Contelui și, arătându-i cutia, se rezimă de brațul jețului și de brațul bătrânului cu atâta încredere par'că s'ar fi sprijinit totdeauna de acel braț.

„Iac'o“, zise, când sări capacul în sus, și privi spre bunic surâzând.

Contele încreți din sprâncene; nu voia

să vadă portretul, dar se uită la dînsul fără voce; iar obrazul pe care-l avea dinaintea ochilor, eră așa de tânăr și frumos și semănă atît de mult cu nepoțelul de lângă el, în cât rămase mirat.

„Desigur crezi că o iubești foarte mult?“

„Da“, răspunde Lord Fauntleroy cu blîndețe, „așa cred, și cred că este adevărat. Vezi, d-l Hobbs mi-eră prieten, și Dick și Bridget și Mihai și Mary mi-au fost toți prieteni, dar „draga“ — ea e prietena mea cea mai bună, ne spunem toate unul altuia. Tata mi-a lăsat-o mie ca să îngrijesc de ea, și când oi fi om în toată firea, am să lucrez și să câștig pentru dînsa“.

„Ce ai de gînd să faci?“ întrebă bunicul.

Lordul Fauntleroy se așezase lângă sobă cu portretul în mîna și sta pe gînduri, înainte de a răspunde.

„Credeam să mă apuc de negoț cu d-l Hobbs, dar tot mi-ar plăcea mai bine să fiu Preșident.“

„Avem să te trimetem în casa lorzilor“, zise bunicul.

„Bine, dacă nu pot să fiu Preșident și e

afacerea bună, poate. Am să mă mai gândesc. Câte odată e trist să fii băcan.“

Poate se 'ntrebă de ce e mai bine să se apuce, căci rămăsese pe gânduri privind la foc.

Și Contele tăcu, se rezimă în jeț și se uită la băiat. O mulțime de gânduri nouă trecură prin mintea bătrânului. Dugal se întinsese pe covor și adormise cu capul pe labe. Urmă o lungă tăcere.

.....

Peste o jumătate de ceas intră d-l Havisham pe ușă. În odaia cea mare, tăcere. Contele ședează rezemat în jeț. Intoarse capul puțin, când auzi pe d-l Havisham intrând, și-i făcu semn cu mâna — par'că fără voia lui. Dugal tot dormea, și lipit de el, cu capul pe braț, adormise și mititelul Lord Fauntleroy.

CAP VI.

Bunic și nepot.

Când se deșteptă Lordul Fauntleroy a doua zi de dimineață — căci în ajun nu se

deșteptase de loc, ci fusese dus adormit până în pat, — cele dintâi sunete pe cari le auzi, fură pocnitul lemnelor în sobă și niște șoapte în apropierea lui. Auzi pe cine-va zicând foarte încet :

„Să iei seama, Dawson, să nu vorbești de lucrul acesta. El nu știe de ce nu șade cu dânsa, și nici nu trebuie să afle adevărul!“

„Dacă așa poruncește stăpânul, apoi trebuie să ne supunem. Dar să mă iertați, slugă sau ba, avem și noi gândurile noastre. E păcat de Dumnezeu să despartă pe biata femeie de carnea din carnea ei; dar el? un copil așa frumos și de neam așa mare. Ioan și cu Toma istoriseau aseară în odaea slugilor, că n’au mai văzut așa ceva în viața lor, copil așa de politicoș și de blând, și par’că ar fi stat la masă cu cel mai bun prieten, și numai noi știam cum ne fierbe sângele în vine din pricina celui-lalt. Dar apoi, când ne-a sunat ca să luăm pe băiețel în brațe și să-l ducem sus în pat? Ion l-a ridicat de pe jos, și obrazul copilului eră ca un trandafir, iar zulufii atârna

ca o beteală. Eu cred că nici stăpânul nu a rămas nepăsător la vederea lui, doară nu e orb și se uită la băiat; i-a spus lui Ion „bagă de seamă să nu-l deștepți.“

Cedric întoarse capul de pe pernă și deschise ochii. Erau două femei în odaea veselă și luminoasă; razele soarelui se jucau pe florile citului care acoperea mobilele, focul ardea în sobă, iar soarele se furișă în odaie prin ferestrele încadrate în ederă. Cele două femei se apropiară de dânsul, și el recunoscù pe d-na Mellon econoama, iar ceailaltă, cam în vârstă și ea, aveà o figură veselă și blândă.

„Bună dimineața, mylord, cum ai dormit?“ întrebă d-na Mellon.

Băiețelul se frecă la ochi și surâse.

„Bună dimineața, nuștiam că sunt aici.“

„Te-au adus sus adormit. Aici e iatacul d-tale, și aceasta e Dawson, care va îngrijii de d-ta.“

Lordul Fauntleroy se ridică în sus și întinse mâna femeii Dawson, precum o întinsese în ajun Contelui.

„Ce mai faci, doamnă? Îți mulțumesc fiind-că ai să îngrijești de mine.“

„Zi-i Dawson, mylord, așa e obișnuită.“

„D-ra sau d-na Dawson?“ întrebă copilul.

„Dawson curat, mylord, răspunse femeea. „Nici d-nă nici d-ră. Vrei să te scoli să te îmbrace Dawson și pe urmă să-ți bei ceaiul?“

„Mulțumim, sunt învățat să mă îmbrac singur, „Draga“ m'a obișnuit așa. „Draga“ e mama mea. N'aveam decât pe Mary ca să facă toată treaba, să spele, să frece, să gătească, nu puteam să-i dăm și mai mult de lucru. Știu să-mi iau și baja singur, numai dacă ești bună să mă ștergi pe picioare după ce am luat o.“

Dawson și econoama priviră una la alta.

„Dawson va face tot ce-i ceri.“

„Din toată inima“, răspunse femeea. „Te poți îmbracă singur dacă vrei, și-ți voi ajuta îndată ce vei avea nevoie de mine.“

„Mulțumim,“ răspunse Lordul Fauntleroy, „e cam greu cu nasturii, mi se în-

tâmplă dese-ori să mă rog de câte cineva să-mi ajute.“

Băiețelul era încântat de Dawson, și chiar înainte de a fi sfârșit cu baia și cu îmbrăcatul se făcuseră cei mai buni prieteni. Aflase o mulțime de lucruri despre dânsa, descoperise că bărbatul ei fusese soldat și omorât într'o bătălie adevărată, că fiul ei era marinar și că plecase departe, că văzuse pirați și mâncători de oameni, Chinezii și Turcii, și că adusese acasă mărgean și scoici curioase, pe care îi făgăduise Dawson să i le arate, căci le ținea închise în ladă. Toate acestea erau foarte interesante. Apoi mai aflase, că îngrijise și de alți copii în viața ei și că venise tocmai acum dintr'o casă mare de la o fetiță frumoasă, pe care o chema lady Gwineth Vaugh.

„E cam rudă cu d-ta, mylord, și — mai știi? — poate să o vezi odată.“

„Crezi că am s'o văd! Aș dori foarte mult; nu m'am împrietenit nici odată cu fetițe, dar îmi place să mă uit la ele.“

Când intră în odaia de alături ca să de-juneze și văzù cât e de mare și că mai era

ncă una lângă ea, tot a lui, după cum îi spuse Dawson, se simți deodată așa de mic, în cât așezându-se la masa, pe care erà dejunul, începù să se destăinuească femeii.

„Sânt prea mititel ca să șed în așa castel măreț și să am atâtea odăi, nu crezi și d-ta ?“

„Lasă, ți se pare curios la început ; dar ai să te obișnuești în curând și are să-ți placă aici. E așa de frumos.“

„E foarte frumos“, răspunse Fauntle-roy suspinând, „dar mi-ar plăcea și mai bine dacă ar fi și „draga“ aici. Eram învățat să dejunez cu ea în toate diminețele, eu îi puneam zahărul și smântâna în ceașcă și-i dădeam franzela prăjită. De aceea era așa vesel și plăcut.“

„Știi că poți să o vezi în toate zilele și apoi o să ai atâtea să-i istorisești. Așteaptă numai până ce te vei fi plimbat prin toate părțile, după ce vei fi văzut câinii și grajdul cu cai. E un cal, pe care sunt sigură că ai dori să-l vezi.“

„Care ? Imi plac grozav caii. Imi erà așa

de drag Jim, calul de la căruța d-lui Hobbs. Erà foarte frumos, când nu svârleà“

„Așteaptă numai până îi vedeà ce e în grajd. Și apoi nici nu te-ai uitat în odaia de alături!“

„Ce-i acolo?“ întrebă Fauntleroy.

„Isprăvește întâi cu mâncarea, și ai să vezi.“

Băiatul începù să fie curios și mănca repede, înțeleșese că trebuie să fie lucruri vrednice de văzut în odaia de alături; Dawson aveà un aer așa de misterios.

„Ei! acuma am mâncat destul,“ zise copilul alunecând de pe scaun. „Pot să mă duc să mă uit în odaie?“

Dawson dete din cap și porni înainte, cu un aer și mai misterios.

Când deschise ușa, copilul rămase pe prag și se uită uimit. Nu vorbeà; își băgà mâinile în buzunar și se roși până în creștetul capului privind în jurul lui. Se roșise, fiind-că erà excitat. Erà și lucru firesc să fie excitat un copil la priveliștea ce i se înfățișà:

Odaea erà mare ca toate celelalte, dar

i se părù în felul ei și mai frumoasă. Mobilele nu erau așa greoaie și vechi ca în odăile de jos; perdelele, covoarele și pereții mai deschiși; erau rafturi pline de cărți, iar pe mese o mulțime de jucării minunate, ca cele pe care le văzuse pe la ferestrele prăvăliilor din New-York.

„Se vede că e odată de copil,“ zise în sfârșit ținându-și răsufarea. „Ale cui sunt?“,

„Du-te de te uită la ele, sunt ale d-tale!“

„Ale mele! Ale mele! De ce sunt ale mele? Cine mi le-a dat?“

Și alergă strigând de bucurie: „Tata mare mi le-a dat; știu că-i tata mare!“

„Da, el ți le-a dat, și dacă ești băiat cuminte și nu te necăjești de or-ce lucru de nimic și esti vesel și fericit, are să-ți dea tot ce-i ceri.“

A fost o zi foarte amețitoare. Atâtea lucruri de văzut și de încercat, toate nouă pentru băiețel, în cât abia se putea despărți de unul spre a se repezi la altul. Eră așa de ciudat gândul, că toate fuseseră pregătite pentru dansul și că înainte de a fi părăsit el New-York, sosiseră lucră-

tori din Londra ca să împodobească odăile, în care eră să şadă, şi aduseseră cărţile şi jucăriile, cu care să petreacă.

„Ai cunoscut vre-un copil, care să aibă un tată mare așa de bun?“ întrebă băiatul pe Dawson.

Femeea cam sta la îndoială, nu prea aveà părere bună de Conte. Nu eră de mult în casă, dar totuș avusese vreme să audă pe slugile celelalte vorbind de răutatea bătrânului.

„Soarta mi-a pus livreaua celui mai arțăgos stăpân pe spinare“, ziceà feciorul, care se suià de obicei pe capra trăsurei. Iar Toma, care slujeà în odaea bătrânului, istorisise la bucătărie ce se petrecuse între Conte și d-l Havisham, când se făceau pregătirile pentru primirea Lordului Fauntleroy: „Lasă-l să facă ce-i place, umple-i odăile cu jucării, dă-i tot ce cere, și are să uite în curând pe mama. Fă-l să petreacă, vără-i în minte alte nimicuri și să vezi că n'o să avem nici un necaz cu dânsul. Așa e firea copiilor.“ Acestea fuseseră cuvintele Contelui. Și fiind-că-și băgase toate a

stea în cap, nu-i venea la socoteală să vadă că firea acestui copil nu era așa.

Bătrânul petrecuse o noapte rea și nu se mișcase toată dimineața din odaia lui; dar după amiază trimise să-i aducă băiatul. Lordul Fauntleroy porni îndată cu pași repezi pe scară; Contele îl auzi alergând prin tinda mare, apoi se deschise ușa și copilul intră cu obraji roșii și ochii strălucitori.

„Așteptam să trimeți să mă cheme, eram gata de mult. Ți mulțumesc pentru toate lucrurile, îți sunt așa de recunoscător, m'am jucat până acum cu ele.“

„A, îți plac?“ întrebă Contele.

„Așa de mult îmi plac, nici nu pot să-ți spun cât de mult“, zise băiatul, a cărui față ca para focului strălucea de bucurie. „E un joc mai ales, par'că ar fi popici, numai că se joacă pe tablă cu pionii albi și negri, iar mingea e prinsă de un fir. Am încercat să învăț pe Dawson, dar n'a înțeles nimic, ea e femeie și nu e obișnuită să joace popici; și apoi mi-e teamă că nici eu nu m'am priceput să-i tălmăcesc cum

se cade. Dar dumneata sigur că știi cum se joacă ?“

„Nu cred. Trebuie să fie un joc american, un fel de cricket, nu-i așa ?“

„Nu știi ce e cricket“, răspuse Lord Fauntleroy; „dar la popici am fost adesea cu d-l Hobbs; ce joc minunat; te scoate din fire. Vrei să mă duc să-ți aduc jocul? Poate-ți place și te face să-ți uii piciorul. Tot așa de tare te doare?“

„Foarte tare.“

„Apoi atunci n'ai să-l poți uita“, răspuse copilul îngrijat. „Poate te plictisește să-ți tălmăcesc jocul. Ce crezi că ți-ar plăcea, or că are să te plictisească?“

„Du-te de-l adă“, zise Contele.

Eră lucru nou să-i arate un copil cum se joacă un fel de popici, dar tocmai noutatea lucrului îl interesă. Un surâs se furișă pe buzele bătrânului când sosi Cedric, roșu la față, ținând cutia la subsuoară.

„Am voe să apropii măsuța de scaunul dumitale?“

„Sună pe Toma, are să o apropie el.“

„Dar pot să o aduc și eu, nu e grea.“

„Foarte bine,“ răspunse bunicul. Surâsul se accentuă din ce în ce mai tare pe fața bătrânului privind la pregătirile băiatului, le făcând toate cu așa mare interes. Măsuța fu lipită de jeț, pionii scoși din cutie și așezați pe tablă.

„Este foarte interesant odată că ai început; vezi, poți lua d-ta pionii cei negri, iar eu pe cei albi.“ Apoi se apucă să-i deslușească mersul jocului și să povestească despre luarea la întrecere, pe care o văzuse mergând cu d-l Hobbs să privească la un adevărat joc de popici.

După ce sfârși cu tălmăcirile, începui jocul cu tot dinadinsul, și înșuș Contele petrecea, iar copilul jucă cu toată inima și țipă de bucurie, când nemerea pionul cu mingea.

Dacă i-ar fi spus cineva bătrânului cu o săptămână mai înainte, că în acea dimineață are să-și uite podagra și tot necazul cu un joc de copil, lovind pionii de lemn pe o tablă vopsită și având de partner un băiețel cu părul buclat, ar fi rămas uimit. Și acum era așa cufundat în amănuntele

jocului, în cât nici n'auzi când se deschise uşa. Toma vesti o vizită.

Domnul în vârstă și în haine negre, care păși pragul, nu erà altul decât preotul satului; el se opri înmărmurit la priveliștea dinaintea lui.

Cea mai greă datorie a sa erà să vie din când în când la castel. Stăpânul casei, totdeauna dârz cu preotul, nu erà prieten cu biserica și cu milele, se făcèa foc, dacà vre-unul din locuitorii satului se îmbolnăveà sau aveà nevoie de ajutorul lui. Când îl chinueà podagra, vesteà pe toți că n'are de gând să le asculte plângerile; când îi mergeà mai bine cu piciorul, se milostiveà să dea un mic ajutor preotului pentru săraci, dar mai întâiu îl bruftuià și apoi ocără toată comuna. Nu perdeà nici odată prilejul de a-și bate joc de popă, în cât și sfinția sa ar fi dorit să-i poată răspunde creștinește la fel. Preotul, care de un șir de ani locueà în Dorincourt, nu văzuse nici odată pe stăpânul castelului făcând vre-un bine altfel decât de nevoie, sau gândindu-se la altceva decât la el însuș.

Astăzi venise să-i vorbească de un caz foarte trist și, trecând încet prin alee, se gândea cu groază la visita ce era siliț să o facă. Știa că de câteva zile îl apucase iar podagra pe bătrân și că era supărat rău de tot, una din femeile din casă o spusese sorei sale, care ținea o prăvălie cu mărunțișuri. Câte nu știa ea despre castel și cei ce locuiau într'însul! Despre Toma, căruia îi asvârlea Contele farfuriile în cap, și multe altele; dar astea toate nu erau de nasul oamenilor din sat. Totuș vorbele ajunseseră până în casa preotului, căci bătrânul Lord era privit ca oaia râioasă în sat, și despre isprăvile lui se povestește la toate sindrofiile din comună.

Și mai era ceva ce-l îngrijea pe popă. Cine nu auzise de furia bătrânului, când se căsătorise fiul lui cel frumos, căpitanul, cu o americană?

Cine nu știa cum se purtase de crud cu bietul căpitan, singurul din familie pe care-l iubea lumea și care murise sărac în țară străină? Cine nu știa ce ură purta văduvei și copilului, pe care jurase să nu-l

vadă nici odată — până ce muriră ceilalți doi fii ai săi și rămase fără moștenitor? Cine nu știa că se gândea cu răceală la sosirea nepotului său și că hotărâse, că trebuie să fie un băiat, care să facă rușinea neamului?

Bătrânul mândru și dârz credeă, că nimeni nu-i cunoaște gândurile. Nu-și închipuia că le-ar fi putut ghici cineva, dar mai ales că ar îndrăzni să vorbească despre grija și frica lui. Slugile însă îl pândeau, îi citeau gândurile pe față și vorbeau între ele despre ce ghiciseră. Și pe când se credeă el sigur, Toma istoriseă bucătarului, femeilor din casă, rândușilor, vizitiilor și la toți, că bătrânului îi eră frică de copil să nu-i facă rușine. Dar bine să-i fie, că e vina lui! Și ce puteă să aștepte dela un copil crescut cu sărăcie în America?

Și astfel preotul Mordaunt umblând sub copacii stufoși, își aduse aminte că acel copil sosise în ajun, și că, mai mult ca sigur, băețelul nu plăcuse bătrânului, care eră furios și gata să-și verse focul asupra

celui dintâiu om pe care va pune mâna, și că acel om va fi de sigur prea sfinția sa.

Inchipuiți-vă mirarea lui când, deschizându-i Toma ușa, auzi un râs vesel de copil. Pe jeț ședeà bătrânul cu piciorul bolnav așezat pe un scăunel, lângă dânsul măsuța cu jocul, iar băiețelul rezemat de brațul și de piciorul sănătos al bunicului strigà „au căzut doi, n'ai avut noroc pe ziua de azi!“

La deschiderea ușei Contele încreți din sprâncene; dar când văzù pe preot, fața-i erà mai puțin încruntată ca de obicei; par'că uitase să se supere.

„Bună ziua, vezi că mi-am găsit de lucru“. O mână o întinse preotului, iar pe cealaltă o puse pe umărul lui Cedric — în fundul inimei erà mândru, că poate să a-rate un așa minunat moștenitor; ochii îi străluceau de plăcere când, împingând puțin copilul spre preot, zise „lată pe noul Lord Fauntleroy. Fauntleroy, acesta este popa Mordaunt, parohul bisericei.“

Fauntleroy privi la domnul în haine bisericesti și-i întinse mâna.

„Imi pare bine să-ți fac cunoștința, domnule“, zise el, aducându-și aminte de felul cum primea d-l Hobbs clienții cei noi, când vroiă să fie foarte politicos. Cedric simțea că trebuie să fie cât se poate de politicos cu un popă.

Preotul strânse mâna cea mititică, uitându-se la copil, și surâse. Indrăgii băiețelul numai decât, precum li se întâmplă tuturor, nu atât pentru frumusețea, cât pentru firea lui copilărească, vorba lui hazlie și glasul cel dulce. Privind la Cedric, preotul uitase pe Conte.

Nu-i nimic așa de minunat ca o inimă nevinovată de copil, inveselește casa cea mai posomorâtă.

„Sunt încântat să-ți fac cunoștința, Lord Fauntleroy“, zise preotul. „Lung drum ai avut până la noi, și suntem fericiți că ai sosit cu bine.“

„Da, a fost lung drumul, dar „draga“ fiind cu mine, nu mi s'a părut greu. Firește că te simți totdeauna bine, când ești cu mama ta, și apoi eră și vaporul așa de frumos!“

„Ia-ți un scaun, Mordaunt“, zise Contele. Preotul se așază jos zicând: „Vă puteți fãli cu așa nepot“. Dar bătrânul nu-și deschise inima,

„Seamănã cu tatã-sãu,“ rãspunse el într'un târziu, „sã nãdãjduim cã-și va croi viața mai cu minte.—Ei, de ce mai e vorba Mordaunt? Cine are nevoie de ajutor?“

Nu mergeã așa de rãu, dupã cum se temuse parochul, dar totuș rãmase ceva pe gãnduri, înainte de a rãspunde.

„E vorba de Higgins dela Edge-Farm. E foarte nenorocit, a fost bolnav întãiu el, apoi a avut copii scarlatinã. Nu-i tocmai harnic, dar n'a avut nici noroc, și a rãmas dator. Newick îl amenințã cã-l dã afarã dacã nu plãtește; și atunci ce sã se facã? Nevasta e și ea bolnavã. A venit el ieri pe la mine sã mã roage sã pun o vorbã bunã pentru dânsul. Crede, cã dacã-i dați ceva rãgaz, se va regulã cu plata.“

„Toți zic așa“, rãspunse Contele aspru.

Fauntleroy făcù o mișcare; ședeã pe scaun între preot și tata mare, ascultând la ce vorbeau. Numai decãt se interesase

de Higgins. Se întrebă câți copii o fi având și dacă suferiseră mult cu scarlatina. Ochii îi erau mari și țintiți la preotul Mordaunt, care adăogă: „Higgins e om cum se cade.“

„E rău gospodar și rămâne totdeauna înapoi cu chiria, asta o știu dela Newick.“

„Dar acum se află în mare strâmtorare, își iubește foarte mult femeea și copiii, și dacă e silit să-și părăsească locuința, au să moară de foame. Nu-i poate hrăni cum trebuie. Doi din copii au rămas foarte slabi după scarlatină, și doctorul le prescrie vin și mâncare scumpă, pentru care nu-l ajung mijloacele.“

Lordul Fauntleroy se apropiè mai tare de dînșii.

„Tocmai așa i s'a întâmplat lui Mihai.“

Contele tresări. „Te uitasem,“ zise el. „Uitasem că avem un filantrop în odaie. Cine e Mihai?“ Și iar i se furișă un surâs pe buze.

„E bărbatul lui Bridget, care avusese friguri și nu-și putea plăti chiria nici vinul trebuincios, nici toate celelalte lucruri și

pentru care mi-ai dat banii să le viu în ajutor.“

Contele încreți din sprâncene, dar nu pareà supărat, se uità la preot.

„Nu știu ce fel de proprietar are să iasă din el; spusesem lui Havisham să-i dea tot de ce va aveà nevoie — și se vede că aveà nevoie de bani ca să-i împarță la cerșetori.“

„Nu erau cerșetori, Mihai e un zidar minunat. Sunt toți oameni care muncesc.“

„Așa-i,“ zise Contele, „nu erau cerșetori, sunt zidari minunați, văcsuitori de cisme și femei cu mere.“

Ținti ochii asupra copilului câteva clipe. Un gând nou îi năzări, și cu toate că nu porneà din bunătatea sufletului, nu erà gând rău. „Vino încoace,“ zise în sfârșit.

Fauntleroy se apropiè, păzindu-se ca nu cum-va să se atingă de piciorul bolnav.

„Ce ai face în locul meu?“ îl întrebă.

Trebue să mărturisim, că această întrebare neprevăzută deșteptă în preot o simțire ciudată. El, om cu înțelepciune, care petrecuse mulți ani în Dorincourt și cunoș-

teà pe toți, bogați și săraci, cinstiți și necinstiți, muncitori și leneși, își dete seama ce putere spre bine sau spre rău va avea în viitor copilul acela, care sta înaintea lui cu ochii mari și cu mâinile în buzunar.

Se temù de odată că bătrânului, în trufia lui îndrăzneată, i-ar plesni prin cap să dea de pe acum o mare parte a puterii pe mâinile băiatului, o adevărată nenorocire și pentru el și pentru alții, dacă firea lui nu ar fi cumva bună și darnică.

„Ce ai face în locul meu?“ întrebă Contele.

Fauntleroy își așeză mâna cu încredere pe genunchiul bătrânului ca pe al unui prieten.

„Dacă aș fi foarte bogat, și nu un băiețel cum sunt, i-aș da voe să rămâe în casă și i-aș mai da tot ce-i trebuie pentru copii; dar vezi, eu nu sunt decât un băiețel.“ Apoi se uită cu ochii strălucitori la tata mare și-i zise: „D-ta poți să faci tot ce vrei, nu-i așa?“

„Așa crezi?“ întrebă bătrânul mulțumit.

„Cred că poți da or-cui tot ce vrei. Cine e Newick?“

„E vătaful meu, și oamenii din sat nu prea sunt mulțumiți de el.“

„Vrei să-i scrii o scrisoare?“ întrebă copilul. „Să-ți aduc cerneală și condeiu? Pot să ridic jocul de pe masă?“

Nici nu-i trecea prin gând, că bunicul are să-l lase pe Newick să facă ce vrea.

Contele se uită la el. „Știi să scrii?“ îl întrebă în sfârșit.

„Nu tocmai bine“, răspunse Cedric.

„Ia lucrurile de pe masă, adu cerneală, condeiu și o foaie de hârtie din sertarul meu.“

Preotul se miră din ce în ce mai mult. Fauntleroy aduse repede ce i se cerea. Peste câte-va clipe foaia de hârtie, călimara cea grea și condeele erau pe mes-cioară.

„Iacă, acum poți să scrii.“

„Dumneata ai să scrii“, zise Contele.

„Eu?“ strigă băiețelul și se roși ca para focului. „Merge să scriu eu? Și apoi nu

știu bine ortografia, dacă nu-mi ajută cine-va.“

„Merge, merge. Higgins n'are să se plângă de ortografie. Nu sânt eu filantropul, ci dumneata. Moaie-ți pana în cerneală.“

Fauntleroy luă condeiul în mână, îl muiă în călimară, se așeză bine pe un scaun și se aplecă pe masă.

„Ce să scriu?“

„Să scrii că de ocamdată să-l lase pe Higgins unde e, și să iscălești: Fauntleroy.“

Băiețelul își muiă iar condeiul în cerneală și începù să scrie. Mergea încet și cam greu, dar își dedea foarte multă osteneală. În sfârșit isprăvi și întinse surâzând foaea scrisă bunicului, dar cu oare care grijă.

„Crezi că merge?“ îl întrebă.

„Da, Higgins are să fie foarte mulțumit“, și bătrânul înmână hârtia preotului.

Iată ce citi părintele Mordaunt:

„Iubite domnule Newik, te rog să nu-l necăjești pe Higgins pentru moment și-ți voi fi foarte recunoscător.

Cu stimă
Fauntleroy.

„D-l Hobbs își iscăleă tot-deauna scrisorile în felul acesta, și am crezut că e mai bine să-i zic te rog. Așa se scrie recunoscător?“

„In dicționar nu e tocmai așa“, răspunse Contele.

„Vezi, știam eu că am să greșesc, mai bine întrebam întâi. Așa e cu vorbele de mai multe silabe, e mai bine să te uiți în dicționar, e mai sigur. Am să prescriu“.

Și se apucă să prescrie încet, întrebând din vreme în vreme pe Conte, dacă e bine.

Părintele Mordaunt luă scrisoarea cu dânsul la plecare, dar pe lângă bucuria pentru scrisoare eră cuprins de încredere și de nădejde în viitor, lucru ce i se întâmplă pentru întâia dată întorcându-se prin aleea castelului Dorincourt.

După plecarea lui, Fauntleroy, care-l petrecuse până la ușe, se întoarse la tătămare.

„Mă pot duce la „draga“ acum? cred că mă așteaptă.“

Contele nu răspunse îndată.

„E mai întâi ceva de văzut în grajd. Sună.“

„Îți mulțumesc foarte mult“ zise băiețelul roșindu-se, „dar mai bine m'aș duce mâine la grajd, „draga“ trebuie să mă fi așteptat toată vremea.“

„Foarte bine, să spunem să pue caii la trăsură.“

Apoi adaugă cu un aer nepăsător: „la grajd e un pony.“

Fauntleroy resuflă greu.

„Un pony! al cui e?“

„Al d-tale“, răspunse Contele.

„Al meu? al meu, ca și lucrurile din odăile de sus?“

„Da“, zise bunicul. „Ai vrea să-l vezi? Să spui să-l aducă în curte?“

Obrazul copilului se făcea tot mai stacojiu.

„Nu mi-a trecut nici odată prin cap că o să am un pony. Nici odată. Ce bine are să-i pară „dragei“. Dumneata îmi dai de toate, nu e așa?“

„Vrei să-l vezi?“

Fauntleroy resuflă din greu. „Grozav aș

vrea să-l văd, așa de grozav în cât abia pot aștepta momentul să-l văd, dar mi-e teamă că n'o să am vreme.“

„Trebue să te duci la mama astăzi? N'ai putea să-ți amâni vizita?

„Nu se poate, ea s'a gândit toată dimineața la mine și tot așa m'am gândit și eu la ea.“

„A, te-ai gândit? Sună atunci.“

Când porni trăsura prin alee, bătrânul ședeà tăcut, iar băiatul vorbeà într'una. De ce culoare erà pony? Cât erà de mare? Cum îl chemà? Ce-i plăceà să mănânce? Ce vârstă aveà? La câte ceasuri se putea duce a doua zi dimineața să-l vadă?

„Draga“ are să fie așa de fericită. Are să-ți fie foarte recunoscătoare, fiindcă ești așa de bun cu mine. Ea știe că mi-au fost totdeauna așa de dragi ponii, dar nici nu ne-a trecut prin minte că aș putea aveà eu unul vreodată. In Fifth Avenue erà un băiețel care avea un pony, pe care încălecà în toate diminețele, și noi treceam pe dinaintea casei lui ca să-l vedem!“

Apoi se rezemă de pernele trăsorei și privi în tăcere la bătrân.

„Cred că trebuie să fii cel mai bun om de pe lume. Totdeauna te gândești să faci cui-va plăcere, tot la alții te gândești. „Draga“ spune, că asta e adevărata bunătate, să te gândești totdeauna la ceilalți și nu la tine. Așa faci d-ta.“

Bătrânul amuțise văzând sub ce colori frumoase îl descria băiețelul, cum pornirile egoiste și urâte care-l făceau să se poarte așa cum se purtă, erau preschimbate în bune și mărinimoase prin nevinovăția unui copil.

Fauntleroy se uită la el cu ochii mari, străvezii, eră încântat.

„Ai făcut atâția fericiți. Pe Mihai și pe Bridget cu cei zece copii ai lor, pe femeea cu mere, pe Dick, pe d-l Hobbs, pe Higgins cu nevasta și copii, pe preotul Mordaunt — sigur că și el eră mulțumit, — pe „draga“ și pe mine cu pony și cu toate lucrurile. Știi, am numărat pe degete, și au eșit 27 de persoane, pe care le-ai fă-

cut fericite. Frumos număr—douăzeci și șapte!“

„Și crezi că eu am fost așa bun cu toți?“

„Negreșit, d-ta i-ai făcut fericiți pe toți. Dar știi cum sunt oamenii, mulți din ei au idei așa greșite despre conți, fiind că nu-i cunosc. Așa de pildă d-l Hobbs; dar am să-i scriu și să-i spui eu cum stau lucrurile.“

„Ce idee își făcea d-l Hobbs despre conți?“

„Greutatea e că el n'a cunoscut pe nici unul, a citit numai prin cărți despre ei. El credea — să nu te superi — că sunt niște tirani sângeroși, și spunea că nici spânzurați n'ar vrea să-i vadă în apropiere de băcănia lui. Dacă te-ar fi cunoscut pe d-ta, sunt sigur că și-ar fi schimbat părerea. Am să-i scriu eu despre d-ta.“

„Ce-ai să scrii?“

„Am să-i scriu, că ești omul cel mai bun de pe lume. Că te gândești mereu la alții, că vrei să-i faci pe toți fericiți, și că nădăjduesc să semăn cu d-ta când voi fi mare.“

„Să semeni cu mine?“ îngână bătrânul

uitându-se la obrazul cel aprins al copilului, și simțind cum i se roșeă și lui fruntea brăzdată. Apoi întoarse ochii la fereastră trăsorei, privind la copacii stufoși, ale căror frunze îngălbenite străluceau în soare.

„Da, să semăn cu d-ta, dacă pot“, adăugă copilul cu modestie. „Poate nu sunt destul de bun, dar am să încerc, să-mi dau osteneală.“

Trăsura își urmă drumul, aci în umbra adâncă a copacilor, aci în lumina aurie a soarelui. Fauntleroy revăzù locurile, unde creșteau ferugile așa de înalte și se le-gănau campanulele în adierea vântului; revăzù căprioarele, cari întorceau capul spre trăsura, și iepurii cari fugeau de frică; auzi glasul potârnichilor și ciripitul paserilor; toate i se păreau și mai frumoase de cât data întâi. Inima lui erà plină de bucurie și de fericire de atâta frumusețe. Dar bătrânul vedeà și auzeà cu totul alte lucruri, de și păreà că privește și el pe fereastră trăsorei. Vedeà în urma lui o viață întreagă, în care nu zăreà nici o faptă bună,

nici un gând de dreptate; ani, în cari omul tânăr plin de putere și bogat își prăpădise tinerețea, puterea și averea în plăceri egoiste

dăunătoare, cercând numai să omoare vremea; vedeà pe acest om la bătrânețe, singur, fără prieteni în mijlocul belșugului; se vedeà urât și ocolit de toți; unii îl linguşau, dar nimeni nu țineà la dânsul, nu-i păsà nimenui de moare sau trăește, afară numai dacã ar fi avut de câștigat ceva. Se uità la lanurile ce se 'ntindeau departe, cât de departe, știa el și câți oameni trăiau pe dânsele, numai Lordul Fauntleroy nu o știa. Și mai știa un lucru necunoscut de Lordul Fauntleroy: că nimeni din casele de pe moșie, fie sărace fie bogate, nu se gândise vre-odată să-l numească „om bun“ și nu dorise să semene cu el, precum doreà băiețelul.

Gândul acesta nu erà plăcut nici pentru un bătrân cinic, care vreme de 70 de ani nu-și bătuse capul de nimeni și nici de părerea lumii, întru cât nu aveà aface cu petrecerile și traiul lui. Și în adevăr că nu se gândise nici odată până azi la ase-

menea lucruri, și acum se gândeà, fiind-că un copil îl credeà mai bun de cât erà și doreà să-i urmeze pilda. Aceasta deșteptă în el ciudata întrebare, dacã erà el omul care să slujească de model.

Fauntleroy își închipuia, că pe bunic îl doare piciorul foarte tare, fiind-că erà cu sprâncenile încruntate; de aceea nici nu-l îmbia la vorbă, ci se bucurà în tăcere de copaci, de ferugi și de căprioare. Dar trăsura, după ce eșise pe porțile parcului, trecù peste livezi și se oprì în sfârșit. Ajunseseră la Court-Lodge. Fauntleroy sări jos, înainte de a fi avut vreme feciorul să deschidă ușa trăsurei.

Contele se deșteptă ca din vis.

„Ce, am și ajuns?“

„Da“, răspunse Fauntleroy. „Iată bastonul, reazimă-te pe miné ca să te dai jos.“

„N'am de gând să mă dau jos“, răspunse bătrânul repede.

„Nu? Nu vrei să vezi pe „draga“? întrebă băiatul mirat.

„Draga o să mă ierte“, răspunse Con-

tele cu răceală. „Du-te de-i spune, că nici pentru un pony n'ai vroit să rămâi acasă.“

„O să-i pară rău, de sigur că ar dori să te vadă.“

„Mi-e teamă că nu. Am să trimit trăsură să te aducă înapoi. Toma, spune vizitiului să dea bici cailor.“

Toma închise ușa trăsurei; copilul se mai uită cam mirat, apoi alergă spre casă. Contele avu prilejul—cum îl avusese d-l Havisham—să vadă două piciorușe alergând cu iuțeala fulgerului, stăpânul lor părea să n'aibă vreme de pierdut.

Trăsura se depărtă încet, dar Contele nu se rezemă deîndată în fund; se tot uită afară. Printre copaci văzù ușa, care erà deschisă. Trupul mititel se urcă repede pe scară, altă ființă, tot cam mică, subțire, tânără, în haine negre, veneà în grabă spre copil. Par'că sbură unul spre altul, și Fauntleroy se repezi în brațele mamei sale, se atârnă de gâtul ei și-i acoperi fața dragălașă cu sărutări.

CAP. VII.

La biserică.

Dumineca următoare preotul Mordaunt avu mulți credincioși. Și în adevăr că nu-și aducea aminte de vre-o duminică, în care biserica să fi fost așa de plină. Veniseră oameni, care-i făceau foarte rar cinstea să-l asculte de pe amvon. Veniseră chiar cei dela Hazelton, parochia vecină. Erau arendași pârliți de soare, femei țapene cu obrazii ca merele pârguite, cu pălăriile cele mai bune și basmalele cele mai scumpe și cu câte șase copii fie-care; eră și soția doctorului cu patru fete; d-na și d-l Kimsey, care ținea drogheria și pregătea hăpuri și prafuri pentru toată împrejurimea, ședeau în stranele lor; d-na Dibble în strana ei; d-ra Smiff, cusătoreasa satului, cu prietena ei Miss Perkins, pălăriereasa, asemenea în stranele lor; apoi venea asistentul doctorului și băiatul din drogherie; în sfârșit fie-care familie din partea locului își avea reprezentantul ei.

În săptămâna trecută se istorisiseră atâtea despre Lord Fauntleroy, d-na Dibble avusese așa multă treabă cu clienții, cari veneau după ace sau ață și vroiau să mai afle ce aveà de povestit, încât clopoșelul dela ușa prăvăliei sunase până răgușise, așa de des se deschideà și se închideà ușa. D-na Dibble știa cum fuseseră mobilate odăile, ce jucării scumpe se cumpăraseră, că erà și un pony murg cu un om care să îngrijească de el, o trăsurică, hamuri legate în argint etc. Și apoi mai știa ce ziseseră slugile, cari văzuseră pe copil în seara dintâi, femeile spuneau că erà rușine — așa și erà — să despartă pe băiețel de mamă; și că le băteà inima la toți, când a intrat băiatul singur în biblioteca bunicului, fiind-că nu se știa cum are să se poarte cu el; bătrânul înspăimântà cu firea lui ciudată pe oamenii în vârstă, dar pe un biet copil?

„Să mă crezi, d-nă Jennifer, băiețelul nu știe de frică. A intrat surâzând și a început să vorbească cu bătrânul par'că erau prieteni vechi. Iar bunicul a fost așa

de uimit, în cât se uită la băiat și ascultă la el fără să zică nimic. D-l Toma spune că, așa rău cum e Contele, tot îi pare bine în fundul inimei și se simțea mândru. D-l Toma zice că nici n'a văzut copil mai frumos și mai bine crescut.“

Apoi venise și istoria cu Higgins. Preotul Mordaunt o povestise la el la masă, iar servitoarea, care o auzise, o spusese la bucătărie, și de aci se răspândise ca focul în toate părțile.

Când a venit Higgins la oraș în ziua de târg, îl întrebau toți din toate părțile cum stau lucrurile; și pe Newick l-au întreat, iar el arată scrisoarea iscălită Fauntleroy.

Și astfel femeile arendașilor au avut de vorbă în jurul mesei cu ceai și la târguială, și toate laudau pe băiețel. De aceea au plecat Duminecă multe pe jos la biserică, altele în brișca mânată de bărbații lor, curioși să vadă și ei pe Lordul cel mititel, care aveà să fie cu vremea proprietarul pământului.

Nu erà în obiceiurile Contelui să meargă la biserică, dar Dumineca asta hotărî să

se ducă, îi venise poftă să se așeze alături e Fauntleroy în strana familiei.

Erau mulți pierde-vară prin curtea bisericeii și pe câmp; se strânseseră la poartă și sub boltă și așteptau să vadă, dacă vine mylord sau ba. Pe când vorbeau despre aceasta, se auzi glasul unei femei care zicea :

„Asta trebuie să fie mama, e tânără și frumoasă.“

Toți întoarseră capul spre cărarea, pe care venea o femeie mlădioasă, îmbrăcată în negru. Vălul era ridicat de pe obraz, și astfel putură să vadă ce frumoasă și drăgălașă era, și ce păr buclat de copil se zărea sub pălăria de zăbranic.

Ea nu se gândea la lumea dinprejur, se gândea la Cedric, cum venea să o vadă, la bucuria lui pentru pony, pe care sosise călare în ajun, cum se ținea drept și cât era de fudul și de fericit. Dar de odată băgă de seamă, că se uită lumea la dânsa. Văzui întâi o femeie bătrână în roche roșie, care se ploconi înaintea ei, apoi alta care-i zise bună ziua, iar bărbații își scoteau pălăria

unul după altul. Intâi nu-și dete seama ce se petrecea, apoi îi trecu prin minte că o salutau fiindcă e mama Lordului celui mititel, se roși, surâse și mulțumi. Pentru o persoană, care trăise într'un oraș american cu locuitorii cei mulți, cum numai, în America se găsesec, i se părù lucru așa de nou în cât se cam uimì, dar apoi îi făcù plăcere ca ceva prietenesc.

Abia intrase sub bolta bisericiei și sosi trăsura dela Castel, trasă de doi cai frumoși și cu servitorii în livrea.

„Iată-i“, se auzì din toate părțile.

Trăsura se opri, Toma se coborî, deschise ușa, un băiețel în haine de catifea neagră, cu o pădure de păr blond, care sburà în vânt, sări din trăsură.

Femei, bărbați, copii, toți se uitau la dânsul.

„Par'că e căpitanul!“ strigară cei care cunoscuseră pe tatăl copilului. „Căpitanul în carne și în oase.“

Copilul sta sub razele soarelui uitându-se la Conte, căruia îi ajutà Toma să se coboare. Când i se părù, că poate fi de

vre-un folos, întinse mâna și-și apropiè urmărul, par'că ar fi fost înalt de 7 picioare. Erà evident pentru toți, că or cum s'ar fi purtat Contele Dorincourt cu ceilalți oameni, în inima nepotului său nu încăpeà frica de dânsul.

Ilauziră cum ziceà: „razemă-te pe mine. Ce bine le pare oamenilor că te văd, ei te cunosc toți.“

„Scoate beretul, Fauntleroy“, zise Contele, „te salută pe d-ta.“

„Pe mine?“ întrebă mirat și scoase repede beretul întorcându-se cu fața spre public și, privind cu ochii mari cam sfioși, încercă să salute pe fiecare în parte.

„Să-ți dea Dumnezeu noroc“, zise femeea în haină roșie, care vorbise cu măică-sa, „să-ți dăruiască viață lungă.“

„Mulțumesc“, răspunse Fauntleroy, și apoi intrară în biserică, unde se uitau toți la ei până ajunseră în strana cu perdele și cu perne de catifea roșie. După ce se așezară jos, Fauntleroy descoperi două lucruri, care-i făcură plăcere: cel dintâi erà că în fața lui, în fundul bisericei, se află

mama, care se uită la dânsul și-i surâdea; cel de al doilea, că la marginea stranei în părete erau două chipuri săpate în piatră, iar între ele o tablă pe care sta scris:

„Aici odihnește trupul lui Grigorie Arthur întâiul conte Dorincourt și femeea lui Alesone Hildegarde.“

„Pot să vorbesc încet?“ șopti băiețelul.

„Ce-i“, întrebă tata-mare.

„Cine sunt aceia?“

„Doi din strămoșii d-tale, cari au trăit acum câteva sute de ani.“

„Poate dela ei am moștenit eu ortografia!“

Apoi urmări liturghia. Când începù cântecul, se sculă în picioare și se uită surâzând la maică-sa. Ii plăcea foarte mult muzica și adesea cântase împreună cu „draga;“ începù și acum să cânte cu ceilalți toți, iar glasul lui dulce și curat se înalță ca și cântecul unei păsări. Se uitase de tot pe sine de plăcerea cu care cântă. Și Contele ședeà pierdut în colțul stranei ascuns de perdea și privind la băiat. Ce-

dric sta cu psaltirea deschisă înaintea lui și cântă din toate puterile; o rază de soare, care stăbăteă prin fereastră și alunecă pe părul lui auriu, îi formă un nimb în jurul capului. Prin inima mamei trecu un fior, și ea începù să se roage cu evlavie ca să rămâe copilul ei nevinovat și fericit, și ca neașteptata bogăție și mărire, ce se revărsase asupra lui, să nu-l strice sau să-i aducă vre o nenorocire. Multe griji noue îi intrașeră în suflet în vremea din urmă.

„O Cedric,“ îi zisese ea în ajun, când venise să o vadă, „aș vrea să-ți pot da multe poveți. Să fii bun și cinstit și să nu faci nimenui rău cât vei trăi; poți veni la mulți în ajutor și poate că lumea asta să se schimbe ceva în bine, fiindcă s'a născut copilul meu într'însa. Și asta-i mare lucru, dacă omenirea e ceva mai bună din pricina unui singur om.“

Intorcându-se la castel, Fauntleroy repetă aceste cuvinte bunicului.

„Eu m'am gândit atunci la d-ta,“ adăugă băiatul, „și i-am spus, că așa se întâm-

plase cu d-ta în lume și că vreau să încerc să-ți semăn.“

„Și ce a răspuns ea?“, întrebă mylord cam îngrijat.

„A zis că așa e, și că trebuie totdeauna să căutăm să descoperim partea cea bună în oameni și să încercăm să facem ca dânșii.“

Poate la asta se gândea bătrânul uitându-se printre perdeaua de la strană. Iși aruncă de mai multe ori ochii spre partea, unde ședeă singură văduva fiului său, se uită la femeea frumoasă, pe care răposatul o iubise așa de mult, și la ochii ei, cari semănau cu ai copilului de lângă dânșul. — Ce gânduri îi treceau prin minte, dacă erau strașnice și neîmpăcate, sau dacă se imblânzise puțin, ar fi fost greu de ghicit.

Când se sfârși liturghia, mulți din cei de față așteptară să-i vadă trecând pe dinaintea lor. Ajungând Contele cu Fauntleroy spre poartă, zăriră un om, care stătea cu pălăria în mână și nu îndrăzneă să se apropie.

„Ce-i Higgins?“ întrebă Contele.

„Ah, acesta e Higgins?“ zise băiatul.

„Da, și-mi închipuesc, că a venit să-și vadă stăpânul cel nou.“

„Așa-i“, răspunse omul roșindu-se. „Nevick mi-a spus, că tânărul Lord a pus o vorbă bună pentru mine și am venit să-i mulțumesc, dacă-mi dă voe.“

Poate-l cuprinse mirarea văzând ce mic eră băiatul, care-i făcuse așa mult bine și care acum se uită la dânsul par'că ar fi fost unul din copiii săi, fără să-și dea seamă de marea lui însemnătate.

„Vă mulțumesc așa de mult, așa...“

„Dar eu am scris numai scrisoarea, tata mare a făcut tot, știi cât îi place să facă bine oamenilor. Nevasta d-tale e sănătoasă acum?“

„Ah da, e mai bine de când s'a liniștit; grija o prăpădise așa“.

„Imi pare bine“, zise Fauntleroy. „Bunicului îi pare așa de rău că-ți erau copii bolnavi de scarlatină, tot ca și mie. Și el a avut copii, știi că eu sunt copilul băiatului lui.“

Higgins rămase trăsnit, simțeà că ar fi mai bine să se depărteze fără a se uită

la Conte, căci erà lucru știut, că dragostea acestuia pentru copii lui erà de așa soi u încât abia-i vedeà de două ori pe an, și că fugise la Londra, când se îmbolnăviseră, de teamă că i se umple casa de doctori și de surori de caritate. Erà deci lucru cam îndrăzneț să spue față de el, că se interesa de scarlatină.

„Vezi, Higgins“, zise Contele cu surâsul său sarcastic, „cum v'ați înșelat voi în privința mea. Lord Fauntleroy mă pricepe. Când veți vreà să aflați ceva despre mine, la el să vă adresați. Sue-te în trăsura, Fauntleroy.“

Și Fauntleroy sări în trăsura, care se puse în mișcare trecând printre livezile verzi, și când ajunse pe drumul mare, surâsul de pe buzele Contelui nu dispăruse încă.

CAP. VIII.

Invață să eălărească.

Surâsul sardonice rămase cam în permanență pe buzele Contelui Dorincourt. Cu

cât treceà vremea de când venise nepotul, cu atât surâsul se iveà mai des și par'că se împlânzeà. Bătrânului începuse să i se urască mai dinainte cu singurătatea, cu podagra și cu cei 70 de ani ai săi. După o viață de plăceri nu erà lucru ușor să șezi mereu singur într'o odaie, fie cât de luxoasă, cu piciorul bolnav pe scăunel, fără altă distracție decât să te răstești la un fecior speriat, care îți urăște și umbra. Erà om prea deștept ca să nu fi priceput, că slugile nu-l puteau suferi și că dacă veneà cineva la dânsul, nu o făceà de plăcerea ca să-l vadă, ci numai ca să facă haz auzindu-l cum își bateà joc de toată lumea. Câtă vreme fusese sănătos și voinic, se duceà dintr'un loc într'altul ca să petreacă, dardrept vorbind nimic nu-i făceà plăcere; iar când sănătatea i se slăbi, se închise la Dorincourt cu podagra, cu cărțile și cu gazetele. Nu puteà să citească toată vremea și i se urà din ce în ce mai mult; zilele și nopțile îi păreau grozav de lungi, deveneà tot mai întărâtat. Atunci sosi Lordul Faunteroy și, din fericire pentru copil, buni-

cul se simți mândru de așa nepot. Dacă Cedric ar fi fost mai puțin frumos, bătrânul nici nu și-ar fi dat osteneala să descopere însușirile cele bune ale copilului. Dar așa, frumusețea și duioșia băiatului erau privite ca niște daruri firești ale familiei Dorincourt și ca un tribut datorit rangului său, iar când îl auzi vorbind și văzù ce copil bine crescut este, îi plăcù bătrânului, cu toate că băiatul habar n'aveà de însemnătatea situației lui celei nouă, și acum Contele începù să și petreacă cu el. Făcù haz să pue pe copil în stare de a ajutà pe sărmanul Higgins. Contele nu-și băteà capul de Higgins, dar îi făceà plăcere gândul, că se va vorbi pretutindeni de micul lui nepot și că are să devie popular printre muncitori de pe acum, din frageda sa copilărie. Apoi fusese mulțumit să meargă cu Cedric la biserică și să constate, cu ce curiozitate și cu ce mișcare așteptase lumea venirea lor. Știà el, că lumea o să vorbească de frumusețea băiețelului, de trupul lui nalt și mlădios, de ținuta lui, de obrazul lui, de părul lui și că au să zică toți (au-

zise el pe o femeie adresându-se la alta): „din cap până'n picioare adevărat lord.“ Contele Dorincourt erà un om îndrăsnit, mândru de numele lui, de poziția lui și plin de trufie că putea arăta lumii ce moștenitor, demn de rangul ce avea să-l ocupe, se născuse în familia Dorincourt.

Indimineața, în care încercară calul, Contele erà așa de vesel în cât își uită podagra. Când fu adus dela grajd sprintenul animal, bătrânul se așeză la fereastra deschisă spre a fi față la cea dintâi lecție de călărie a copilului; erà curios să vadă, dacă-i va fi frică. Calul, deși un pony, nu erà prea mic, și bătrânul văzuse adese ori copii pierzându-și cumpătul, când încălecau pentru prima oară.

Fauntleroy se suie încântat pe cal; nu călărise nici odată și se bucură grozav. Wilkins, groomul, ținea calul de căpăstru și-l plimbă pe dinaintea ferestrei.

„Băiatul e plin de curagiu,“ spuneă Wilkins la grajd, „n'a fost greu să-l sui pe cal, și apoi se ținea drept de-ți erà drag să te uiți la el, și tot întrebă: „Wilkins, mă țiu

bine? La circ se țin toți drepti pe cal.“ I-am răspuns că ședeă smirna, și făceă un haz nespus, râdeă de bucurie și apoi iar mai întrebă: „așa e bine? să-mi spui dacă nu mă ții bine.“

Dar acum nu-i mai ajungeă să șadă smirna și calul să-l mâne altul de frâu; peste câteva minute întrebă pe bunic, care se uită la dânsul pe fereastră:

„Pot să merg singur, și mai iute? Băiețelul din Fifth Avenue la New-York călăreă la trap și la galop.“

„Crezi că ai puteă merge la trap și la galop?“

„Aș vrea să încerc.“

Wilkins, după un semn al bătrânului, încălecă și el pe un cal și apucă frâul ponyului.

„Ei, pornește la trap,“ zise Conte.

Dar cele dintâi minute nu i se părură atât de încântătoare precât se așteptase. Băiețelul găsi că nu e așa plăcut să mergi la trap ca la pas, și cu cât trapul eră mai repede, cu atât plăcerea eră mai mică.

„Te sa-al-tă vârtos, nu-i așa ? te sa-al-tă și pe dum-nea-ta ?“

„Nu, mylord, ai să te obișnuiești cu vremea, ridică-te în scări,“ răspunse groomul.

„Mă sa-altă în sus toată vre-mea.“

Se ridică și cădea iar pe șea în chip o-bositor; resuflă greu și se făcuse stacojiu, dar se ținea în scări din toate puterile și sta drept ca un par. Conteale privea pe fe-reastră. Când se apropiară călăreții iarăș de casă, după ce fuseseră ascunși câteva clipe de copaci, Fauntleroy își pierduse pălăria, obrații lui erau ca un bujor, dar rămăsese țeapăn pe cal și mergea tot la trap.

„Opriți-vă, unde ți-e pălăria ?“ întrebă Conteale.

Wilkins răspunse: „I-a căzut din cap. Pot să mă opresc și să mă duc să o ridic de jos ?“

„Nu i-a fost frică ?“ întrebă Conteale.

„Frică ? nu știe ce e frica“, răspunse Wilkins. „Am învățat pe mulți să călă-rească, d'ar n'am văzut nici unul cu atâta curaj.“

„Ești obosit?“ întrebă Contele pe copil
„vrei să te cobori de pe cal?“

„Știi, te sdruncină mai mult decât ai crede, și te cam obosește, dar nu vreau să mă cobor. Aș vreă să învăț să călăresc. După ce m'oi odihni puțin, vreau să merg să-mi ridic pălăria de pe jos.“

Cel mai șiret diplomat n'ar fi putut găsi mijloc mai potrivit ca să câștige inima bătrânului. Când porni calul iarăș spre poartă, obrazul îndârjit al Contelui se înroși puțin și ochii îi străluceau de plăcere sub sprâncenele stufoase. Așteptă cu nerăbdare până se auziră copitele calului, care de data asta alergă mai repede ca adineauri. Pălăria firește că nu eră pe capul copilului, ci în mâna lui Wilkins, obrazul îi eră ca para focului, părul îi sbură peste urechi, dar acum veneă în galop.

„Iacă, viu în ga-a-lop. N'am mers așa de bine ca băiatul din Fifth Avenue, dar totam mersla galop și m'am ținut țeapăn.“

Din momentul acela se împrietenì cu pony și cu Wilkins. Și nu treceă zi, în care să nu-l întâlnească oamenii din sat aler-

gând în galop pe drumul mare sau printre livezi. Copii se repezeau în ușa caselor să-l vadă trecând țanțoș, călare pe pony, și el fâlfâia vesel beretul în mână strigându-le: „ura ! bună dimineața !”— lucru ne mai pomenit la un lord englez. Câte odată se oprea și sta de vorbă cu copii. Wilkins povestì într'o zi la Castel, că Lordul Fauntleroy a voit cu orce preț să se coboare de pe pony la ușa școalei, ca să poată încăleca un băiețel șchiop spre a se întoarce acasă.

„Așa să-mi ajute Dumnezeu“, spuneà Wilkins la grajd, „nu vroià să înțeleagă nimic. Eu i-am zis, că e mai bine să dau calul meu, dar lui mylord îi erà teamă ca nu cumva să șeadă rău băiatul pe un cal mare. „Nu vezi, Wilkins, copilul e șchiop și eu sunt teafăr, și apoi vreau să stau nițel de vorbă cu el.“ Și copilul a trebuit să se sue pe pony, iar mylord umblà pe jos lângă el, cu mâinile în buzunar, cu beretul pe ceafă, fluerând și vorbind. Când am ajuns la casa copilului și a eșit mama ca să vadă ce se întâmplase, mylord își

scoase beretul și-i zise „ți-am adus băiatul acasă, fiindcă-l doare piciorul, și nu cred că poate umbla bine rezemându-se pe un băț; am să mă rog de tata-mare să-i facă o pereche de cârji“. Femeea a rămas încremenită“.

Când află Contele istoria, nu se supără de loc, după cum se așteptă Wilkins; din contră râse din toată inima și chemă pe Fauntleroy să-i povestească el însuș ce se petrecuse, și apoi îl apucă iar râsul. Peste câteva zile trăsura dela Castel se oprî la casa din mijlocul livezilor, în care locuia copilul șchiop, iar Fauntleroy sări din trăsură purtând ca o pușcă la spinare o pereche de cârji țeapene și ușoare, pe care le dete d-nei Hartle (pe băiețelul șchiop îl chemă Hartle) zicând:

„Tata-mare vă trimete complimente și cârjile astea pentru băiat; nădăjduim că o să-i fie de folos și că n'o să se mai obosească umblând.“

„Le-am spus că le trimeți complimente“, zise Contelui întorcându-se la Castel. „Nu m'ai însărcinat să le spui, dar am

crezut că ai uitat. Nu-i așa, că am făcut bine?”

Pe Conte îl apucă iar râsul, dar nu-i spuse că ar fi făcut rău. În fapt se împrieteneau amândoi pe zi ce mergea, și încrederea în bunătatea și în virtuțile bunicului creștea în inima băiatului. Nu se îndoia câtuș de puțin că tata-mare e cel mai politic și cel mai darnic dintre oamenii în vârstă. Dorințele copilului fiind împlinite înainte de a fi avut vreme să le exprime, i se întâmplă să se înspăimânte de câte daruri căpătă. Tot ce-i trebuia și tot ce dorea era la picioarele lui. Felul acesta de a-l crește nu era așa lucru cu minte pentru un copil de vârsta lui, atâta răsfațare i-ar fi putut prinde rău, dacă, pe lângă firea lui aleasă, n'ar fi avut și pe mama, la care petrecea mai multe ceasuri pe zi. Această prietenă bună a lui îl priveghia cu cea mai mare îngrijire. Stăteau mult de vorbă împreună, și copilul nu se întorcea niciodată la Castel fără să ieă cu dânsul pe lângă sărutările de pe obraz și câte o povață nemerită,

de care-și aducea aminte când erà departe de mama.

Un lucru îl mirà pe băiețel. Se gândea la taina ce-l înconjurà, mult mai des decât și-ar fi închipuit cineva ; nici mamei, nici Contelui nu le trecea prin minte, că băiatul se gândește la așa ceva. Se tot întrebà copilul, de ce bunicul și mama lui nu se văd niciodată, căci el băgase de seamă că nu se întâlneau nicăiri. Când venea cu trăsura de la Castel la Court-Lodge, Contele nu se coborà, iar la biserică Faunteroy se oprea singur de vorbea cu maicăsa, or o însoțea până acasă. Și totuș se trimeteau pe fie-care zi flori și fructe din searele Castelului la Court-Lodge. Dar fapta cea mai bună a Contelui în ochii băiatului se întâmplase o săptămână după prima Duminică, în care fusese la biserică și d-na Errol se întorsese singură acasă. Când porni Cedric la maicăsa, văzù în loc de caleasca cea mare obișnuită, o cabrioletă frumușică și un cal murg minunat.

„Acesta e un dar, pe care ai să-l faci mamei d-tale“, îi zise bunicul, „nu se poate

să umble singură, pe jos, prin sat. Are nevoie de trăsură; e un dar din partea d-tale.“

Fauntleroy erà nebun de bucurie. Abia se puteà stăpâni până ajunse la Court-Lodge. Maică-sa eulegeà trandafiri din grădină. Copilul sări din trăsură și se asvârli în brațele ei.

„Dragă, îți vine să crezi? Cabrioleta asta e a ta! Bunicul zice, că e un dar din partea mea. E trăsura ta, cu care te poți duce unde vrei!“

Erà așa de fericit, încât nu mai știà ce să zică. Și dânsa nu se puteà hotărî să-istricie plăcerea nevoind să primească darul, cu toate că trăsura veneà de la omul, care o dușmăneà așa de tare. Fu silită să se urce în trăsură cu trandafiri cu tot ca să se plimbe, și Fauntleroy îi povesteà despre bunătatea bunicului. Eràu istorii așa de copilărești, încât îi veneà să râdă, dar apoi strângeà pe Cedric în brațe, îl sărută și erà fericită, că băiatul nu vedeà decât partea bună a acestui bătrân, care aveà așa de puțini prieteni.

A doua zi se puse Fauntleroy să scrie

d-lui Hobbs. Ii scrise o scrisoare foarte lungă și aduse ciorna s'o citească tata-mare.

„Fiind-că nu sânt sigur de ortografie ; și dacă-mi îndreptezi greșelile, o prescriu încă odată.“

Iată scrisoarea:

„Dragă domnule Hobbs aş vrea să istorisesc de tata mare că e el mai bun conte și nu e adevăat că toți sunt tirani el nu e tiran de loc dacă l-ai cunoașse va-ți împrietenî știu eu că va-ți împrietenl are rematișm în picior și suferă mult are răbdare iol iubesc tot mai mult orcine ar iubi un conte așa bun caiel ie îndatoitor pentru toți pe lume aş vrea să poți să vorbești cu iel știe tot poți să-l întrebî ce vreî dar na jucat nici odată popici mia dat un pony și o tăsurică și lu draga o caboletă și am trei odăi și jucări de toat felurile de tar prinde mirarea țar place castelul și parcul castelul ie așa mare că tai pierde în iel Wilkins zice că ie o închisoare subtelană Wilkins îngrijește de calul mieu toate lucrurile din parc sînt frumoase și tear prinde mirarea să vezi copaci mari căpioarele și iepuri și alt vînat tatamare ie bogat dar nu ie mîndru cum ai crezut dumneata că sînt toți conți miem place să șed cu el și aici toată lumea e politicoasă scoate

pălăria și femeile fac reverans și îți zice ca să ajute Dnezeu și acum pot să merg călare dar la început mă sduncina grozav calu și tatamare a ăertat pe un om care nu putea săși plătească chiria și înghijitoarea a trimes vin copiiior te doresc șiăș vrea să șază și draga cu mine în castel dar tot pot să ovăd când vreaș și iubesc pe tatamare pe carel iubește toată lumea scriem te rog.

Prietenul matale care te iubește,

Gedric Errol.

p. s. nu e nimen în închisoare tatamare n'a închis nici odată pe nimen.

p. s. ăe așa de bun ămaduce aminte de mneata toată lumeal iubește.“

„Îți lipsește mama foarte mult?“ întrebă Conteale, după ce citi scrisoarea.

„Da, mi-e dor de ea toată vremea.“

Se apropiē de bătrân, puse mâna pe genunchiului și uitându-se în ochiș zise: „Dar dumitale nu-ți lipsește?“

„Eu n'o cunosc.“

„Știu, și vezi bine de asta mă mir. Ea nu mi-a zis să te întreb și nici nu te-aș fi întrebat, dar câte odată tot mă gândesc la asta și nu pricep. Dar nici acum nu te

întreb nimic. Și știi, când mi-e tare dor, mă pui seara la fereastră și văd lumina din odaea ei printre copaci. Ea își pune totdeauna lumânarea aprinsă, îndată ce se întunecă, și eu văd cum suflă vântul flacăra și știu ce zice.“

„Ei, și ce zice?“

„Zice : Noapte bună, Dumnezeu să-ți ajute—așa zicea ea când ședeam împreună. În fie-care dimineață și în fie-care seară zicea : să-ți ajute Dumnezeu ! Și vezi, de aceea-mi merge totdeauna bine.“

„Nu mă îndoesc,“ răspunse Contele cu răceală ; apoi ridică ochii spre copil și privi la el așa de lung, încât acesta se întrebă mereu : la ce s'o fi gândind tata mare ?

CAP. IX.

Casele dărăpănate.

Ce e drept Contele Dorincourt începù să se gândească la multe lucruri, cari nici nu-i trecuseră prin minte până aci, și toate steteau în legătură cu nepotul său. Mân-

dria eră partea de căpetenie a firei lui, iar băiatul măgulea această mândrie în toate privințele. Și astfel bătrânul începù să găsească un interes nou în viață. Ii plăcea să-și arate moștenitorul; fiindcă lumea știa câtă desamăgire avusese dela fii lui, trebuia să vadă acum pe noul Lord Fauntleroy. El dorea să înțeleagă băiatul ce putere și ce strălucire îi aducea rangul său, dar vroia să o priceapă și ceilalți. Făcea planuri de viitor, se pomenea adesea muncit de dorul nespus de a fi dus alt soi de viață, o viață lipsită de lucruri, de care să se înspăimânte inima curată a copilului, dacă le-ar afla.

Ii venea greu să se gândească la ochii speriați ai băiatului; când ar fi auzit din întâmplare că bătrânul bunic fusese poreclit „Contele Dorincourt cel răutăcios“. Atâtea gânduri îl muceau, în cât începuse să-și uite podagra, și doctorul îl găsea mult mai bine decât s'ar fi așteptat. Poate că-i mergea mai bine, fiindcă nu i se mai păreau zilele așa lungi, fiindcă avea și alte lucruri în cap decât boala și necazurile.

Intr'o dimineață locuitorii satului rămaseră uimiți întâlnind doi călăreți; Lordul Fauntleroy pe pony, alături de el Contele pe un cal mare bălan.

Lordului mititel îi năzărise gândul ăsta. Când erà să se sue pe pony, zise bătrânului :

„Ce bine ar fi să călărești cu mine. Când plec, mă simt așa de trist, fiindcă te las singur în castelul ăsta mare. Aș vrea să călărim împreună.“

Mare fierbere la grajd, când sosi porunca să pue șeaua pe Selim. De aci înainte Selim erà cu șeaua pe spate mai în toate zilele, și lumea se obișnuì să întâlnească ponyul cu Lordul Fauntleroy alături de calul înalt, bălan, cu bătrânul Conte pe el. În plimbările lor de-alungul livezilor cei doi călăreți se împrieteniră mai mult ca ori când. Încetul cu încetul, bătrânul află amănunte despre „draga“, și felul ei de viață. Copilul povesteà mereu, erà așa de fericit, ochii îi străluceau de bucurie, iar bătrânul ascultà tăcut. Câte odată-l pornea pe băiat înainte la galop și se uità mul-

țumit și plin de mândrie, cum se ținea de drept și frumos pe cal, iar copilul se întorcea în fuga mare la bunic, scotea beretul de pe cap și-l fâlfâia în vânt, simțind că el și cu bătrânul erau cei mai buni prieteni.

Contele descoperi că noră-sa nu ducea o viață lenevită. El află, că săracii o cunoșteau foarte bine. De câte ori se ivea vre-o boală sau altă nenorocire, trăsura văduvei era dinaintea ușei.

„Știi“, îi spuse într’o zi Fauntleroy, „cine o întâlnește, îi zice: D-zeu să-ți ajute ; și copiii se bucură când o văd. Multe fetițe se duc la ea acasă să le învețe să coase ; și ea spune că se simte bogată, fiind-că poate ajuta pe săraci.“

Nu-i fusese neplăcut Contelui, că mama moștenitorului său era tânără și frumoasă și că seamănă a cucoană mare ; îi plăcea să o știe iubită de săraci. Totuș se simțea gelos văzând ce dragoste avea copilul pentru ea, ar fi dorit să nu aibă rival.

În dimineața, de care am vorbit, se sui călare pe un deal și arătând cu biciușca

peste lanurile ce se'ntindeau la picioarele or, zise băiatului:

„Știi, că toată moșia asta e a mea?”

„Ce frumos ! dar e mare pentru un om singur.”

„Știi, că are să fie odată a d-tale, asta și altele mai mari?”

„A mea?” zise Fauntleroy cam speriat.

„Când?”

„După moartea mea.”

„Apoi n'o vreau, vreau să trăești totdeauna.”

„Asta-i frumos din partea d-tale, dar totuș are să se întâmple odată — și ai să ajungi Conte Dorincourt.”

Lordul cel mititel tăcù; se uită, dus pe gânduri, la livezile întinse, la casele din sat, la castelul ce se înălță din mijlocul copacilor, și suspină.

„La ce te gândești?”

„Mă gândesc la mine, ce băiat mic sunt, și la ce spuneà draga.”

„Ce spuneà?”

„Ziceà, că poate nu e lucru ușor să fii foarte bogat. Dacă ai tot ce-ți trebuie, uiți

că sunt atâția, cari n'au nimic, și totuș ar trebui să-ți aduci aminte de ei. Eu îi spuneam ce bun ești, și ea zicea că asta e lucru minunat, fiind-că un om așa bogat are mare putere, și că dacă ar trăi numai pentru dânsul și nu s'ar gândi la oamenii de pe moșie, s'ar întâmpla ca ei să aibă nevoie, pe care dânsul nici să nu le cunoască — și că sunt atâți oameni cari au trebuință de ajutor. Mă uitam și eu la casele din sat și mă întrebam, cum aș putea afla despre nevoile oamenilor, când voi fi Conte. Cum ai cunoscut d-ta nevoile lor?“

Cunoștințele Contelui cu privire la locuitori mărginindu-se la ocrotirea celor ce plăteau regulat și la îndepărtarea celor ce nu plăteau, întrebarea copilului eră cam supărătoare. „Asta e treaba lui Newick“, răspunse el răsucindu-și mustățile și privind cu oarecare sfială la nepoțel. „Acum ne întoarcem acasă, și când vei fi d-ta Conte, „vezi să fii mai bun decât mine.“

Apoi rămase tăcut până la Castel. I se părea de necrezut ca el, care nu ținuse la nimeni toată viața, să poată iubi așa de

mult pe băiețelul ăsta. La început fusese mândru de frumusețea și de curajul lui Cedric, dar acuma eră cu totul altceva. Ii veneà și lui să râdă de mulțumirea, cu care vedeà pe copil lângă dânsul, cum se bucurà să-i audă glasul, și câtă dorință aveà ca nepotul lui să-l iubească și să-l creadă om de treabă.

„Sunt bătrân și n'am la ce mă gândi“, își ziceà el, dar totuș simțea că nu e așa. Și dacă nu s'ar fi sfiit să recunoască adevărul, ar fi mărturisit, că ceea ce-l atrăgeà spre copil, erau tocmai însușirile ce-i lipseau lui însuș; firea deschisă, sinceră și iubitoare a copilului, care nu eră muncit de îndoeli și nu se gândeà la rău.

Peste o săptămână Fauntleroy se întoarse dela maică-sa și intră în bibliotecă pe gânduri. Se așeză în jețul, pe care șezuse în seara sosirii sale, și priveà tăcut la foc. Contele se uită mirat la dânsul așteptând ce are să mai vie. Fără îndoială că în mintea lui Cedric se petreceà ceva. În sfârșit ridică ochii și întrebă: „Oare o

fi știind Newick toate despre oamenii din sat ?“

„Astă treabă o are“, răspunse Contele. „Nu și-a făcut datoria ?“ Lucru ciudat, nimic nu-i făcea atâta plăcere ca grija ce o purta copilul pentru locuitorii din sat. El nu se interesase nici odată de așa ceva, dar făcea haz să vadă pe copilul cu firea sa veselă, care se bucură la orice jucărie, frământat de gânduri serioase.

„E un loc,“ răspunse copilul, „la celălalt capăt al satului, unde sunt casele așa de grămădite unele lângă altele și așa derăpănite, de nu-ți poți trage sufletul, și e atâta sărăcie ! Copii mor de friguri, și oamenii au să se facă răi, fiindcă trăesc în așa mizerie și nenorocire. E mai trist decât la Mihai și la Bridget ! Plouă în casă; draga a fost pe acolo și n'a voit să mă lase să mă apropiu de ea până nu și-a schimbat hainele, îi curgeau lacrămile când îmi istorisea ce văzuse.“ Și copilului i se umplură ochii de lacrimi.

„I-am spus că d-ta nu știi nimic despre asta și că am să-ți povestesc eu,“ și să-

rind jos de pe jeț, se apropiè de bunic și zise :

„Ai să-i ajuți și pe ei, cum ai ajutat pe Higgins. Dumneata îi ajuți pe toți la nevoe. I-am spus eu, că ai să îndreptezi lucrurile și că de sigur Newick a uitat să-ți vorbească de asta.“

Contele priveà la mânușița rezemată de genunchiul său. Adevărul e, că Newick nu uitase nimic și că-i povestise în mai multe rânduri de mizeria, în care zăceà partea aceea a satului. Aflase tot despre casele dărăpănite, zidurile umede, giamurile sparte, acoperișurile găurite, despre sărăcie, friguri și mizerie. Preotul Mordaunt i le descrisese și dânsul în colori destul de negre, și el se necăjise; iar odată, când îl chinuia podagra, spusese că, dacă se vor prăpădi locuitorii din acea parte a satului, cu atât mai bine, și apoi nu mai fusese vorba de ei. Iar acum, când priveà la mânușița de pe genunchii săi și dela mânușița la ochii serioși și cinstiți ai băiatului, îi erà rușine și de sat și de el însuș.

„Ce, ai de gând să faci din mine un con-

structor de sat model?“ întrebă pe băiat, și—lucru de necrezut—se apucă să mângâie cu propria lui mână mânușița copilului.

„Casele trebuiesc dărâmate,“ răspunse Fauntleroy, serios; „așa zice și „draga.“ Haide să mergem mâine să punem să le dărâme. Oamenii au să fie așa de fericiți, când te-or vedea pe d-ta! Ei știu bine că ai să le vii în ajutor!“ Ochii copilului străluceau ca două stele.

Contele se sculă de pe scaun și puse mâna pe umărul băiatului. „Haide să ne plimbăm pe terasă,“ zise râzând, „și să vorbim de astea toate.“

Se plimbară în sus și-n jos pe terasă, și cu toate că bătrânul începuse ca de obicei să râdă, părea preocupat de gânduri, care nu-i erau neplăcute, iar mâna și-o rezemă pe umărul micului său prieten.

CAP. X.

Spaima.

E drept, că d-na Errol aflate o mulțime de lucruri triste în vizetele ei pe la săraci.

Satul, care apărea așa de pitoresc văzut din depărtare, pierdeă din farmecul său îndată ce erai aproape. Descoperise lene, sărăcie și ignoranță, acolo unde ar fi crezut că e muncă și belșug. Mai aflase, că partea aceea, numită Erleboro, nu se bucură de nume bun prin vecinătate. Preotul Mordaunt îi vorbise despre unele din greutățile ce le întâmpinase el, iar dînsa le descoperise pe celelalte. Vătafii însărcinați cu gospodăria moșiei căutau să fie bine văzuți de proprietar, dar nu-și băteau capul de nevoile locuitorilor; toate căzuseră în păraginire și mergeau din rău în mai rău. La Earl's Court eră mizeria și mai groaznică.

D-na Errol rămase încremenită, când își dete seama de ce se petrece. Nevoea, ignoranța și murdăria sunt mai urâcioase la țară decât la oraș, căci acolo par'că ar fi mai ușor de înlăturat. Privind la copii crescuți în mijlocul vițiului și lăsați în voia întâmplării, se gândeă la băiatul ei, care-și petreceă viața la castel, în mijlocul luxului, crescut ca un prinț, cu toate do-

rințele împlinite. Un gând se furișă în inima ei plâpândă. Incepù să priceapă, ca și ceilalți, ce noroc avusese băiatul să placă bătrânului așa de mult, în cât acesta nu se împotrivea la nici o dorință a copilului. „De ce n'am întrebuințat și în folosul altora această pornire a Contelui?” zise ea preotului.

Știa că se poate încrede în inima bună a copilului; de aceea povesti lordului Fauntleroy despre sărăcia din sat, fiind sigură că el va istorisi toate bunicului și nădăjduind, că va eși ceva folositor de acolo.

Și spre mirarea tuturor rezultatul a fost bun. Faptul e, că cea mai mare înrâurire o avea asupra bătrânului încrederea oarbă a copilului în el, siguranța că bunicul va face totdeauna dreptate și că e generos. Nu se putea hotărî să lase pe băiat să descopere că nu era generos de loc, că nu-și bătea capul de ce era drept sau nedrept și că făcea toate pe placul lui.

Eră lucru așa de nou pentru el, să fie privit ca bine-făcătorul obștei, în cât nu se putea hotărî să-i spue băiatului: „sunt

un bătrân egoist și nemilos, n'am făcut nici o faptă bună în toată viața mea, și nu-mi pasă de locuitorii satului" —sau așa ceva. Acum țineă așa de mult la băiatul cu bucele drăgălașe, în cât îi plăcea să se facă, din când în când, vinovat de o faptă bună. Și cu toate că-și cam bătea joc de el însuș, trimise după Newick, se sfătui mult cu dânsul și hotărî să dărâme locuințele dărăpănate și să zidească în locul lor case cum se cade.

„Lordul Fauntleroy ține la asta, crede că are să sporească venitul proprietății, poți spune oamenilor că e idea lui,“ și privi la mylord, care se jucă pe jos dinaintea căminului cu Dugal. Câinele eră nedespărțit de băiat; îl urmă cu pași greoi, când umblă, și alergă după el, când eșea călare sau în trăsură.

Vestea asta bună despre clădirea caselor se răspândi ca fulgerul printre locuitorii satului și printre orășeni; la început nu află crezământ, dar când sosiră meșterii și începură să dărâme casele crăpate și mucigăite, oamenii pricepură, că Lordul

cel mititel iar le făcuse un mare bine și că numai prin mijlocirea lui se pusese capăt stării rușinoase de până atunci.

Ce mirare l-ar fi cuprins, dacă ar fi știut ce zicea lumea de el, cum îl lăudă și ce lucruri mari așteptă de la dânsul pentru viitor. Dar el nu știă nimic, trăia în liniștea lui copilărească și se bucură de frumusețea parcului, gonea iepurii spre culcușul lor și se întindea pe iarba la umbra copacilor sau în bibliotecă pe covorul dinaintea sobei, citea istorii minunate, pe cari le povesteă întâi bunicului, și apoi mamei, scria scrisori lungi lui Dick și d-lui Hobbs, cari răspundeau în felul lor caracteristic, călărea cu tata-mare sau cu Wilkins. Când treceau prin micul târg, vedeă pe locuitori, cum se uitau la dânsii și cum surâdeau scoțând șepcile, dar credeă că ei se uita la bătrân, iar nu la el.

„Vezi cum te iubesc oamenii?“ zise într-o zi bunicului, privind cu drag la el.
„Vezi cum se bucură când te văd? Nădăjduesc să mă iubească tot așa și pe mine. Ce lucru minunat să știi că te iubește toată

lumea.“ Și se simțea mândru de a fi nepotul unui om așa de admirat și de iubit.

Când se zideau casele, băiatul și bunicul porneau călări spre partea aceea, și Fauntleroy arată mare interes pentru ce se făcea. Se coborà de pe cal și se ducea să facă cunoștință cu meșterii pe care-i întrebà, cum se arde cărămida și cum se zidește cu ea, iar dânsul le povesteà despre America. Peste câtăva vreme începù el să tălmăcească bunicului, cum se lucrează cărămida.

„Mie-mi place să învăț lucruri de astea, fiind-că nu știi nici odată la ce-ți poate sluji mai târziu.“

Când plecà de la ei, lucrătorii se apucau să vorbească despre copil și făceau haz, dar le erà drag, le plăcea să-l vadă în mijlocul lor, când sta de vorbă cu mâinele în buzunare, cu beretul pe ceafă, ascultând la toate cu mare luare aminte.

„Nu-i ca alții“, spuneau lucrătorii între dâșii, „e așa de cuminte pentru vârsta lui“, și apoi istoriseau pe acasă nevestelor despre băiețel, iar femeile povesteau

mai departe ce auziseră, așa în cât se răspândiseră o mulțime de anecdote asupra Lordului Fauntleroy; și încetul cu încetul eșise în vileag, că boerul de la curte găsisese în sfârșit pe cineva care să-i fie drag, pe cine-va, care se furișase în inima lui de ghiață și o topise.

Dar nimeni nu știă cât se încălzise inima bătrânului, și cum pe zi ce merge copilul îi eră tot mai drag, căci fusese singura ființă, care se încrezuse în el. Se pomeneă cu gândul străbătând vremurile și vedeă pe Cedric frumos și voinic, cu inima caldă, făcându-și noi prieteni pretutindeni, și se întrebă, ce va eși din tânărul acesta și cum va întrebuința darurile, cu care eră înzestrat. Se uită la băiețelul întins pe covorul dinaintea sobei cu o carte în mână, și ochii bunicului se împăinjeneau, iar obrazii i se roșeau.

„Băiatul poate să facă tot ce vrea, tot ce vrea.“ Nu spunea la nimeni de dragostea lui pentru copil; când vorbeă despre el cu ceilalți, își păstră surâsul obișnuit.

Dar Fauntleroy simțise că-l iubește bu-

nicul și că-i place să-l aibă lângă dânsul: alături de scaunul lui, dacă erau în bibliotecă, în fața lui la masă, lângă dânsul în trăsură, călare sau când se plimbau pe terasă,

„Îți mai aduci aminte“, îl întrebă Cedric într’o zi, „ce ți-am spus în seara, în care am venit: că avem să fim prieteni buni? Nici nu cred să fie vre undeva doi prieteni mai buni ca noi.“

„Adevăr că suntem prieteni“, răspunse bătrânul, „vino încoace.“

Fauntleroy se ridică de pe covor și se apropiè de tata-mare.

„Mai ai o dorință? îți lipsește ceva pe lume?“

Copilul privi cam pe gânduri la bătrân, apoi răspunse: „Un singur lucru.“

„Care?“

„Dragă.“

Contele încreți din sprâncene.

„Dar o vezi mai în toate zilele, asta nu-ți ajunge?“

„Eram obișnuit să o văd toată ziua, mă sărută seara când mă culcam, dimi-

neța erà mereu lângă mine și ne puteam spune toate unul altuia, fără să fim siliți să așteptăm până a doua zi.“

Ochii bătrânului și ai copilului se întâlneau în tăcere.

Apoi bunicul cam încruntă sprâncenele.

„Nu poți să o uiți câte odată?“

„Nu, nici odată, și nici ea nu mă uită pe mine. Nici pe d-ta nu te-aș uita, când n'am trăi împreună: m'aș gândi cu atât mai mult la d-ta.“

„Zău, că-mi vine să cred ce spui!“ Gelozia și grija ce-l apucaseră când vorbea copilul cu așa dragoste de mama lui, par'că creșteau din ce în ce — creșteau, fiindcă și iubirea bătrânului pentru nepot erà în creștere.

Dar nu trecu multă vreme, și alte griji mai mari veniră peste dânsul, cu atât mai mari, cu cât începuse să uite ura lui în contra norei sale. Și lucrul se ivi într'un chip ciudat și neașteptat.

Intr'o seară (erau aproape gata casele cele noue din sat) se dedeà o masă mare la Dorincourt, de un șir de ani nu fusese

așa multă lume la castel. Cu câte-va zile înainte sosiră Sir Harry Lorrیداile și Lady Lorrیداile; singura soră a Contelui Dorincourt, lucru ce produsese mare învălmășeală în târgușor, din care pricină clopoțelul prăvăliei d-nei Dibble sună toată ziua; se știă că Lady Lorrیداile fusese numai odată la castel de vre-o 35 de ani, de când se măritase. Eră o bătrână frumoasă cu zuluși albi și pelița ca de piersică; eră bună ca pâinea caldă și nu se împăcase cu firea fratelui ei, cum nu se putea împăca nimeni cu el; dar fiind femei cu mintea întreagă, nu-i eră frică să spue ce gândeste, așa că după ce se certase de câteva ori cu dânsul, nu-și mai bătù capul de el. Auzise multe lucruri neplăcute. Auzise de felul cum trăise cu nevastă-sa și de moartea acesteia; de nepăsarea sa pentru copii și despre cei doi băeți stricați care nu-i făcuseră cinste nici lui, nici nimănui pe lume. Nu văzuse nici odată pe acești doi fii mai mari, Bevis și Maurice; dar odată sosi la Lorrیداile-Park un tânăr nalt și frumos, ca de 18 ani, care-i spusese că e

nepotul ei, Cedric Errol, și că trecând prin apropiere, a venit să vadă pe mătușa Constanța, despre care auzise pe maica-sa vorbind. Ea se bucură din toată inima de sosirea nepotului, îl ținū o săptămână la dânsa, și a rămas încântată de el. Tânărul eră așa de blând, cu inima deschisă și deștept, în cât la plecarea lui mătușa arătă dorința de a-l vedeà mai des; dar nu-l mai văzū. Contele Dorincourt se supăraseră de această vizită și-l oprī să se mai întoarcă la Lorridaile-Park. Lady Lorridaile totuș se gândeà la el cu drag, și cu toate că eră îngrijată de căsătoria lui cam pripită în America, se întristă foarte tare aflând, că tatăl său nu mai vroia să știe de dânsul și că nimeni nu aflase cum și unde trăia. Apoi se răspândi vestea despre moartea lui. Puțin timp după această nefericire, trânti calul pe Bevis și-l omorī, iar Maurice se sfârși la Roma de friguri. Apoi se svonise despre băiețelul din America, pe care eră vorba să-l aducă la castel pentru a purtă numele de Lord Fauntleroy.

„Ca să se prăpădească și el ca ceilalți“,

zise Lady Lorridaile către bărbatu-său, „afară numai dacă mama e cu minte și are destulă voință spre a vedeà ea singură de copil.“

Dar când află, că micul Cedric fusese despărțit de maică-sa, nu mai găseà cuvinte spre a-și arăta indignarea.

„E grozav, Harry!“ strigă ea. „Un copil în vârstă așa de fragedă să-l despartă de mama și să fie zilnic cu un om ca frate-meu! Or are să fie mojiic cu băiatul, or are să-l lase în voea lui până o ajunge un monstru. Dacă aș crede că ar fi de folos, aș scrie.“

„N'o să fie de nici un folos, Constanțo.“

„Știu că n'are să fie, îl cunosc prea bine pe mylordul din Dorincourt, dar e lucru grozav.“

Vorba despre Lordul Fauntleroy nu se lățise numai printre locuitorii satului; și alții mai străini aflaseră de dânsul. Se povesteau atâtea istorii despre el — de frumusețea, blândețea și de stăpânirea lui tot mai covârșitoare asupra bătrânului Conte — vorbele acestea se lățiseră prin

împrejurimi și în multe districte din Anglia. Oamenii vorbeau de copil la masă, femeile plângeau pe biata mamă, și se întrebau, dacă băiețelul e așa de frumos precum îi mergea vestea, iar bărbații, cari cunoșteau pe bunicul cu obiceiurile lui, se prăpădeau de răs când li se povesteă ce încredere aveă băiatul în bunătatea lui. Sir Thomas Asshe, aflându-se într'o zi în târgușorul Erleboro, întâlni călări pe Conte de Dorincourt cu nepoțelul, se oprî să le dea mâna și felicită pe bătrân, că arată așa bine și că a scăpat de podagră. „Și știți“, povesteă el mai târziu, „bătrânul se umflă în pene ca un curcan; și nu e de mirare, căci n'am văzut copil mai frumos decât băiețelul acela! Drept ca un par, și țeapăn pe cal ca un soldat!“

Astfel află cu vremea și Lady Lorridaile de băiat; auzî despre Higgins și despre copilul șchiop, despre casele din Earl's-Court și o mulțime de alte lucruri, care o făcură să dorească să vadă și ea pe băiat. Iar pe când se întrebă cum ar puteă să-și îndeplinească dorința, care-i fu mirarea să

primească o scrisoare de la fratele ei, prin care o poftea cu bărbatu-său la Dorincourt.

„E de necrezut ! Auzisem eu că băiețelul a făcut minuni, și acum încep și eu s'o cred. Spun toți, că frate-meu a prins o dragoste nemărginită pentru copil, nu se mai poate despărți de el și e așa mândru de băiat. Cred că acum vrea să ni-l arate și nouă !“

Sosind seara la Dorincourt, se urcă la ea în odaie înainte de a se întâlni cu frate-său. Se coborî în sufragerie, după ce se îmbrăcase de masă. Bătrânul așteptă la gura sobei, lângă el eră un băiat în haine de catifea neagră cu un guler mare de horbotă scumpă — un băiat cu chip așa de vesel și frumos și care o privea cu ochi așa de minunați, în cât Lady Lorridaile nu-și putu stăpâni strigătul de plăcere la vederea lui.

Când întinse mâna spre frate-său, îi zise pe nume, lucru ce nu i se mai întâmplase de când fusese fată mare.

„Ce fel, Molineux, asta e băiatul?“

„Da, Constanța, acesta e ; Fauntleroy, iată pe mătușa d-tale, Lady Lorrیداile“.

„Ce mai faci, mătușică ?“ întrebă Fauntleroy.

Lady Lorrیداile puse mâna pe umărul copilului și, după ce privi câteva clipe la ochii lui, îl sărută din toată inima.

„Eu sânt mătușa Constanța, am iubit foarte mult pe tatăl tău, cu care semenii.“

„Ce fericit sânt, când aud că semăn cu tata, fiind-că toată lumea pare să-l fi iubit, — tocmai ca pe draga, întocmai — mătușică.“ (Vorba din urmă o adăugă după o mică tăcere).

Lady Lorrیداile eră încântată ; se aplecă și-l sărută încă odată, iar din minutul acela se împrieteniră.

„Ei, Molineux, așa e că a eșit cât se poate de bine ?“

„Așa cred și eu“, răspunse bătrânul.
„E băiat subțire și sântem foarte buni prieteni. Pe mine mă crede cel mai blând și darnic filantrop. Constanța, îți mărturisesc că sânt pe cale să-mi pierd mințile după el.“

„Ce zice maică-sa despre tine?“ întrebă Lady Lorridaile, obșnuită să vorbească fără încunjur.

„N'am întrebat-o,“ răspunse fratele cam posomorât.

„Eu îți vorbesc pe față, nu înțeleg felul tău de a te purta cu dânsa, și am de gând să mă duc să o văd îndată ce voi putea; dacă nu-ți place, spune-mi-o de pe acum. Tot ce aud de această femeie, mă face să cred că de la dânsa are băiatul însușirile lui cele mai bune. Am aflat chiar și la Lorridaile Park ce dragoste au locuitorii de aici pentru ea.“

„Pe băiat îl iubesc toți,“ zise Contele Dorincourt. „D-na Errol e o femeie frumoasă, îi sunt chiar îndatorat că a trecut o parte din frumusețea ei asupra copilului; despre mine te poți duce să o vezi. Tot ce vreau, e să rămâe la Court-Lodge și să nu-mi cereți să merg eu la dânsa.“

„Lucru hotărât,“ zicea Lady Lorridaile bărbatului ei, „că n'o mai urăște ca mai nainte pe noră-sa. E așa de schimbat, băiețelul ăsta a făcut alt om din el; și—lucru

de necrezut—Cedric îl iubește, nu-l vezi cum se lipește de el, cum se acață de genunchii lui? Nici odată proprii săi copii n'ar fi făcut așa ceva. Cum să le dea în gând să se apropie de o fiară sălbatică?”

Peste câteva zile se duse să vadă pe d-na Errol. Intorcându-se la castel, zise fratelui ei: „Molineux, e femeea cea mai dragălașe din lume. Glasul ei par'că ar fi un clopoțel de argint, și-i poți mulțumi că a făcut din băiat ceea ce este. I-a dat mai mult decât frumusețea ei, și faci o mare greșală, că nu o chemi să vază de voi. Am de gând să o poftesc la Lorrیداile.“

„N'are să vrea să se depărteze de băiat “

„Vreau să iau și pe băiat,“ zise Lady Lorrیداile râzând.

Știa bine că pe Fauntleroy n'are să-l dea, căci simțea pe fie-care zi, ce legături strânse țineau pe acești doi oameni împreună, și că toată mândria, nădejdea și dragostea bătrânului se concentrase asupra băiatului; iar acesta îl iubea la rândul său cu supunere și cu credință. Știa asemenea, că adevăratul motiv pentru care-i

poftise la castel, erà dorința Contelui de a arăta lumii pe Lordul Fauntleroy ca să vadă toți că băiețelul despre care se dușese pomina, e mai frumos și mai draguț decât se auzise.

„Bevis și Maurice îl dedese de rușine, istoriseà ea bărbatului ei, „așa în cât îi urà cu drept cuvânt, acum se poate fãli cu ceva.“

Probabil nimeni din cei poftiți nu venea fără gândul ascuns de a vedeà pe Lordul Fauntleroy, și toți se întrebau de au să-l vadă.

Și în adevăr că-l văzură.

„Băiatul e bine crescut,“ zicea Dorincourt, „n'are să stea oamenilor în drum. Copiii sunt de obicei proști sau obraznici — ai mei erau și una și alta — dar el răspunde frumos la întrebări, și tace când trebuie. Nu e supărător de loc.“

Dar nici nu-l lăsară să tacă multă vreme. Fiecare aveà ceva să-i spue; doreau toți să-l audă vorbind. Damele îl mângâiau și-l întrebau fel de fel de lucruri; domnii îi dădeau și ei prilej de vorbă și glu-

meau cu dânsul, cum făcuseră marinarii de pe corabie când veneau din America. Fauntleroy nu prea înțelegea de ce râdeau așa de răspunsurile lui, dar era obișnuit să vadă oamenii petrecând, dacă vorbea el serios, și nu l-au scos din ale lui

Seara i se păruse ca un farmec. Odăile erau așa de frumos luminate, flori pretutindeni, domnii veseli, iar damele aveau rochi bogate și scule strălucitoare în păr și în jurul gâtului. Una din ele, foarte tânără, era încântătoare, băiatul nu-și putea lua ochii de la dânsa... Era naltă, capul mic purtat mândru pe umeri, ochii ca viorelele, iar buzele și fața ca trandafirii: Avea rochie albă și mărgăritari la gât. Lucru ciudat, domnii se strângeau toți în jurul ei și-și dedeau osteneala să-i placă; Fauntleroy își zise că trebuie să fie vre-o prințesă. Și fără să-și dea seama se apropia tot mai mult de dânsa, până ce întoarse ea capul spre el și-i zise:

„Vino încoace, Lord Fauntleroy, și-mi spune de ce te uiți așa la mine.“

„Fiindcă ești frumoasă.“

Toți domnii începură să râdă, și ea râdea puțin, dar se roși foarte tare.

„Ah, Fauntleroy“ zise unul dintre domni, bucură-te de copilărie, când te-i face mare, n'o să ai curajul să spui așa ceva.“

„Dar de ce? nu-i adevărat, nu crezi și d-ta că e a mai frumoasă din toate?“

„N'avem voie să spunem ce credem“, răspunse domnul acela; cei-lalți râdeau într'una.

Iar tânăra — Miss Vivian Herbert — întinse mâna și apropiè pe Cedric de dânsa,

„Lordul Fauntleroy trebuie să spue ce gândește, și eu îi sunt foarte îndatorată, fiind-că sunt sigură că și gândește tot ce spune“ și-l sărută pe obraz.

„Mi se pare că ești mai frumoasă decât toată lumea pe care o cunosc, afară de „draga“. Ce-i drept, nici nu se poate să fie cine-va mai frumos de cât „draga“, eu cred că ea e cea mai frumoasă ființă pe lume.“

„Și eu sunt sigură că ai dreptate“, îi zise Miss Vivian Herbert, și-l mai sărută încă odată.

Ea-i făcù loc alături de dânsa și așa petrecură mai toată seara. Din vorbă în vorbă băiețelul ajunsese să istorisească despre America, despre serbarea republicană, despre d-l Hobbs și despre Dick și apoi scoase cu mândrie basmaua de mătase roșie din buzunar.

„Am pus-o în buzunar astăzi fiindcă eră primire, mi-am închipuit că i-ar face plăcere lui Dick să știe că o port la o primire“.

Și basmaua, mare și stacojie cum eră, nu-i făcù să râdă pe cei dimprejur, fiindcă ochii băiatului erau așa de serioși și plini de dragoste pe când vorbea.

„Uite, mi-e dragă, fiindcă vine de la Dick, care mi-e drag.“

Și cu toate că lumea vorbea mult cu el, după cum se așteptase Contele Dorincourt, nu stătea în cale nimănui. Copilul eră tăcut și ascultă cu luare aminte când vorbeau ceilalți, așa că nu eră obositor pentru nimeni. Multe surâsuri se furișară pe buze, când băiatul se apropia în deosebite rânduri de tata-mare, așezându-se pe un scăunel la picioarele lui spre a as-

cultă ce spunea. Odată se apropiè așa de tare de jețul bătrânului, în cât își lipi obrazul de umărul lui, iar bunicul, zărind surâsul celor dimprejur, surâse și dânsul. El știà bine ce gânduri treceau prin capetele celor de față și se bucurà în sufletul lui, că văd și ei ce prieteni buni erau el și copilul, și că acesta nu împărtășea de loc părerea obștească despre el. ✕

Erà așteptat și d-l Havisham, toți se mirau văzând că zăbovește. Așa ceva nu se întâmplase în lungul șir de ani, de când veneà avocatul la castelul Dorincourt. Întârziase așa de mult, încât sosi tocmai în momentul când treceau oaspeții în sufragerie. Când se apropià destăpânul casei, acesta privi lung la dânsul: par' că se grăbise, alergase, erà galben la față.

„Am întârziat din pricina unei întâmplări foarte ciudate,“ zise Contelui Dorincourt.

Erà lucru neobișnuit pentru bătrânul avocat să fie mișcat și să zăbovească, iar azi i se întâmplase amândouă lucrurile. La masă abia gustà din bucate; când vor-

bea cineva cu dânsul, tresărea par'că i-ar fi fost gândurile aiurea. La sfârșitul mesei, când intră Fauntleroy în sufragerie, avocatul se uită la el plin de grije și ca speriat. Copilul se miră de această privire, căci ei erau prieteni buni și de obicei își surâdeau unul altuia; în seara aceea par'că uitase cum se surâde.

Edrept, că le uitase toate, afară de noutatea stranie și dureroasă, pe care trebuia s'o aducă bătrânului Conte, noutate care avea să-l doboare și să schimbe fața lucrurilor. Când se uită la odaea luxoasă și la societatea aleasă, adunată la un loc pentru a vedea pe băiatul cu zulufii blonzi de lângă jețul bunicului, când privea la bătrânul cel mândru și la copilul cel frumos care surâdea lângă el, se simțea cuprins de spaimă, cu toate că era om tare și rece. Ce lovitură era chemat să le dea!

Nu știă nici cât a ținut masa nici ce a mâncat, i se părea că visează, și din când în când vedea, că stăpânul casei se uită mirat la el. Dar în sfârșit trecu și masa, se duseră cu toții în salon. Fauntleroy ședea

pe o canapea lângă Miss Vivian Herbert—frumusețea la modă; se uitaseră împreună la cadre, și când intrară domni în odaie, băiatul mulțumea tocmai tovarășei sale.

„Sunt așa de recunoscător pentru bună-tatea d-tale, eu n'am mai fost nici odată la o primire, și astăzi am petrecut de minune.“

Petrecuse așa de bine, în cât la venirea celorlalți domni de la masă, cari se adunaseră iar în jurul lui Miss Herbert și începuseră vorba cu dânsa, băiețelul încercă să înțeleagă glumele lor, dar pleoapele începură să i se coboare și se coborau mereu până-i ascunseră ochii de tot; de vre-o două-trei ori mai auzi glasul lui Miss Herbert și iar ridică pleoapele pe două, trei clipe. Eră sigur că n'o să adoarmă, dar la spatele lui se află o pernă mare de atlas galben și capul îi căzù pe ea, de acum nu se mai ridicară pleoapele, nici chiar când îl sărută cine-va pe obraz. Eră Miss Vivian Herbert, care înainte de a plecă îi zise: „Noapte bună, Lord Fauntleroy, somn ușor.“ Și a doua zi nu mai știă, că încer-

case să deschidă ochii și că răspunsese din somn. „Noapte bună... îmi pare... așa de bine... că ești așa... așa... frumoasă...“

Abia plecaseră musafirii, și d-l Havisham se apropia de canapea și privi la copilul adormit. Lordul Fauntleroy era cu picioarele încrucișate, cu o mână pe deasupra capului și răsufală ca un copil sănătos și fericit, bucelele de aur se resfirau pe perna de atlas galben. Era un tablou vrednic de privit. D-l Havisham își frecă bărbia rasă, ca un om obosit.

„Ce-i, Havisham?“ întrebă Contele Dorincourt de la spate. „Ce s'a întâmplat, ce lucru neobișnuit?“

D-l Havisham tot își frecă bărbia.

„Veste rea, veste grozavă, nu se putea mai rea. Imi pare rău că trebuie să o aduc eu.“

Bătrânul se necăjea totdeauna, când îi era teamă de ceva, de aceea strigă răstit:

„De ce te uiți așa la băiat? Toată seara te-ai uitat la el, par'că... Uite la mine acum, de ce privești așa la băiat, par'că

ai fi o cucuvea? Ce are a face vestea d-tale cu Lordul Fauntleroy ?“

„Nu vreau să pierd vremea cu vorbe. Vestea mea privește pe Lord Fauntleroy, și dacă e adevărată, apoi atunci cel ce doarme aici nu e Lordul Fauntleroy, ci numai fiul căpitanului Errol, iar adevăratul Lord Fauntleroy e băiatul fiului d-tale Bevis și se află în momentul de față într'o odaie mobilată închiriată la Londra.“

Contele apucă jețul cu amândouă mâinile până i se umflară vinele; și când vinele de pe frunte i se umflară, obrazul îi eră galben ca ceara.

„Ce, ai înebunit ! Cine a născocit minciuna asta ?“

„Dacă e minciună, apoi grozav seamănă cu adevărul. Azi dimineață a venit o femeie la mine și mi-a spus, că Bevis o luase de nevastă acum 6 ani la Londra; mi-a arătat actul de căsătorie. Un an după cununie s'au despărțit, el i-a dat bani ca să plece; are un băiat de 5 ani. E o americană de rând, o ființă fără creștere, și până mai deunăzi habar n'avea la ce poate a-

junge copilul ei. Un avocat a descoperit, că băiatul ei este adevăratul Lord Fauntleroy și viitorul Conte Dorincourt, și neapărat că cere să i se recunoască drepturile.“

Capul buclat de pe perna de atlas galben se mișcase, un suspin ușor se strecură printre buzele puțin deschise, dar copilul nu era neliniștit; nu i se turburase somnul prin faptul, că era să treacă de un mic înșelător, că nu mai era el Lordul Fauntleroy și că nu avea să ajungă niciodată Conte Dorincourt; întoarse capul, par'că vroia să se așeze în așa fel în cât să-l vadă mai bine cei doi bătrâni, cari priveau la el.

Fața Contelui se îngălbeni și buzele începură să-i tremure.

„N'ași crede nici o vorbă din toată istoria, dacă n'ar fi ceva așa de ordinar și de păcătos, care se nemerește cu fiul meu Bevis. Seamănă cu el, viața lui a fost un șir de scandaluri; un om plin de apucături rele, din el să se tragă adevăratul Lord Fauntleroy! Par'că ziceai, că femeea e de rând, fără nici o creștere?“

„Nu cred să se poată iscăli măcar. E

fără nici o creștere, fără învățătură; un fel de slujnică. Nu-i arde decât de parale; o frumusețe grosolană.“

Avocatul tăcù și se scutură scârbit.

Vinele pe fruntea bunicului se încordaseră, și sudoarea îi curgea în picături reci pe obraz. Luă batista de se șterse pe frunte, iar buzele-i încremeniră într'un surâs desperat.

„Și eu, care eram în contra celeilalte, în contra mamei acestui copil!“ și privi pe băiatul adormit pe canapea. „N'am voit s'o primesc, și ea cel puțin știe să-și iscălească numele. Asta-i răsplata.“

Sări de pe scaun și începù să umble repede prin odae. Cuvintele cele mai sălbatice îi eșeau din gură. Furia și desnădejdea îl scuturau cum scutură furtuna copacii. Eră grozav în turbarea lui. D-l Havisham însă își dete seamă, că bunicul nu uită nici un moment pe copilașul adormit pe perna de atlas galben, căci vorbele îi eșeau mai mult ca șoapte de frică să nu deștepte pe băiat.

„La asta trebuià să mai aștept: de când

s'au născut, mi-au facut numai rușine fii mei; îi uram pe amândoi, dar și ei mă urau pe mine. Bevis erà cel mai stricat dintre amândoi, dar tot nu-mi vine încă să cred; am să lupt cât voi putea.“

Și apoi iar întrebà de femeie, ce probe aveà, și tot se plimbà prin odae; acì i se suià sângele la cap de se făcèa roșu ca un rac, acì erà galben ca ceara.

După ce-i spuse ce știa și-i tălmăcise toată primejdia, d-l Havisham începù să se teamă de efectul produs asupra Contelui. Acesta erà schimbat de tot la față și aiurrit. Furia îi fusese totdeauna neprielnică, dar de data asta îi făcuse mai mult rău ca de obicei.

Apropiindu-se de canapea se opri.

„Dacă mi-ar fi spus cineva că o să-mi leg inima de un copil, n'aș fi crezut. Nici odată nu mi-au fost dragi copiii; ai mei mai puțin decât or-care alții. Dar pe acesta îl iubesc, și el mă iubeste pe mine. Până acuma n'am fost nici odată om iubit, dar băiatul acesta mă iubeste. Lui nu i-a fost nici odată frică de mine, s'a încrezut în

mine, el mi-ar fi ținut locul mai bine decât l-am ținut eu însumi. Știu că ar fi făcut cinste numelui nostru.“

Se aplecă și privi câteva clipe la copilul adormit și liniștit; sprincenele îi erau încruntate, și totuși fața lui n'ar fi înspăimântat pe nimeni în acest moment. Intinse mâna și dete la o parte bucelele blonde de pe fruntea băiatului; apoi sună.

Când intră feciorul, îi arată canapeaua.

„Ia“—glasul îi tremură puțin—„ia pe Lordul Fauntleroy și-l du la el în odaie.“

CAP. XI.

Grije și în America.

După ce băiețelul părăsise pe d-l Hobbs spre a merge la Dorincourt Castle ca să devie Lord Fauntleroy, proprietarul băcăniei începù să priceapă că Oceanul Atlantic se întindea între el și prietenul cel mititel, care petrecuse atâtea ceasuri de mulțumire în societatea lui, și se simți deodată singur și părăsit. Faptul e că d-l Hobbs nu

eră nici om învățat, nici cu duh, eră mai curând greoiu la minte și la trup, iar prieteni nu aveà mulți. Nu eră destul de cult spre a-și făuri singur vre-o petrecere sau altă îndeletnicire decât să citească gazetele și să ție socotelile prăvăliei. Nici chiar socoteala nu eră lucru ușor pentru dânsul, și Lordul Fauntleroy, care învățase să numere pe degete și apoi să scrie cu creta pe tablă, îi ajutase foarte des la adunare. Câtă vreme fusese copilul acolo, ascultase cu luare aminte la ce scriau gazetele; amândoi vorbiseră așa mult de Revoluție, de Anglia, de alegeri și de partidul republican, în cât nu e de mirare că plecarea băiețelului să fi lăsat un gol simțitor în prăvălie. D-lui Hobbs i se părù la început, că Cedric nu eră dus așa departe și că se va întoarce în curând, că într'o bună dimineață, ridicând ochii de pe gazetă, va vedea pe băiețel cu hainele albe, ciorapii roșii și cu pălăria de pae pe cap stând în ușa, și că-i va auzi glasul strigând vesel: „Hei d-le Hobbs! Așa-i că e cald azi?”

Dar zilele treceau fără să se întâmpne

această minune și d-l Hobbs se simțea din ce în ce mai trist și mai nefericit. Nici gazetele nu le făcea haz ca mai înainte. Punea jurnalul pe genunchi, după ce-l citise, și se uita țintă la scaunul dela teșghea. Pe picioarele scaunului se vedeau urmele lăsate de tocurile viitorului Conte Dorincourt, urme care-l umpleau de amărăciune pe bietul d-l Hobbs. Se vede că și copiii nobililor lasă urme pe scaune, când le lovesc cu tocurile ; sângele nobil tot nu împiedică asemenea stricăciune. Apoi după ce se uita la urmele de pe scaun, scotea din buzunar ceasornicul și privea la inscripție: *D-lui Hobbs de la vechiul său prieten Lord Fauntleroy.*

Aste rânduri când citești
La mine să te gândești.

Și apoi închidea ceasornicul cu sgomot și suspină, se scula pornind spre ușă, se oprea între sacii de cartofi și coșurile cu mere, și apoi privea la uliță. Seara, după ce închidea prăvălia, își aprindea luleaua și se plimba încet pe trotoar până ajungea

la casa unde locuise Cedric ; pe geam era lipit un bilet „De închiriat“, se oprea, privea câtăva vreme clătinând din cap, pufuia tare din lulea și se întorcea trist acasă.

Și tot așa vre-o două, trei săptămâni, până-i veni o idee nouă. Fiind greoiu la minte, îi trebuia vreme multă până să-idea ceva în gând. De obicei nu-i plăceau ideile nouă, se simțea mai bine cu cele învechite.

Așa dar peste două, trei săptămâni, în care îi mersese tot mai rău în loc să se liniștească, i se ivi un plan în minte. Se hotărî să meargă să vadă pe Dick. Fumase o mulțime de lulele până să se hotărască, dar în sfârșit se hotărî. Avea de gând să se ducă la Dick, pe care-l știa, fiindcă-i povestise Cedric despre el, și-i veni în minte că poate să se mai liniștească vorbind cu Dick despre copil.

Și așa, într'o zi, pe când Dick văcsuia cismele unui client, un om scund, gros și chel se oprî dinaintea lui și privi câteva clipe la firma pe care sta scris:

„Maestrul Dick Tipton fără concurență.“

Băcanul își opri ochii la firmă așa de mult, în cât Dick începù să se simtă atras spre dânsul și după ce isprăvi cu cismele clientului, întrebă:

„Doriți să vă văcsuesc?”

D-l Hobbs se apropia și-și așeză piciorul pe scăunel.

Pe când Dick frecă cisma, omul scund și gros se uită când la firmă, când la Dick.

„De unde ai căpătat-o!”

„Dela un prieten—un băiețaș mi-a dat toate uneltele. Erà un copil minunat, acum e plecat în Anglia, unde se face Lord.”

„Lord—Lord—Lord Fauntleroy?” întrebă d-l Hobbs respicat, „și cu vremea are să fie Conte Dorincourt!”

Lui Dick îi căzù peria din mână.

„Il cunoști și d-ta?”

„L-am cunoscut“, răspunse d-l Hobbs ștergându-și nădușala de pe frunte, „de când s'a născut. Eram cei mai buni prieteni.”

Sesimțea mișcat vorbind de copil. Scoase ceasornicul de aur din buzunar, deschise

capacul și citi lui Dick inscripția: „Aste rânduri când citești, la mine să te gândești.“

„Acesta-i suvenirul care mi l-a lăsat la plecare. Nu vreau să mă uiți—astea i-au fost ultimele cuvinte,—m'ași fi gândit la el și dacă nu-mi dedea nimic. Eră un prieten, de care orce om și-ar fi adus aminte.“

„Minunat băiat, aveà scaun la minte; eram prieteni buni. I-am prins odată mingea de sub o trăsură, și asta n'a uitat-o. Veneà cu maică-sa or cu dădacă și numai ce strigà: Halo Dick! Ai fi crezut că e cât mine de mare, și când colo un poșidic, îmbrăcat ca fetițele. Și zău că dacă-ți mergea rău cu negoțul, te îmbărbătă o vorbă de a lui.“

„Asta-i“, răspunse d-l Hobbs. „Păcat de Dumnezeu să ajungă lord, să se fi apucat de-o meserie cum se cade, să se fi făcut băcan de pildă!“ și d-l Hobbs clătină desperat din cap.

Aveau atât de multe de vorbit, în cât nu le puteau spune toate dintr'o dată, și de aceea hotărâră, că a doua zi seara Dick să meargă la prăvălia d-lui Hobbs spre a-i

ține sindrofie. Dick erà încântat; obișnuit din copilărie să-și petreacă viața pe uliță, avusese totdeauna mare dor de un traiu mai tihnit. De când duceà negoțul pe seama lui, strânsese bani destui că să petreacă noaptea sub un acoperiș, în loc de a dormi pe stradă, și nădăjdueà cu vremea să ajungă ceva mai sus. Să fie poftit de un om cu greutate, la prăvălia lui din colțul unei strade, om care își duceà marfa cu propriul său cal înhămat la căruța sa, asta i se păreà lui Dick un eveniment.

„Știi din întâmplare ceva despre lorzi și despre casteluri?“ întrebă d-l Hobbs.
„Ași vreà să capăt oare-cari deslușiri în această privință.“

„E o istorie cu așa lucruri în „Gazeta de un ban,“ se chiamă „Crima pentru o coroană sau răzbunarea Contesei May,“ e minunată, noi băieții cumpărăm gazeta numai pentru istoria asta.“

„Adu-mi-o și mie când îi veni, o plătesc. Adu tot ce poți găsi unde e vorba de nobili. Dacă n'or fi Conți, fie și Marchizi sau Duci—cu toate că el n'a spus nimic despre

această din urmă categorie. Despre coroa-
nele Conților a fost câte odată vorba între
noi, dar nu cred să găsim așa ceva aici.“

„La Tiffany trebuie să fie de vânzare,
dar nu le-aș recunoaște, când le-aș vedea.“

D-l Hobbs nu vroiă să dea la iveală
propria lui nepricepere în materie, de aceea
tăcea din gură și clătină numai din cap.

„Nici nu cred să se ceară multe.“ adău-
gă el, și aci se sfârși conversația asupra
acestui subiect.

Astfel începù prieteșugul lor. Când ve-
nenă Dick la băcănie, d-l Hobbs îl primea
cu mare căldură, îi apropiă un scaun de
ușe lângă coșul cu mere, i le arată cu mâna
și zicea: „poftim.“ Apoi luă gazeta cu is-
torii și se încingea discuția asupra aristo-
crației engleze, d-l Hobbs fumându-și lu-
leaua și clătinând din cap, mai ales când pri-
vea la scaunul tocit de ghetetele lui Cedric.

„Piciorușele lui au tocit scaunul, picio-
rușele lui! Șed ceasuri întregi de privesc la
scaun și mă 'ntreb : ce-i cu lumea asta ?
Mai deunăzi eră aici, mâncă la pesmeți din
cutie și la mere din coș; iar acuma a ajuns

Lord și trăește într'un castel. Când mă gândesc la piciorușele, care au tocit scaunul, că azi sunt picioare de lord, ajung să mă 'ntreb dacă sunt în toată firea! Asta-i lucru naibii!"

Par'că se învioră vorbind cu Dick. Apoi se așezară la masa cu brânză; sardele, pesmeți și alte mezeluri din băcănie. La urmă d-l Hobbs destupă două sticle cu bere și ridică un toast:

„In sănătatea lui! și să-i învețe minte pe toți Conții, Marchizii, Ducii și cum le mai zice!"

De aci încolo se întâlnește foarte des, iar d-lui Hobbs îi mergea tot mai bine. Citeau împreună gazeta de un ban și altele, și ajunseseră la o cunoștință așa de ciudată despre datinele și obiceiurile nobilimei, încât această clasă desprețuită ar fi fost cuprinsă de grijă, dacă ar fi știut cum eră de încondeiată.

Intr'o zi d-l Hobbs se duse într'o prăvălie la vale de oraș, spre a-și îmbogăți biblioteca. Se apropie de băiatul din prăvălie și ceru „o carte asupra Conților“.

„Ce fel de carte.“

„O carte asupra Conților“.

„Mi-e teamă că nu avem ce cereți.“

„N'aveți? Ei bine, atunci ceva despre Marchizi—sau Duci!“

„Nu cunosc așa carte.“

D-l Hobbs erà uimit. Se uită la podele, apoi spre tavan și însfârșit zise :

„Nici asupra Conteselor?“

„Mi-e teamă că nu“, răspunse băiatul surâzând.

Tocmai când erà să iasă pe ușă, îl oprì stăpânul prăvăliei și-l întrebă, dacă nu vrea o carte, în care erà vorba de multe personaje nobile.

D-l Hobbs răspunse, că o va lua și pe aceea, dacă n'are una întreagă numai despre Conți.

Și astfel se întoarse acasă cu un volum intitulat „Turnul Londrei“ de Harrison Ainsworth.

Când sosi Dick, începură să citească. Erà o istorie plină de minunății, se petrecea sub Domnia Reginei Engliterei supranumită Maria cea sângeroasă. Când

află d-l Hobbs despre faptele Reginei Maria, care aveà obiceiul să taie capul oamenilor, să-i supue la schingiuri și să-i ardă de vii, se înspăimântă. Scotea luleaua din gură și se uită încremenit la Dick, și apoi își ștergea nădușala de pe frunte cu o bazma mare roșie.

„Nu e în siguranță! Nu e în siguranță! Dacă femeile se pot sui pe tron și porunci asemenea grozăviilor, cine poate ști cum e de primejduit în momentul de față? Nu e sigur de nimic! Numai să înnebunească o femeie ca asta, și apoi ce siguranță mai avem pentru el?”

„Așa e“, răspunde Dick, și el cam speriat, „dar nu e asta Regina acum. Știu că acum e una Victoria, și pe cea din carte o cheamă Maria.“

„Așa e, și nici prin gazete nu se aude nimic de schingiuri și arderi pe rug, dar tot nu mi se pare lucru sigur să-l știm printre astfel de oameni.“

„Aud că nici 4 Iulie nu se serbează acolo“.

Câteva zile nu-și putu veni în fire d-l Hobbs, și abia după ce primi o scrisoare

dela Fauntleroy și o citi de mai multe ori, întâiu singur, apoi cu Dick, și mai citi și pe cea primită de Dick personal, se liniști iarăș.

Amândoi se bucurau de scrisorile primite, le citeau mereu și vorbeau despre ele; fiecare cuvânt li se părea minunat. Și apoi le trebuia zile întregi ca să răspundă și să-și citească răspunsurile tot așa de mult ca și scrisorile primite.

Pentru Dick fusese o adevărată muncă să-și scrie pe a lui. Invățase numai vre-o câteva luni să scrie și să citească, pe când locuia cu un frate al lui și mergea la școala de seară; dar fiind băiat cu cap, profitase de acele puține lecții și a ajuns mai departe citind prin gazete și scriind cu cărbune pe trotoar sau pe pereții caselor. El povestește adesea d-lui Hobbs despre copilăria lui, cum după moartea mamei îi purtase de grije un frate mai mare, căci tata-i murise cu mult înainte. Pe fratele lui îl chema Ben, el se îngrijise de Dick până când acesta ajunsese în vârstă să poată vinde gazete și să alerge după comisioane.

88-

Locuiseră împreună până ce Dick găsi un loc de ucenic la o prăvălie.

„Și apoi,“ strigă Dick desgustat, „s'a însurat, și-a pierdut capul după o desmățată! o nebună, care spârgea tot ce-i cădea în mână când o apucau năbădăile. Și copilul e tocmai ca ea: dacă nu-l purtam în brațe toată ziua, sbiera, iar mama svârleă după mine cu tot ce găsea; într'o zi mi-a aruncat o farfurie în cap, dar a nemerit pe băiat și i-a tăiat bărbia; doctorul a spus, că are să-i rămâe semn toată viața. Frumoasă mamă! Pe Ben l-a făcut să fugă de acasă, îl tot ocără pentru că nu câștigă destul; s'a dus și el spre West cu un tovarăș să crească vite. Abia plecase de-o săptămână și m'am pomenit că a fugit și ea cu băiatul, unde? nu știu. Se spune că ar fi trecut oceanul cu o cucoană spre ai dădăci un copil. Nu mai știu de ea de atunci — nici Ben n'a mai auzit nimic. Eu aș fi fost foarte mulțumit în locul lui că am scăpat de dânsa; aș, el eră așa de amoretzat! Mă întreb și eu de ce? Eră femeie îndrăcită, avea niște ochi negri și un păr

ca pana corbului, pe care îl învârteà ca o frânghie cât brațul de groasă în jurul capului. Oamenii spun, că aveà sânge italianesc în vine și de aceea erà așa de a dracului.“

Din vreme în vreme Dick povesteà d-lui Hobbs și alte din nădrăvăniile cumnată-si și despre Ben, care-i scrisese de vre-o câteva ori de când pornise spre West. Nu-i mersese bine și se mutà din loc în loc; la urma urmelor se așezase în California, erà pe vremea când se împrietenise Dick cu d-l Hobbs.

„Femeea aceea l-a scos din minți, mi-e milă de el.“

Ședeau tocmai în prăvălie și d-l Hobbs își aprindeà luleaua.

„N'ar fi trebuit să se însoare, n'am înțeles nici odată rostul femeii“, zise băcanul.

Luă un chibrit din cutie și se oprì zărind o scrisoare pe tarabă.

„E de la el, o scrisoare de la dânsul—n'o văzusem. Postașul o fi pus-o aici fără să-l

văd, sau o fi alunecat din vre-o gazetă.“
O luă în mână și privi la ea.

„De la el, e mâna lui!“

Iși uită luleaua, se așază pe scaun și scoase briceagul din buzunar ca să deschidă plicul.

„Ce vești ne-o mai fi aducând?“ Des-
doi scrisoarea și citi precum urmează:

„Dorincourt Castle.

„*Iubite domnule Hobbs,*

„Scriu foarte repede având ceva curios săți spui și știu că ai să te miri grozav când vei vedea despre ce e vorba, e încurcătură eu numai sunt lord și nam să fiu nici odată conte fiind că e o femeie cu care a fost însurat unchiul meu Bevis care are un băiat și este și el un lord Fauntleroy fiind cașa e obicei în Anglia ca băiatul fiului mai mare al conților să fie conte dacă a murit toți ceilalți vreau să zic dacă a murit tata și tatamare tatamare al meu na murit dar a murit unchiu bevis și băiatul lui e lord Fauntleroy și eu numai sunt fiind că tata era mai tânăr și pe mine mă chiamă iar Cedric Errol cum mă chema când eram la New-York și toate lucrurile au să fie ale băiatului celuilalt

am crezut că trebuie săi dau și pony și trăsura dar tatamare spune că nu e nevoie tatamare e foarte supărat mi se pare că nui place dama cea nouă dar poate crede că ne pare rău mie și dragei că n'am să fiu conte acum m'iar fi plăcut mai bine ca la început să fiu conte fiindcă e așa de frumos castelul și mi place toată lumea de aici și apoi dacă ești bogat poți să faci așa mult bine acum nu sunt bogat fiindcă dacă papa a fost fiu mai tânăr nu are parale multe am să învăț să lucrez spre a putea îngriji de draga, am întrebât pe wilkins cum stă cu băeții de la cai poate să mă fac vizitiu sau băiat la grajd dama a adus pe băiatul ei la Castel și d-l Havisham și tatamare au vorbit cu ea mi se pare că ea era supărată fiindcă strigă așa de tare și tata mare era supărat n'ul văzusem nici odată supărat mam gândit să vă scriu la amândoi cum stau lucrurile fiindcă are să vă tereseze.

prietenu m'itale cel vechi

Cedric Errol (nu lord Fauntleroy).

D-l Hobbs se rezimă de scaun, scrisoarea îi căzù pe genunchi, plicul și briceagul pe jos.

„Mă lovește damblaua!“

„Ei, s'a sfârșit cu toată împărăția?“
strigă Dick.

„Aș, e un complot al Englezilor ca să-i ia moștenirea, fiindcă e American. Au necaz pe noi de când cu revoluția, și acum vor să se răzbune pe el. Spuneam eu că nu e sigur acolo, și vezi că s'a împlinit! S'a pus guvernul să-l despoaie de ce e al lui.“

Erà grozav de turburat. La început nu-i păruse bine de schimbarea produsă în viața micului său prieten, dar cu vremea se împăcase, și după ce primise scrisori dela Cedric, simțea un fel de mândrie de bogăția prietenului său. N'o fi avut el părere bună despre Conți, dar știà că și în America paralele erau privite cu respect, și dacă bogăția și splendoarea se ține de titlu de noblețe, apoi erà greu să rămâe fără el.

„Încearcă să-l despoaie, și cine are ban destui ca să-l apere, trebuie să meagă să vază de el!“

Ținù pe Dick foarte târziu la dânsul în seara aceea, ca să se lămurească asupra chestiei, și-l mai însoți până la colțul uliței; apoi se oprì dinaintea casei goale, pe care scrià „de închiriat“ și-și fumă luleaua în mare neliniște.

CAP. XII.

Rivalii.

Câteva zile după prânzul cel mare dela Castel, mai toți Englezii cari citesc gazete, cunoșteau întâmplarea romantică dela Dorincourt, interesanta istorie în toate amănuntele ei: întâi băiețelul adus din America spre a fi Lord Fauntleroy și care erà așa de frumos și bine crescut în cât îl îndrăgise toată lumea; apoi bunicul așa de mândru de moștenitorul său; pe urmă mama oropsită fiindcă se măritase cu căpitanul Errol; mai veneà curioasa căsătorie a lui Bevis, răposatul Lord Fauntleroy, cu ciudata femeie despre care până atunci nu auzise nimeni vorbindu-se și care se ivise de odată cu băiatul, spuind că acesta erà adevăratul Lord Fauntleroy, și-și reclamà dreptul lui. Despre toate acestea se vorbeà și se scrià, erà mare aprindere în public. Se mai răspândise știrea, că bătrânul Conte Dorincourt nu erà mulțumit cu întorsătura ce o luase afacerea, că poate

se va adresà la tribunale și că toate aveau să se sfârșească printr'un curios proces.

Nu se pomenise așa agitare în distric-tul, în care se află Erlesboro. În zilele de târg oamenii se grămădeau și discutau nedomiriți, nevestele locuitorilor se poșteau una la alta la ceai, spre a-și povesti ce mai aflaseră, ce credeau și ce-și închipuiau că cred ceilalți. Știau anecdote minunate despre necazul Contelui, hotărârea lui de a nu recunoaște pe noul Lord Fauntleroy și ura lui în contra femeii, care erà mama reclamantului. Dar aceea care cunoșteà mai bine istoria și se vedeà înțețită în pră-vălia ei, erà fără îndoială d-na Dibble.

„Toate au să meargă sucit“, asigurà ea, „și dacã m'ați întrebà ce gândesc, v'aș răspunde că e răsplata pentru felul cum s'a purtat cu blândețea asta de femeie, pe care a despărțit-o de copilul ei; acum iubește pe băiat, se fălește cu el, în cât e ca nebun de cele întâmplare. Și ce e mai rău, e că asta de acum nu e cocoană, ca mama Lordului nostru cel mititel. E o carne cu ochi, cum zice d-l Toma, nici un om cu li-

vrea nu ar primi poruncă de la ea, și dacă intră aia în casă, apoi eșim noi. Și nici băiatul ei nu se poate pune alături de al nostru, numai Dumnezeu știe cum o să eșim din încurcătură, mi s'au muiat picioarele când mi-a povestit Ioana toată istoria.“

La Castel turburarea erà grozavă: în biblioteca unde ședeà Contele cu d-l Havisham la sfat, în bucătărie, unde toate slugile cu d-l Toma în frunte vorbeau și strigau toată ziua, la grajd unde Wilkins țesălă pony și se tânguià vizitiului, povestindu-i ce frumos și repede învățase băiatul să călărească, și cu ce bucurie îl însoțea la plimbare.

În mijlocul turburării generale numai Lordul Fauntleroy, acela, despre care se spuneà că nu mai e Lord Fauntleroy de loc, erà liniștit și fără grijă. Când află la început toată istoria, se simți, ce e drept, cam neliniștit, dar nu pentru că erà ambițios. Pe când îi deslușea bunicul cum stăteau lucrurile, copilul ședeà pe un scăunel la picioarele bătrânului și ascultà cu luare aminte.

„Ce ciudat mi se pare, ce ciudat“, zise băiatul.

Contele privea la copil în tăcere, el însuș se simțea mai mișcat de cât ar fi crezut; și eră cu atât mai atins, cu cât zărise o expresiune de tristețe în ochii, de obicei veseli, ai băiatului.

„Au să iă și casa, în care șade draga, și trăsura ei?“ întrebă copilul îngrijat.

„Nu“, răspuse Contele necăjit, „ei nu-i pot luă nimic!“

„De sigur?“ întrebă Cedric liniștit. Apoi privind la bunic cu ochii mari și împăinjiniți, zise cu blândețe:

„Băiatul celalalt are să fie băiatul d-mitale acum, după cum fusesem eu?“

„Nu“, răspuse bunicul așa de răstit încât Cedric sări în sus de bucurie.

„Am să rămân băiatul d-tale și dacă nu mă fac nici odată Conte? Am să rămân băiatul D-tale ca mai nainte?“ Și așteptă, roșu la față, răspunsul bunicului.

Cum se uită la el bunicul, din cap până în picioare! Cum își încruntă sprincenele și cum îi scăpărau ochii!

„Băiatul meu!“ zise bătrânul cu glasul tremurând, par'că nu se recunoșteă glasul Contelui, cu toate că vorbeă în chip hotărât, mai hotărât decât alte dăți, „da, ai să fii băiatul meu cât voi trăi; și așa să-mi ajute Dumnezeu, une ori simt că ești singurul băiat pe care l-am avut vre-odată.“

Cedric se 'nroși până în creștet, se'nroși de bucurie. Iși vârî mânilor în buzunar și privi în ochii bunicului.

„Dacă e așa, nici nu-mi pasă de conție. Eu am crezut, că acel ce aveă să fie Conte, eră să fie și băiatul D-tale, de asta-mi eră mie teamă, asta n'aș fi putut-o răbdă; dar așa!“

Contele puse mâna pe umărul copilului și-l apropiă mai tare de dânsul.

„N'au să-ți ia nimic din ce-ți pot da. Nu cred încă să-ți poată luă ceva. Erai menit să împlinești locul acesta, și mai știi, poate-l vei împlini. Dar or ce s'ar întâmplă, tot ce-ți pot da, îți voi da.“

Par'că n'ar fi vorbit cu un copil, așa de hotărât eră lucrul în mintea lui, parcă-și

luă o îndatorire sfântă față de sine însuș
— și poate o și luă.

Până aci nu-și deduse seamă ce adâncă eră iubirea lui pentru copil și ce rădăcini puternice prinsese mândria lui de el. Nici însușirile minunate și frumusețea băiatului par'că nu le prețuise așa ca acum. Și cu firea lui despotică i se părea cu neputință să se lipsească de un lucru, de care-și legase inima; deci hotărî să lupte fără preget.

Câte-va zile după ce se întâlnise cu d-l Havisham, femeea, care zicea că e Lady Fauntleroy, se prezintă la Castel dimpreună cu fiul ei. Dar nu fu primită, Contele nu vroia să o vadă, ci trimise răspuns cu feciorul, că va veni avocatul să se înțelege cu dînsa. Toma vorbise cu ea și, istorisind mai pe urmă celorlalte slugi cum se petrecuseră lucrurile, adăugă : „n'am purtat eu livreaua de geabă atîta vreme ca să nu știu să deosibesc cine e cocoană și cine nu. Acea de la Court Lodge da ; americană sau ba, dar cocoană este, asta

am spus-o de la început, de când am văzut-o.“

Femeea se întorsese înapoi înfuriată, dar și cam înfricoșată. D-l Havisham văzuse de la început, că aveà fire aprinsă și apucături obraznice, dar nu erà destul de îndrăzneată: câte-odată par'că erà speriată de situația în care se vârâse. Par'că nu s'ar fi așteptat să găsească atâta îndărătnicie.

„Trebue să fie o femeie din clasa cea mai de jos“, spunea d-nei Errol avocatul. E fără creștere și neobișnuită să aibă aface cu oameni de teapa noastră. Nu știe cum s'o apuce, vizita la Castel a zăpăcit-o, erà furioasă, dar zăpăcită. Contele n'a primit o, dar l-am sfătuit să meargă cu mine la hanul unde șade. Când l-a văzut intrând în odae, s'a făcut galbenă ca ceara, firește că pe urmă a început să amenințe și să ceară dreptul ei.“

Adevărul e că bătrânul Conte intrase în odae ca un uriaș de viță împărătească, se oprise în loc și priveà la femeie fără a zice un cuvânt, se uità la dânsa din cap până

în picioare ca la o dihanie curioasă. O lăasă să vorbească și să-și ceară dreptul până ce obosi, apoi răspunse :

„Spui, că ești nevasta fiului meu mai mare. Dacă e adevărat, dacă ai probe îndestulătoare, legea-ți va da dreptate, în cazul acesta băiatul d-tale e Lordul Fauntleroy. Poți fi sigură, că lucrul se va cercetă cu luare aminte; dacă pretențiunile d-tale sunt valabile, ai să capeți ce ți se cuvine. Dar eu nu am de gând să te mai văd nici pe d-ta, nici pe băiatul d-tale, cât voiu trăi. Din nefericire aveți să plictisiți pe oamenii de aici destul după moartea mea. Ești tocmai așa femeie cum mă și așteptam să-și aleagă fiul meu Bevis.“

Peste câteva zile după această scenă d-na Errol scria în iatacul ei, când i se anunță o vizită. Fata din casă, care venise cu vestea, părea mișcată, cu ochii speriați privea plină de milă spre stăpâna ei.“

„E Contele“, zise tremurând.

Când intră d-na Errol în salon, zări un domn înalt și bătrân; un chip frumos, cu

mustață albă, stufoasă, și cu privire strașnică.

„D-na Errol?”

„Da.”

„Eu sunt Contele Dorincourt.”

Se opri un moment: ochii ridicați spre el erau tocmai ca ochii băiatului, ochii aceia cari priveau așa de mult la dinsul.

„Copilul îți seamănă”, zise scurt.

„Mi-au spus-o mai mulți, dar mie-mi pare bine, că seamănă și cu tată-său.”

Adevărat că aveà glas dulce, după cum îi spusese Lady Lorridaile, și tot felul ei erà simplu și demn. Nu păreà de loc intimidată prin prezența lui.

„Așa e, seamănă și cu fiu-meu.” Și începù să-și răsucească mustața cu furie.

„Știi de ce am venit?”

„Am văzut pe d-l Havisham, care mi-a povestit despre pretențiile...”

„Am venit să-ți spun, că se vor face cercetări și constatări, dacă putem contesta. Am venit să-ți spun, că vom apăra copilul cu toată puterea legilor. Drepturile lui...”

Glasul cel dulce îl întrerupse:

„Cedric nu trebuie să capete decât ce i se cuvine, chiar dacă legea i-ar da.“

„Din nenorocire legea nu-i poate da ce cred eu că i se cuvine“, răspunse Contele, „dacă ar putea, i-aș da. Secătura aceea de femei cu băiatul ei...“

„Poate că îl iubește cum iubesc și eu pe Cedric, și dacă a fost nevasta fiului d-tale mai mare, copilul ei e Lord Faunterloy, nu al meu.“

Și privea la el fără frică, precum s'ar fi uitat Cedric, iar bătrânul, care fusese despot toată viața, era încântat. Așa de rar i se întâmplase să îndrăznească oamenii să fie de altă părere, în cât se bucură de noutatea lucrului.

„Poate ți-ar părea mai bine să nu fie Cedric nici odată Conte Dorincourt,“ răspunse necăjit.

Ea se roși.

„E lucru foarte frumos să fie cineva Conte Dorincourt, o știu, dar eu m'aș mulțumi să fie ce a fost tatăl său, curajos, drept și om de treabă.“

„Ca deosebire de ce a fost bunicul?“
răspunse bătrânul sardonice.

„Pe bunicul său nu-l cunosc destul, dar știu că băiețelul meu îl crede....“ se opri puțin, apoi privind liniștit la el adăugă:
„Știu că Cedric vă iubește.“

„M'ar fi iubit, dacă-i spuneai de ce nu te-am primit la Castel?“

„Nu, cred că nu, și de aceea nici n'am voit să știe.“ Bătrânul începuse să cutreere odaea, răsucindu-și repede mustățile.

„Așa e, mă iubește; și eu îl iubesc pe dînsul. Nu pot zice, că am iubit pe cineva mai înainte. Mi-e drag, mi-a plăcut de îndată ce l-am văzut. Sunt un om bătrân, eram obosit de viață, și el mi-a dat un rost de trăit. Sunt mândru de el, mă încântă gândul, că aveà să fie odată capul familiei în locul meu.“

Apoi se opri înaintea d-nei Errol.

„Sunt foarte nefericit,“ zise de odată.

I se vedeà pe față că e nefericit, și cu toată trufia lui, nu-și puteà stăpâni tremuratul glasului și al mâinilor; în ochi păreau că se ascund stropi mari de lacrimi.

„Poate că am venit la d-ta, fiindcă mă simt așa de nenorocit; te uram, eram zular. Istoria asta grozavă le-a schimbat toate. După ce am văzut pe femeea aceea, care spune că e nevasta fiului meu Bevis, am simțit, că o să-mi facă bine să privesc la d-ta. Am fost un nebun să mă port așa rău cu d-ta. Semenii cu băiatul, și băiatul e lucrul de căpetenie în viața mea. Sunt nefericit, și am venit la d-ta, fiindcă semenii cu băiatul, iar el ține la d-ta, și eu țin la d-nsul. Poartă-te cât poți de bine cu mine de dragul copilului.“

Le spusese toate cu glas poruncitor, dar părea așa de obosit, în cât d-nei Errol i se umplu inima de milă. Apropiă un jeț și zise foarte blând:

„Sedeți jos, ați fost așa de sguduit încât sunteți obosit, și aveți nevoie de putere.“

Tot așa de rar i se întâmplase să-i vorbească cineva cu blândețe și să se îngrijască de el. Iar își aduse aminte de băiat și se așeză pe jeț. Dacă nu s'ar fi simțit nefericit, ar fi urmat poate cu ura în con-

tra d-nei Errol, dar așa își recăpătă liniștea lângă dînsa. Or-cine i s'ar fi părut plăcut, când își aducea aminte de grozava Lady Fauntleroy; dar femeea lângă care ședeă acum, aveă un glas așa de dulce, o fire așa de blîndă și eră atîta armonie și demnitate în mișcările ei, încât încetul cu încetul sub influența aceasta se simțea mai puțin nefericit și începù să stea cu ea de vorbă.

„Orce s'ar întâmplă, băiatul va aveă ce-i trebuie și acum și pe viitor.“

Inainte de plecare se uită la odae.

„Îți place locuința?“

„Da, foarte mult.“

„Odaia e veselă. Pot să mai viu ca să vorbim de chestia asta?“

„De cîte ori doriți, mylord.“

Bătrînul se sui în trăsură și plecă. Iar Toma și Henry amuțiseră pe capră vîzînd ce întorsătură iau lucrurile.

CAP. XIII.

Dick aleargă în ajutor.

Neapărat că îndată ce se încinse discuția despre istoria Lordului Fauntleroy în gazetele engleze, începù să se vorbească de ea și în cele americane. Erà lucru prea interesant pentru a trece repede peste el, și astfel se lăți vorba pretutindeni.

Se povesteà în atâtea feluri, în cât ar fi fost nemerit să cumperi toate gazetele pentru a le comparà între ele. Atâtea citise d-l Hobbs, încât amețise. Un jurnal vorbeà de Cedric par'că ar fi fost încă la doică ; altul ziceà, că e student la Oxford, că luà toate premiile și-și făceà un nume cu poezii grecești ; al treilea spuneà, că e logodit cu o fată de o frumusețe rară, fiica unui Duce ; altul descrià nunta, care se și făcuse ; singurul lucru de care nu vorbeà nimeni, erà de vârsta adevărată, între șapte și opt ani, de picioarele lui sprintene și de zulfii aurii. Unii spuneau, că nici nu erudă cu bătrânul Conte Dorincourt, ci că erà un

înşelător, care vânduse gazete pe uliţele din New-York înainte de a sosi în America avocatul familiei, care venise să caute pe adevăratul moştenitor şi fusese mistificat de mama lui Cedric. Apoi urmă descrierea noului Lord Fauntleroy şi a mamei acestuia. Aci era o ȝigancă, aci o actriţă, aci o spaniolă frumoasă; dar în toate descrierile se spuneă că bătrânul Conte Dorincourt îi era duşman şi că va face tot, ca să nu recunoască pe băiatul acesta de moştenitor; şi fiindcă în hârtiile pe cari le arătase se aflau câteva amănunte cari se băteau în cap, era să se nască un proces foarte nostim.

D-l Hobbs citea gazetele până i se făcea capul tobă şi apoi seara vorbea cu Dick despre toate. Astfel descoperiră ce persoană însemnată era Contele Dorincourt, ce venit mare avea, câte moşii erau ale lui şi în ce castel măreţ locuia; şi cu cât aflau mai mult, cu atât se nelinişteau mai tare.

„Conte, ne-conte, ceva trebuie să facem“, zicea d-l Hobbs, „nu se poate să-i scape aşa avere din mână!“

Dar ce puteau ei să facă, decât să scrie fiecare câte o scrisoare lui Cedric, spre a-l asigura de dragostea lor. Și se și puseră să scrie, îndată ce aflară toate amănuntele afacerii, și apoi își trecură unul altuia scrisoarea pentru a lua cunoștință de ea.

Iată ce citi d-l Hobbs în scrisoarea lui Dick:

Iubite pretene, am primit scrisoarea matală și d-l Hobbs pa lui și ni sa amărât sufletul de ceata de hoți care încearcă să te despoaie. Dar vreau să-ți spui că n'am uitat ce ai făcut pentru mine, și dacă nu e alt chip, întorcete îndărăt și făte tovarăș cu mine. Meșteșugul merge bine și nu ți se poate întâmplă nici un neajuns. Ai să încerci întâi cu maestru Dick Tipton. Atât pentru azi.

Dick.

Și iată ce citi Dick în scrisoarea d-lui Hobbs:

„Stimate domn, am primit onorata și văd că lucrurile stau prost. Trebuie ținuti de aproape cei ce au făcut amestecătura. Două lucruri am de spus. Vreau să cercetez bine, să consult un avocat și să fac ce pot, d-ta fii liniștit. Dacă iese rău de tot și sunt Conți mai mulți de cât

avem noi nevoie, e loc de tovarăș în băcănia mea pentru d-ta, când vei fi destul de mare, și aci vei găsi un prietin și un culcuș.

Devotat

Silas Hobbs.

„Acume asigurat, dacă nu se face Conte“ zise d-l Hobbs.

„Așa e“, răspunse Dick, „noi nu-l lăsăm să piară, că ne e grozav de drag.“

A doua zi veni la Dick un client al lui, un avocat care-și începea cariera, sărac precum sunt avocații începători, dar vesel și plin de curaj. Cancelaria lui sărăcăcioasă se află alături de prăvălia lui Dick, și acesta îi văcsuia cismele în toate diminețile; ei nu erau ce se chiamă prieteni, dar avocatul găsea totdeauna câte o vorbă bună sau o glumă pentru Dick. În acea zi, când își așeză piciorul pe scăunel, ținea în mână un jurnal ilustrat, se uitase la toate chipurile și apoi îl dete lui Dick.

„Iacă un jurnal pentru d-ta, te poți uita la el cât îi fi la birt să mănânci. Sunt reproduceri de casteluri englezești și portretul norei unui Conte. Frumoasă femeie—o

minune de păr — dar i-a zăpăcit pe toți acolo. Ai să faci cunoștință cu nobilimea, Dick. Incepe cu Contele Dorincourt și Lady Fauntleroy. Dar ce ai, ce s'a întâmplat?“

Portretele erau în capul foii, și Dick se uită la ele cu gura căscată, cu ochii zgâiți și galben ca ceara.

„Ce e Dick? Ce, te-a lovit damblaua?“

Și în adevăr Dick părea paralizat, arată cu degetul la chipul, sub care sta scris: „mama reclamantului, Lady Fauntleroy.“

Eră chipul unei femei frumoase, cu ochi mari, iar coada din jurul capului cât brațul de groasă.

„Ea ! O cunosc mai bine de cât pe d-ta !
Advocatul începù să râdă.

„Unde ai întâlnit-o, Dick, la Newport, or în ultima d-tale călătorie la Paris?“

Dick nici nu se gândeà să glumească ; începù să-și strângă periile și toate lucrurile, par'că aveà ceva de făcut care l-ar împedica să-și mai vadă deocamdată de meșteșug.

„Asta-i treaba mea, o cunosc, și pe ziua de azi s'a sfârșit cu văcsuitul.“

Și în mai puțin de cinci minute se află pe uliță, pornind cu pași repezi spre prăvălia din colț. D-l Hobbs nu-și putea crede ochilor privind de la teșghea spre Dick, care se repezise în prăvălie cu un jurnal în mână. Băiatul venise într'un suflet, abia mai putea vorbi și asvârlî jurnalul pe teșghea.

„Ce-ai acolo“? întrebă d-l Hobbs.

„Uită-te la ea, uită-te la femeie, la chipul de pe jurnal, nu e din aristocrație, nu e nevestă de Lord. Să mor eu, dacă nu e Mina. Mina, pe care aș recunoaște-o or unde aș vede-a-o, și Ben ar cunoaște-o îndată.“
D-l Hobbs sări de pe scaun.

„Știam eu că eră o intrigă urzită de ei acolo, fiind-că e American!“

„Un complot“, strigă Dick desgustat.
„Ea a urzit istoria întreagă, toată viața ei a umblat după intrigi. Am citit într'una din gazete despre băiatul ei, și se spune că are un semn la bărbie; băiatul ei nu e copil de Lord, cum nu sunt eu, este copilul lui Ben, și semnul din bărbie i l-a făcut ea, când a asvârlit cu farfuria după mine.“

Maestrul Dick fusese tot-deauna ager la minte, iar când îți agonisești viața pe stradele unui oraș mare, ți se agerește mintea și mai tare. Eră obișnuit să-și deschidă ochii și să-și strângă gândurile, și trebuie să mărturisim, că se bucură de excitarea ce i-o prîcinuieă toată istoria.

Dacă ar fi putut aruncă Lordul cel mititel măcar o privire în băcănie, în acea dimineață, l-ar fi „teresat“ foarte mult, chiar dacă discuția și planurile ce se făceau, ar fi avut de scop să hotărască de soarta altuia, decât de a sa. D-l Hobbs eră copleșit de marea lui răspundere, iar Dick plin de viață și energie. El se apucă să scrie fratelui său Ben, tăie portretul din gazetă și-l vârî în scrisoare; iar d-l Hobbs trimise o „epistolă“ lui Cedric și alta Contelui. Erau în mijlocul scrierii, când îi mai năzări un gând lui Dick.

„Ascultă“, zise el, „domnul care mi-a dat gazeta e avocat. Haide să-l întrebăm ce-i mai bine de făcut. Advocații se pricep la toate.“

D-l Hobbs eră foarte impresionat de

această idee, și de agerimea lui Dick în afaceri.

„Așa e!“ răspunse el. „Asta e treabă de avocat.“ Și lăsând prăvălia în grija unui cunoscut, se căsnî să încapă în palton și plecă în partea de jos a orașului alături de Dick. Amândoi se înfățișară cu istoria lor romanțioasă în cancelaria d-lui Harrison, care nu-și putea stăpâni mirarea.

Dacă n'ar fi fost un avocat foarte tânăr, cu spirit întreprinzător și cu vreme multă de pierdut, D-l Harrison nu s'ar fi interesat așa de repede la povestirea lor, căci eră ciudată și de necrezut; dar din norocire el doreă să aibă de lucru, cunoștea pe Dick, și Dick povesteă toate cu agerime și interes.

„Și“, adăugă d-l Hobbs, „spune cât ceri pe ceas și uită-te bine la toate astea, am să-ți plătesc vremea ce ți-o pierzi—eu Silas Hobbs, colțul stradei Blank, coloniale și comestibile.“

„Bine“, răspunse d-l Harrison, „e afacere importantă și dacă se sfârșesc toate cu bine, afacerea e tot așa de importantă

pentru mine ca și pentru Lordul Fauntleroy; în orice caz nimic nu ne împiedică să facem cercetări. Pare să se fi ivit oarecari nedomiriri asupra copilului. Femeea s'a cam încurcat în chestia vârstei băiatului, ceea ce a dat loc la multe prepusuri. Primele persoane, cu cari trebuie să ne punem în legătură, e fratele lui Dick și avocatul Contelui Dorincourt.“

Și în adevăr până a nu apune soarele două scrisori fură trimese în două direcții opuse: — una eși din portul dela New-York pe un vapor care plecà spre Anglia, iar ceailaltă porni cu trenul, care ducea scrisori și călători drept în California. Cea dintâi adresată lui T. Havisham, Esqr., cea de a doua lui Benjamin Tipton.

Și după ce se închise prăvălia în acea seară, d-l Hobbs și Dick se așezară în odaea din fund și stătură de vorbă până după miezul nopții.

CAP. XIV.

Schimbare.

E de mirare în ce puțină vreme se pot petrece lucrurile cele mai neașteptate. Au trebuit în aparență numai vre-o câteva minute pentru a preface soarta băiețelului, care trăise așa de liniștit în căsuța mică dintr'o uliță dosnică, ale cărui piciorușe roșii se răsfățaseră pe scaunul cel nalt din prăvălia d-lui Hobbs, și pentru a face din el un nobil Englez, moștenitorul unui titlu de Conte și al unei averi însemnate. În aparență tot câteva minute au trebuit pentru a-l preface dintr'un nobil Englez într'un înșelător fără o lăscae și fără nici un drept la luxul, de care se bucurase. Și, orcât de surprinzător ar părea, n'a fost nevoie de așa multă vreme precum ne-am fi așteptat, pentru a se schimba din nou fața lucrurilor și a-i restitui toate bunurile, pe cari fusese în primejdie de a le pierde.

A trebuit vreme numai așa de puțină, fiindcă femeea, care se botezase Lady Faunt-

leroy, erà departe de a fi atât de deșteptă pe cât erà de stricată ; și când o încolți d-l Havisham cu întrebările asupra căsătoriei ei și a nașterii băiatului, se încurcă și deșteptă bănuieli; apoi își pierdù cumpătul de tot și în necazul ei se trădă și mai rău. Deslușirile despre băiat nu se potriveau, părea adevărat că fusese cununată cu Bevis, Lord Fauntleroy, că se certase cu dînsul și primise o sumă de bani pentru a-l părăsi ; dar d-l Havisham descoperi, că istoria cu nașterea băiatului la Londra erà falsă ; și tocmai când se aflau în tevatura produsă de această descoperire, sosì scrisoarea tânărului avocat.

Ce seară fu aceea, în care primiră scrisorile și în care d-l Havisham și Conte se așezară în bibliotecă pentru a-și făuri planurile !

„După a treia vorbă cu ea“, zise d-l Havisham, „am început să bănuiesc adevărul. Mi se părea că băiatul e mai mare decât spunea dînsa, se încurcă vorbind de ziua nașterii, și pe urmă încercă s'o dreagă. Istoria, de care vorbesc scrisorile astea, se

potrivește cu multe din prepusurile mele. Cel mai bun lucru e să chemăm telegrafic pe cei doi Tipton, să nu vorbim despre ei cu dînsa și să-i punem pe neașteptate față în față cu ea. Se vede, că e o intrigantă de rînd. Eu cred, că-și va pierde săruta și se va trădă îndată.“

Așa se și întîmplă. Nu-i spuse nimic, și d-l Havisham urmă întrevederile cu ea, în care o asigură că studiază afacerea cu luare aminte ; și în adevăr ea se simțea așa de sigură, încât începea să se și obrăznicască.

Dar într'o dimineață, pe când ședeă în odaea ei din hanul „la Pajură“ urzind planuri frumoase pentru viitor, veni să-i spue că a sosit d-l Havisham. Advocatul intră însoțit de trei persoane: un băiat cu ochii ageri, un om tânăr și vîrtos, iar al treilea eră contele Dorincourt.

Ea sări în picioare și scoase un țipăt de spaimă înainte de a fi avut vreme să-l năbușască. Credeă pe acești oameni sute de poști departe de dînsa, dacă se gîndeă vreodată la ei, lucru ce nu-l făcuse de

mult. Nu se așteptă să-i mai întâlnească. Trebuie să mărturisim, că Dick rânji la dînsa, când o văzù.

„Halo, Mina!“ strigă el.

Celălalt, care erà Ben, priveà la ea în tăcere.

„O cunoașteți?“ întrebă d-l Havisham, uitându-se când la unul când la altul.

„Da“, răspunse Ben, „o cunosc și ea mă cunoaște pe mine“. Se întoarse cu spatele la dînsa și se uită pe fereastră, par'că-i erà greu să privească la ea. Femeea, văzându-se descoperită și batjocorită, fu apucată de furia bine cunoscută de Dick și de Ben. Dick rânjeà mereu auzind vorbele urâcioase ce le rosteà și cum îi blestemà; dar Ben nici nu întorceà fața, spre a se uită la dînsa.

„Pot jură înaintea orcărui judecător“, zise el către d-l Havisham, „și pot să mai aduc o grămadă de martori ca să jure. Tată-său e un om de treabă, cu toate că a ajuns rău. Maică-sa a fost tocmai ca dînsa. Ea a murit, dar el trăește și e destul de cinstit ca să-i fie rușine de fiică-sa.

El are să vă spue cine e ea și dacă s'a cununat cu mine sau ba.“

Apoi strânse pumnul deodată și se repezi spre dînsa.

„Unde e copilul?“ o întrebă el. „Are să vie cu mine! Cu tine nu mai avem a face nici el nici eu!“

Și tocmai când sfârșea aceste cuvinte, se deschise ușa de alături, și băiatul, atras de sgomotul glasurilor, vâri capul în odae. Nu era băiat frumos, dar curățel, semănă cu Ben, tatăl său, cum o putea vedeă oricine, iar în bărbie avea semnul ranei.

Ben înaintă spre dînsul și-l apucă de mână.

„Pot jură că e băiatul meu. Tom“, zise el copilului, „eu sunt tatăl tău; am venit să te iau cu mine. Unde ți-e pălăria?“

Băiatul arătă spre scaunul, unde era pălăria. Se bucură să plece. Pățise atâtea în viață, în cât nu-i părea ciudat să vie un străin să-i spue că e tatăl său. Tot așa de puțin se mirase cu vre-o câteva luni înainte, când veni o femeie în locul, unde-și petrecuse el toată copilăria, să-i spue că

e mama lui; el erà gata la orice schimbare. Ben luà pàlăria de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

„Dacă mai aveți nevoie de mine“, zise către d-l Havisham, „știți unde mă găsiți.“

Eși din odae cu băiatul de mână, fără a întoarce capul spre femeea, turbată de necaz, iar Contele priveà liniștit la ea prin ochelarii, pe cari-i așezase cu răgaz pe nasul său aristocratic.

„Liniștește-te, femeie“, zise d. Havisham. „De astea nu se trec pe la noi; dacă nu vrei să te închidem, trebuie să te porți cum se cade.“

Tonul erà așa de răstit în cât femeea înțelese, că lucrul cel mai cuminte pentru dînsa era să le piară din cale. Aruncă o privire sălbatică spre avocat și, trecând repede pe dinaintea lui, intră în odaea de alături, trântind ușa.

„N'o să ne mai necăjească“, zise d-l Havisham.

Și aveà dreptate; căci în noaptea aceea femeea părăsi hanul „la Pajură“, luă tre-

nul spre Londra, și nimeni nu-i mai dete de urmă.

* * *

Contele eși din odaie după această întâlnire și se urcă în trăsură.

„La Court-Lodge“, porunci lui Toma.

„La Court-Lodge“, zise Toma vizitiului suindu-se pe capră, „și te poți încrede în mine, lucrurile iau o întorsătură neașteptată.“

Când se opri trăsura la Court-Lodge, Cedric se află în salon cu maică-sa.

Contele intră în odaie fără a fi anunțat. Arătă cu câteva șchioape mai înalt și cu mulți ani mai tânăr. Ochii svârleau scânteii.

„Unde e Lordul Fauntleroy,“ zise el.

D-na Errol înaintă spre Conte, roșindu-se.

„E Lordul Fauntleroy?“ întrebă ea. „El e Lordul în adevăr?“

„Da, el e!“

Apoi puse mâna pe umărul lui Cedric.

„Fauntleroy,“ zise el în felul său auto-

ritar și fără înconjur, „întreabă pe mama, când vrea să vie la noi la Castel?“

Fauntleroy își aruncă brațele în jurul gâtului mamei.

„Să șază cu noi“, strigă el, „să șază mereu cu noi!“

Contele se uită la d-na Errol, și d-na Errol privea la Conte. Luminăția sa era serios. Se hotărâse să nu piardă vreme în alcătuirea acestui lucru. Incepuse să priceapă, că are să-i priească împrietenirea cu mama moștenitorului său.

„Sunteți siguri, că aveți nevoie de mine?“ zise d-na Errol cu surâsul ei blând și plăcut.

„Foarte siguri,“ răspunse el scurt, „am avut totdeauna nevoie de d-ta, dar nu ne-am dat seama la vreme. Nădăjduim că ai să vii.“

CAP. XV.

Aniversara a opta a nașterii lui.

Ben își luă băiatul și porni cu el înapoi la cirezile de vite din California în împrejurări foarte prielnice. In ajunul plecării

avusese o întâlnire cu d-l Havisham, care-i spusese că bătrânul Conte Dorincourt vrea să facă ceva pentru băiatul, care s'ar fi putut întâmpla să devie Lord Fauntleroy, și avocatul hotărâ, că cel mai nemerit lucru erà să cumpere pământ în California și vite, pe cari să le crească pentru copil, iar Ben să fie plătit ca să îngrijească de ele, și în acest chip se asigurà viitorul băiatului. Ben părăsi deci Anglia cu perspectiva de a munci un pământ, pe care-l putea privi ca al său. Cu vremea ajunse și el proprietar; iar Tom ieși un tânăr cum se cade, cu mare dragoste pentru tatăl său; și au trăit așa de fericiți încât Ben spunea, că Tom l-a despăgubit pentru toate neajunsurile ce le suferise în viață.

Iar Dick și d-l Hobbs, care venise și el cu ceilalți să vadă cum se vor desfășura evenimentele — nu se întoarseră așa de curând. Contele vroì să se îngrijască de viitorul lui Dick și să-i dea o creștere solidă; iar d-l Hobbs hotărâ, de vreme ce lăsase un om, în care se putea încrede să-i vază de prăvălie, să rămână la serbările

ce aveau să se dea pentru a opta-
sară a nașterii Lordului Fauntleroy
arendașii erau poftiți; se pregăte-
țuri și focuri de artificii în parc.

„Tocmai ca la 4 Iulie!“ zicea lordul Faunt-
leroy. „Ce păcat că nu m'am născut la 4,
nu e așa? Fiind-că am fi putut serbă amân-
două aniversările de odată.“

Trebue să mărturisim de la început, că
d-l Hobbs și Contele nu erau așa de intimi
după cum ne am fi așteptat în interesul
aristocrației engleze. Faptul e că bătrânul
Conte cunoscuse foarte puțini băcani, și
d-l Hobbs nu avusese prieteni cari să fie
Conți, și ast-fel conversația între ei nu eră
tocmai animată, când se întâlneau. Trebue
să mărturisim de asemenea, că d-l Hobbs
se simțea foarte micșorat în fața tuturilor
lucrurilor bogate și frumoase, pe cari Lor-
dul Fauntleroy credeă de datoriu lui să i
le arate. Poarta de la intrare, leii de pia-
tră și alea impresionară pe d-l Hobbs la
început, iar când văzù castelul, grădina,
florăria, terasele, închisorile subterane, ar-
mele, scara de onoare, grajdurile, păunii,

„Sîi în livrele, astea toate îl amețiră.
Că mai mare impresie o avu în sala
poretele familiei.

„Un fel de muzeu?“ întrebă el pe Fauntleroy, intrând în salonul cel mare și bogat.

„Nu! răspuse Fauntleroy cam sfios,
„nu cred să fie muzeu. Tata mare spune
că sunt strămoșii mei.“

„Toți?“

D-l Hobbs, copleșit de atâția strămoși,
căzù pe un jet.

Lordul Fauntleroy chemă pe doamna Mellon, care știa al cui e fie-care portret, precum și numele pictorului care le zugrăvise după vremuri, și povesteà istorii romantice despre Lorzii și damele, ale căror portrete erau spânzurate de pãreți. După ce pricepù d-l Hobbs despre ce erà vorba, picturile îl atraseră mai mult de cât or-care alt lucru, și veneà adesea de la hanul din sat „la Pajură“, unde trãsesese, pentru a se plimbà singur în galeria cu portrete, privind cu luare aminte la damele și domniile zugrăviți acolo, cari priveau și ei la d-l Hobbs; iar acesta clătina din cap.

„Și toți erau Conți! spunea el, „sau așa ceva! Și el are să fie ca ei, și ale lui au să fie toate.“

În fundul sufletului nu era așa de desgustat de Conți și de felul lor de a trăi, după cum se așteptase, și e mare îndoială, dacă principiile sale republicane nu începuseră să se clatine puțin, după ce a făcut mai de aproape cunoștință cu strămoșii, castelurile și tot ce se ținea de ele. Într-o zi spuse o vorbă memorabilă și cu totul neașteptată :

„N'as aveà nimic contra, să fiu și eu printre ei“ — ceea ce însemnă în adevăr o mare concesie din partea lui.

Ce zi mare a fost aceea, când a împlinit Lordul Fauntleroy opt ani, și ce bucurie pe copil! Ce frumos era parcul plin de săteni în haine de sărbătoare, și toate casele gătită cu steaguri; dar cel mai mare steag fâlfâia d'asupra Castelului. Nimeni din câți au putut veni n'au rămas acasă, fiindcă toți erau fericiți, că tot Lordul cel mititel era adevăratul Lord Fauntleroy și că el era

să fie cu vremea stăpân pe toate. Toți doreau să privească la dînsul și la maica-sa, care-și câștigase atâți prieteni, și e adevărat că toți se apropiau mult mai cu drag de Conte, fiindcă băiatul îl iubiă și avea încredere într'însul, și fiindcă se împrietănise și se purtă bine cu mama copilului. Se spuneă chiar, că începuse să o iubească și că, trăind între mamă și băiat, Contele putea ajunge cu vremea un bătrân plăcut și că toți locuitorii de pe proprietățile lui au să fie mai fericiți și că are să le meargă mai bine.

Ce sumedenie de oameni se grămădeau sub copaci, sub cōrturi și prin livezi! A-rendașii cu soțiile lor în haine de sărbătoare; cu pălării și șaluri; fete cu logodnicii lor; copii alergând și chiuind; femei în vîrstă cu mantale roșii, vorbind între ele. La Castel erau domni și doamne, cari veniseră să privească la norod, să heretisească pe Conte și să cunoască pe d-na Errol. Era și Lady Lorridaile cu bărbatul său, Sir Thomas Ashe cu fetele și firește d. Havisham și apoi frumoasa Miss Vivian Herbert, în

rochie albă și cu umbrelă de ^{danțelă} hârbotă, și o mulțime de tineri carise învârteau în jurul ei, cu toate că ei îi plăcea Lordul Fauntleroy mai mult decât toți tinerii, cari o înconjurau. Iar când o văzu băiatul, alergă la dînsa, îi puse brațele în jurul gâtului, și ea îl luă în brațe, îl sărută, par'că ar fi fost cel mai drag frățior al ei, și-i zise:

„Dragă Lord Fauntleroy! Dragă băiețele! Sunt așa de fericită! Așa de fericită!“

Și apoi se plimbă cu el prin grădină ca să vadă toate, și când se apropiară de locul, unde se aflau d-l Hobbs și Dick, băiatul îi zise „acesta e vechiul, vechiul meu prieten d-l Hobbs, Miss Herbert, și acesta e vechiul meu prieten Dick, le-am spus ce drăgălașă ești și că te vor putea vedea dacă vei veni la nașterea mea.“ — Ea le dete mâna la amândoi, stătî de vorbă cu ei și-i întrebă despre America și de felul cum au petrecut de când erau în Anglia; în vreme ce Fauntleroy se uită la ea cu ochii plini de adorație și cu obrazii roșii

de bucurie, văzând că d-lui Hobbs și lui Dick le plăcea fata așa de mult.

„Așa-i“, zise Dick cu solemnitate mai târziu, „e cel mai frumos mărgăritar de fată pe care am văzut-o vre-odată, adevărat mărgăritar, și eu mă cunosc!“

Toți se uitau la ea când trecea, la ea și la Lordul Fauntleroy. Soarele strălucea, steagurile fâlfâiau, jocurile urmau neîntrerupt, iar când se sfârși ziua cea plină de petreceri și de veselie, ochii Lordului celui mititel par'că înnotau în fericire. Lumea întreagă i se părea de o nespusă frumusețe.

Mai eră încă cineva foarte fericit—un bătrân, care, cu toate că fusese nobil și bogat toată viața, nu gustase adevărata fericire. Poate se simțea fericit, fiindcă se făcuse mai bun. Firește că nu eră dintr'odată așa de bun, precum îl credea Fauntleroy; dar încetul cu încetul începù să prindă interes de lucruri și aflase un fel de plăcere în îndeplinirea unor datorii, pe cari i le arătase copilul nevinovat. În fiecare zi se apropiă mai tare de noră-sa; eră adevărat ce spuneà lumea, că începuse să o

iubească, îi plăcea să-i audă glasul dulce și să privească la chipul drăgălaș; și pe când se odihnea în jeț, îi plăcea să se uite la dînsa și să asculte la ce vorbea cu băiatul; auzea cuvinte cumințe și dulci, cari erau cu totul nouă pentru dînsul, și începea să priceapă cum băiețelul, care trăise la New-York într'o uliță dosnică și se împrietenise cu băcani și cu văcsuitori de cisme, eră așa de bine crescut și nu rămânea mai pe jos, chiar când soarta îl aducea să trăiască într'un Castel și să moștenească un titlu de Conte.

Eră foarte simplul la urma urmelor; trăise aproape de o inimă curată și plăpândă, fusese învățat să se gîndească la lucruri nevinovate și să se îngrijească de alții. E lucru mic, poate, dar e cel mai bun lucru. Nu auzise nimic despre Conți și casteluri; eră neștiutor de mărire și bogății; dar fusese totdeauna drăgălaș, fiindcă eră simplu și iubitor. A trăi așa, e mai bine decît a se fi născut rege.

Cînd se uită Contele la băiat în ziua aceea, cum se plimbă printre săteni, vor-

bind cu aceia pe cari-i cunoștea și închinându-se la aceia cari-i scoteau șeapca, pătrecând cu Dick și cu d-l Hobbs, sau stând lângă maică-sa și lângă Miss Herbert ca să asculte la ce ziceau ele, bătrânul se simțea foarte mulțumit. Iar când se coborâră cu toții la cortul cel mare, în care ședeau la masă arendașii cei mai de seamă din Dorincourt, Contele era cât se poate de fericit.

Se ridicară toasturi; și după ce băură în sănătatea Contelui cu mult mai mare entusiasm decât se întâmplase vreodată până aci, ridicară paharul în sănătatea „Lordului celui mititel.“ Și dacă ar fi fost vr-o îndoeală despre popularitatea lui, s'ar fi risipit în acel moment. Ce strigăte, ce ciocniri de pahare, ce aplause! Il iubeau așa de mult acești oameni cu inima caldă, încât nu se puteau stăpâni nici față de domnii și doamnele, cari veniseră dela Castel să-i vadă. Eră mare gălăgie, și multe mame își aruncau privirile spre locul, unde stetea băiețelul între mama lui și Conte,

și li se umpleau ochii de lacrimi zicând una alteia:

„Dumnezeu să-l binecuvinteze, drăguțul de el!“

Lordul cel mititel erà încântat. Surâdea, se închinà la oameni și se roșea până în creștet.

„Vezi cum mă iubesc, dragă?“ zicea către maică-sa, „sunt așa de fericit!“

Iar Conteul puse mâna pe umărul băiatului și-i zise:

„Fauntleroy, spune-le că le mulțumești pentru bunătatea lor.“

Fauntleroy se uită mai întâi la dînsul, apoi la mama.

„Așa trebuie?“ întrebă el cam sfios; mama surâse, și Miss Herbert surâse, amândouă făcură semn din cap, că așa se cade. Copilul înaintă câți-va pași, toți se uitau la el — erà așa de frumos cu ochii lui cei sinceri—și vorbi tare cu glasul lui cel dulce:

„Vă mulțumesc la toți și nădăjduesc că vă bucurați de nașterea mea, fiindcă și eu mă bucur așa de mult. Sunt foarte

fericit că am să fiu Conte. N'aș fi crezut la început, că are să-mi placă, iar acum mă bucur—mi-e drag locul acesta, e foarte frumos și.... și..... când voi fi Conte, am să încerc să fiu bun ca tata-mare.“

În mijlocul strigătelor și aplauselor, băiatul făcù câți-va pași înapoi cu un suspin de mulțumire, apucă pe Conte de mână și se rezimă de dânsul surâzând.

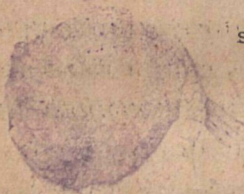
Acî s'ar sfârși istoria mea; dar trebuie să mai adaog câte-va informațiuni ciudate privitoare la d-l Hobbs, care a rămas așa de fermecat de viața din lumea mare, încât și-a vândut băcânia din New-York și s'a așezat în târgușorul englez Erlesboro, unde a deschis o prăvălie sub ocrotirea Castelului, cu mare succes. Și cu toate că nu se împrietenise foarte tare cu Contele, mă puteți crede când vă spui, că d-l Hobbs cu vremea se făcu mai aristocrat de cât el, citea în fiecare dimineață știrile de la Curte și urmărea toate actele Casei Lor-zilor!

Peste vre-o zece ani, când îl întrebă

Dick, care-și sfârșise studiile și plecă să vadă pe frate-său în California, dacă nu dorește să se întoarcă în America, dete din cap și zise:

„Nu vreau să trăiesc aeolo, nu vreau să trăiesc acolo. Trebuie să fiu aproape de el și să văd de dinsul. E țară bună pentru tineri, dar are multe cusururi. Nu au strămoși ! nici măcar un Conte !“

SFÂRȘIT.

46
frate faimos
brava
Ph

